A.M

TERRY LAWRENCE

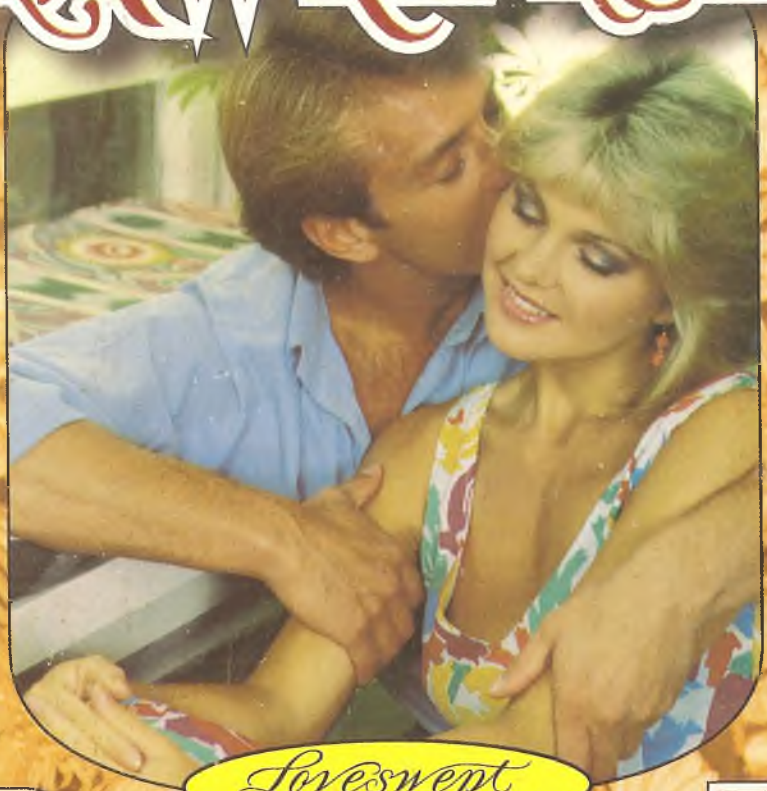

Loveswept

BĂRBATUL

EDITURA MIRON

Deşi ura călătoria cu avionul, Melissa Drummond era obligată să le însoţească pe contesa Helene şi pe fiica sa, Aurora, la proprietatea lordului Darby, potenţialul soţ al contesei.

Însoţind-o, în calitate de bonă, pe Aurora, Melissa, lipsită de o copilărie fericită, investise în fetiţă toată dragostea şi grija unui adult pentru un copil.

La aeroportul *Heathrow,* ele erau aşteptate de Reilly, omul de încredere al lordului.

Scînteia ce s-a produs în momentul în care Melissa şi Reilly s-au privit, a produs un scurtcircuit în trupurile lor.

Deşi îşi dădea seama că se îndrăgostise, Melissa nu-şi putea împărţi iubirea între Aurora şi Reilly.

Va reuşi oare Melissa să-i protejeze sentimentele Aurorei, devotîndu-se cu trup şi suflet iubirii lui Reilly?

Lei 13900

A MAN'S MAN

by Terry Lawrence

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Terry Lawrence

Bărbatul

Traducere de Bonta Călin

Editura MIRON
București

Capitolul 1

– Baloane! ţipă de uimire Aurora, o fetiţă în vîrstă de cinci ani. Melissa Drummond stătea lîngă ea ţinînd-o de mînuţă. Împreună se uitau la baloanele argintii ce umpleau camera de hotel. Unele se ciocneau de figurinele de ipsos aurit de pe tavanul în stil rococo. Unele se rostogoleau obosite pe covorul persan. Altele, legate de ghivecele de flori, zburdau în dreptul ochilor.

– Ne-ar trebui o sabie ca să putem trece prin astea, spuse Melissa. Sau un ac, murmură ea.

Aurora alergă spre mijlocul camerei, stîrnind un nor de baloane.

O parte din inima Melissei se încălzi brusc în amintirea bărbatului care a dispărut doar pentru a pune un zîmbet pe faţa micuţei pe care n-a văzut-o niciodată. Presupunînd, desigur, că gestul delicat era menit s-o impresioneze pe mama copilului.

Şi ca o imaginară fanfară de trompete, intră Helene. Un braţ i se ivi graţios dintre cutele capei

sale elegante. Mama Aurorei stătea în pragul uşii.

– Dumnezeule! Draga mea, ai mai văzut atîta nebunie?!

Melissa îşi ascunse un zîmbet. Contesa Helene St. Eugenie von Schloss Thuringen – ultima soţie a prinţului Albrecht, şi, mai recent, o precedentă soţie a lui Alain Trenchement, magnat francez al petrolului – ştia cu precizie cum să-şi facă intrarea. Să nu mai vorbim de ţinuta capului. Ştirile despre eforturile Helenei de a-şi găsi un nou soţ au zguduit familia regală. Aristocraţi din toată Europa aspirau la mîna multimilionarei.

Ceva mai multă imaginaţie decît a altora, se gîndea Melissa, văzîndu-i înfăţişarea extravagantă. Scăpînd un sunet dintr-un balon nărăvaş, îl dezlegă şi i-l dădu contesei.

– De ce o fi Reggie! exclamă Helene.

Reginald Hempton-Smythe! Melissa se impacientă. Titlul: Lord Darby. Naţionalitatea: engleză. Studii: vaste. El devenise recent unul dintre mulţii pretendenţi la zestrea Helenei, deşi ea era la fel de primejdioasă ca şi el, judecînd după încăpăţînarea cu care l-a ignorat săptămîna trecută la Opera pariziană. La sfîrşitul spectacolului el i-a căzut la picioare.

– Asta explică argintul, răspunse Melissa, jucîndu-se cu baloanele. Este culoarea hainelor lui de mătase, de la cursele de cai. Helene îşi lovi uşor bărbia pudrată.

– Este unul dintre cei mai buni crescători de cai din Anglia. Cel puţin eu aşa ştiu.

Melissa concluzionă că ştia chiar de la lordul Darby.

Din ceea ce văzuse la el, perfectul moşier leneş părea să fie hotărît a-şi lega destinul de cel al Helenei, cît mai curînd posibil. Într-o clipă, Helene se răzgîndi.

– Vom merge!

– Unde?

– La Bedford House. Am fost invitaţi pentru o săptămînă. Fii drăguţă şi împachetează, te rog.

Melissa primi invitaţia pe care contesa i-o aruncă din mers, trîntind uşa în spatele ei. Baloanele se agitară prin cameră. Într-un alt colţ al camerei, un mic tornado dansant rîdea încet de trecerea ei prin terenul de joacă.

Melissa simţi o remuşcare pentru optimismul şi inocenţa copilului.

Călătoria prin Europa, în ultimii trei ani, nu a fost ușoară pentru fetiţă. Melissa a fost unicul element stabil din viaţa Aurorei. Făcînd parte din datoriile ei, a vegheat-o în toate problemele importante. Dar micuţa de cinci ani avea să fie înscrisă curînd într-o şcoală normală, iar asta însemna că mama ei trebuia să se stabilească undeva.

Plimbîndu-şi degetele peste invitaţia gravată, Melissa se descoperi întrebîndu-se dacă Reginald

Hempton-Smythe ar putea fi răspunsul. Dacă baloanele puteau fi un indiciu, cel puţin omul avea simţul umorului. Şi părea cu adevărat fermecat de Helene. Era prea mult să ceară ca lui să-i placă şi de fetiţa ei?

Închise ochii, rechemînd pe toţi bărbaţii cărora nu le-a păsat de Aurora. Deşteaptă şi nerăbdătoare, s-a ridicat pe vîrfuri la apropierea lor, aşteptînd în cele din urmă un fel de atenţie, ca apoi să fie brutal trezită de intrarea zgomotoasă a Helenei în cameră. Melissa ştia din propria ei copilărie cum dureau acele răutăţi. În ziua în care s-a angajat, a făgăduit că Aurora nu va fi niciodată neglijată sau ignorată, indiferent cîtă atenţie îi acordau bărbaţii mamei sale.

– Nu-i nimic, a explicat Aurora odată în felul ei incredibil de matur. Mami are nevoie de un soţ. Atunci voi avea şi eu un tătic nou. Trebuie doar să am răbdare.

Ce ştia un copil de cinci ani despre răbdare? Un copil are nevoie de cineva care să-l facă să se simtă important, unic, să se simtă iubit. Dar instrucţiunile Melissei erau clare: trebuia să împacheteze şi să facă rezervările. Înainte de a se apuca de treabă, îşi strigă fetiţa pe nume. Aurora alergă la ea, braţele sale umplîndu-se de baloane.

– Da, domnişoară?

– Mergem să-l vedem pe lord Darby. Vrei?

Deveni brusc prevăzătoare şi se gîndi înainte

de a răspunde:

– Poate, dacă lui îi place de mine.

Melissa se lăsă într-un genunchi şi o strînse puternic în braţe.

– O să te placă, scumpo. Precis. Dacă nu, înseamnă că este umflat cu aer cald. Şi privind conspirativ spre Aurora, luă un balon de jos şi îl înţepă cu colţul invitaţiei. Acesta se sparse cu zgomot. Aurora ţipă. În cîteva secunde camera suna ca o maşină de floricele.

Aceasta să fie soarta celor care se joacă cu afecţiunea unei copile pentru a cîştiga mîna bogatei sale mame?

Melissa mătură resturile de baloane şi sună camerista. Conform invitaţiei, ele nu aveau altceva de făcut decît să vină la aeroportul *England's Heathrow,* joi dimineaţă. De rest se va ocupa Reilly, omul lordului Darby.

Între timp au ajuns la *Heathrow* şi Melissa asigură bagajele. Urmînd instrucţiuni precise, Reilly dădu un fax la Paris şi direcţionă bagajele către poarta unu.

Ajungînd la ultimul punct de pe listă, merse la cea mai îndepărtată poartă din *Heathrow.*

Acolo le găsi pe Helene şi pe Aurora privind

liniştite pe o fereastră. Venind spre ele, Melissa observă într-un geam că era nepieptănată şi se opri. Geanta de umăr îi şifonase bluza apretată. Îşi acoperi umărul cu un pulover roşu cu en-coeur adînc, ce-i învelea coapsele. Şi acesta era deranjat. Pantalonii evazaţi erau neşifonabili, comozi şi ideali pentru excursii.

Nu arăta bine, părea obosită. Obrajii îi erau palizi. Buclele roşcate îi cădeau peste frunte, dezordonate. Mama ei s-ar fi înfuriat.

– *Nici un bărbat n-o să se uite la tine, dacă arăţi în halul acesta.*

Probabil că nu, se gîndi Melissa. Dar după cele cinci mariaje ale lui Sally, ea a fost determinată să accepte alte repere în viaţa ei. Ce dacă era exact aşa cum părea: o secretară, o însoţitoare de călătorie? Ea observa cu atenţie toate amănuntele care-i făceau Helenei viaţa plăcută şi lipsită de griji. Cu toate acestea, era mereu comparată cu eleganta ei şefă în materie de perfecţiune a machiajului sau de armonia îmbrăcămintei. Părul negru al Helenei îi curgea peste umeri într-o unduire largă, pe cînd al Melissei era încolăcit şi răsucit ca viţa-de-vie sălbatică.

Suspinînd, Melissa era disperată de aceste interminabile comparări superficiale.

Helene se răsuci fără să se uite direct spre secretară.

– Ce-a fost asta?

– Am urmat toate instrucţiunile lordului Darby, doamnă. Vom fi întîmpinate imediat.

– Bine.

Helene se înclină spre pista de decolare, o ţintă alb-roşie pictată pe sol.

– Tu realizezi că plecăm cu unul dintre ele?

Melissa căută limuzina şi şoferul. Aurora o strîngea de mînă.

– O să mergem cu o pasăre care se învîrteşte.

– Un elicopter, o corectă Helene înălţîndu-şi capul pentru a cîntări cuvîntul. Crezi că l-a închiriat el?

Melissa trase adînc aer în piept. De un verde-închis, elicopterul stătea pe pista de decolare ca o broască pe o frunză de nufăr. În interior, scaunele de piele aveau o familiară nuanţă de acqua.

– Acolo, pe coadă, este pictat un semn al familiei, spuse ea cu o voce tremurată.

– Deci este. Părerea Helenei despre Reginald Hempton-Smythe se îmbunătăţi foarte mult.

Stomacul Melissei se strînse. Ura zborul. În cei trei ani de călătorii, ele n-au zburat niciodată cu ceva mai mic decît marile aeronave internaţionale. Acel „obiect" zburător avea toată graţia unui melc de casă ce purta un propulsor cu fasole.

Observă un bărbat ce se învîrtea în jurul aparatului, cu nişte căşti în jurul gîtului, îmbrăcat cu o uniformă vernil impecabilă. Pilotul! Simţi un puternic imbold de a-l întreba dacă ar putea să le

conducă cu maşina în loc de elicopter. Concentrarea lui puternică îi spunea că nu va fi uşor să-i strici planurile. Era gata de decolare. Inima ei bătea ca un motor de avion. Plămînii i se umplură deodată cu un puternic curent de aer. Mîinile îi deveniră grele la gîndul înălţimilor. Fără îndoială, coşmarul cu mixerul de bucătărie devenea realitate. Nu-i nimic, conştiinţa îi comanda să reziste. Mergea la aeroport mai devreme, exact din acest motiv. Avea şansa să verifice piloţii, bărbaţii cu păr grizonat, ce reprezentau autoritatea în uniforme cu bumbi auriţi.

Bărbatul în uniforma impecabilă avea cel mult treizeci de ani. Părul era şaten, scurt şi neted, iar pielea frumoasă şi încreţită de un adînc simţ al răspunderii, spera ea. Adăugînd la acestea şi umerii largi şi proeminenţi, şi un spate neîncărcat de vreun semn de boltă, Melissa se simţi un pic mai bine. Îşi stăpîni respiraţia agitată, îndreptîndu-se spre el. Pe faţa lui se citea o emoţie, iar ochii strălucitori erau cei mai blînzi pe care îi văzuse vreodată. Mersul lui sigur ar fi părut formal pentru oricine. La el era ceva natural şi relaxat, ca şi cum ştia întotdeauna încotro se îndreaptă; niciodată nu greşea, niciodată nu ezita. Un om ce inspiră încredere.

Deschise uşa şi îşi înclină capul.

– Scările sînt coborîte. Puteţi să vă îmbarcaţi.

– Mulţumesc, răspunse Helene, trecînd maies-

tuos pe lîngă el.

– Şi eu vă mulţumesc. Toată lumea sus!

Aurora alergă după mama ei, ursuleţul ei de pluş fiind ţinut strîns sub mîna ei mică. Melissa rămase uimită.

– Nu-ţi este frică să zbori, nu-i aşa, domnişoară?

Frică? Numai de nu s-ar vedea. Toată viaţa ei şi-a cîştigat totul făcînd cît mai puţine necazuri cu putinţă.

Helene urcă scările mobile şi îşi ocupă locul în elicopter. Aurora trecu prin spatele ei, aşezîndu-se la fereastră. Melissa ezită. Înghiţi în sec. Pantofii i se lipiră de sol. Pilotul rezumă inspecţia de pregătire a zborului la cîteva verificări tehnice. Ea se folosi de prezenţa lui ca scuză pentru a mai rămîne afară, studiindu-l cu aceeaşi atenţie cu care el îşi studia aparatul. Se plimba în jurul elicopterului, trecînd absent cu mîna peste învelişul metalic al aparatului, mîngîindu-l ca pe un cal de curse. Melissa îşi imagina acea atingere, se agăţa de căldura şi confortul pe care aceasta le aducea. Proiectă acea atingere pe pielea ei, calmă şi liniştită. Ochii lor se întîlniră. Ea îşi îndreptă privirea de teamă ca el să nu o înţeleagă greşit. El nu făcea nici presupuneri şi nici nu o acuza, acceptînd liniştit privirea ei scrutătoare. Preţ de o clipă, licărirea din ochii lui spunea că privirea ei este bine-venită.

Un val de căldură trecu peste pielea ei. Tremura şi îşi strînse mîinile la piept. Se simţea îngheţată şi încinsă în acelaşi timp, ameţită şi bolnavă. Tot corpul o durea. Se simţea foarte rău. Aproape că îi venea să rîdă, dar rîsul muri în ea la apropierea pilotului. Îşi trase manşetele în jos.

– Vremea asta englezească!

– Prea cald sau prea rece?

– Cîte puţin din fiecare. Îşi frecă palmele lipicioase de pulover. Apoi, pocnindu-le una de alta, trase puternic aer în piept.

El nu spuse nimic. Dar ochii lui spuneau totul. Ar fi aşteptat toată ziua, dacă era nevoie.

Absurd de recunoscătoare pentru răbdarea lui, îi dărui cel mai apologetic zîmbet. Se simţi iar ca la şaptesprezece ani.

– Sînt nebună, nu-i aşa? Oamenii zboară în fiecare zi.

El clătină uşor din cap.

– Unii nu zboară niciodată.

Melissa ştia exact ce însemna asta. Unii n-au riscat niciodată, n-au părăsit niciodată lumea lor comodă. Înţelese că s-a creat o legătură între ei. Era şi o întrecere mută. Într-un mod amabil şi elegant, el o provoca să-şi încerce norocul.

Cu elicopterul sau cu el? se întrebă ea.

Îşi întoarse privirea spre aparat.

– Sînteţi sigur că este combustibil în rezervor?

El notă ceva în carnet.

– Mă bucur că mi-aţi adus aminte.

Ea îl scrută cu o privire senină.

– Sincer, sper că glumiţi.

El se uită pieziş, verificînd elicopterul de jos în sus. Aer în butelii, verificat. Ferestrele spălate, verificat. Privirea i se înălţă. Da, şi palele sînt montate.

Un hohot de rîs izbucni. Melissa se predă.

– Regret că sînt atît de speriată. Sînt sigură că ştiţi ce aveţi de făcut.

– Ştiu, şopti el cu acea convingere deosebită pe care o cunoscuse deja. Eu nu fac niciodată ceva fără să ştiu *ce* fac şi *cum* fac.

– Asta se aplică şi la femei? Obrajii ei se aprinseră în clipa aceea. Nu-i venea să creadă că a putut spune aceste cuvinte.

El părea să o creadă. O privi mai atent.

Preţ de o ameţitoare secundă tot zgomotul din jur dispăru. Apoi se scutură de toate acestea. Flirturile sînt frumoase pentru cei care le fac. Helene ar fi ştiut exact ce are de făcut.

– Uită tot ce am spus. Probabil din cauza încordării. În acel moment elicopterul deveni mai tentant pentru ea, decît să stea să se prostească în faţa unui străin. Se îndreptă spre trepte. Este timpul să mergem, domnule...?

– Reilly. La dispoziţia dumneavoastră. Şi domnişoară?

– Da?

– Îmi place curajul tău.

Ea rîse. Cu respiraţia tăiată, aproape sufocată, urcă treptele urmată îndeaproape de Reilly. Un fior o străbătu cînd el îi atinse cotul.

– Este foarte sigur, domnişoară. N-aş lua niciodată un copil la bord, dacă n-ar fi aşa.

Aurora! Melissa se gîndi la copil ca la o salvare bine-venită. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i transmită copilului ceva din starea sa. Aplecîndu-se pe sub tavanul foarte jos al elicopterului, alunecă spre ea. Vocea scăzută a lui Reilly i se opri în timpane:

– Îmi pare rău, domnişoară, dar va trebui să staţi în faţă cu mine. Pentru a echilibra aparatul.

Ea se îndreptă spre scaunul copilotului şi se aşeză. Reilly îşi ocupă locul, lîngă ea. Vorbea încet, dar precis, cu o persoană din partea cealaltă, în timp ce apăsa buton după buton. Zgomotul acestora arăta cît de des făcea el această treabă de rutină. Grija lui metodică îi arăta ei că nici un gest nu era gratuit. Motorul porni şi elicea începu să se rotească din ce în ce mai repede. Melissa îşi întoarse privirea de la solul pe care a fost în siguranţă.

– Sper că nu te deranjează privirea mea? întrebă ea.

Pe buzele lui înflori un zîmbet ironic. Cu toate acestea purtarea lui rămînea fără reproş.

– Orice, numai să vă simţiţi bine, domnişoară.

Pentru început era mai bine să-şi scoată din cap orice probleme legate de hormoni. Omul era competent, experimentat şi cu un deosebit instinct de conservare. O tachina, în legătură cu frica ei.

Ea era cea care fabula despre mîini competente, despre bărbatul experimentat şi metodic, care să facă dragoste cu o femeie. Ea era cea care visa cu ochii deschişi pe cineva atît de calculat, încît să hărţuiască o femeie pînă îşi pierde controlul. *Orice, numai să vă simţiţi bine, domnişoară.*

Se simţi foarte prost. Ea nu aluneca niciodată în fantezii romantice. A văzut cursele maică-sii după prea mulţi bărbaţi, schimbînd soţ după soţ la cel mai mic semn că pasiunea se stinge.

Melissa simţi un fior rece cînd elicopterul se ridică de la sol.

Tu ştii cum să ameţeşti o femeie, se gîndi ea să spună. Gluma i se opri în gît, sub un nod gros de spaimă.

Capitolul 2

Îmbărbătîndu-se singură, Melissa îl săgetă pe Reilly cu o privire cruntă. Ochii lui urmăreau tabloul de bord. Reilly ştia exact ce are de făcut.

Cînd maxilarul i se descleştară, ea strigă ca să acopere zgomotul motoarelor:

– Cît mai avem pînă la Bedford House?

Se aplecă şi luă o pereche de căşti pe care le montă pe partea copilotului. În timp ce ea şi le punea, el se întinse şi apăsă un buton din bord. Privirea îi trecu peste faţa ei, oprindu-se o clipă la ochi, înainte de a coborî încet spre buze.

– Mă auzi?

Inima ei tresări. Vocea lui răsuna foarte intim, murmurîndu-i direct în ureche. Doar la cîţiva centimetri mai departe, ea îi urmări mişcarea buzelor. Conectă căştile şi întrebă şi ea:

– Mă auzi?

Îşi trecu limba peste buzele uscate.

– Vorbeşte la microfon, dacă ai nevoie de mine.

Dar de ceea ce avea ea nevoie era o băutură tare. Fredona ceva în microfon, sperînd că el nu putea să-i audă respiraţia uşoară.

Constată că el avea buze subţiri. Cînd se concentra, şi le strîngea, desenînd o linie frumoasă. Se întrebă ce gust aveau. Ar fi vrut să afle. Te intriga fiind atît de relaxat şi de sever în acelaşi timp, cald şi distant deodată. Se gîndi ce pregătire avea. Militar probabil, judecînd după modul ferm în care îşi îndeplinea îndatoririle. Aşa se putea explica cum învăţase să zboare cu elicopterul. Şi de unde avea cicatrice? Semnul pornea de la linia părului şi mergea de-a lungul tîmplei drepte, pierzîndu-se în spatele căştilor.

Reilly se întoarse şi îşi scoase microfonul, ca să vorbească cu Aurora:

– Sînteţi pregătită să vedeţi Londra din aer, domnişoară?

– Dintr-un avion, explică Melissa. Ea este o asiduă călătoare.

– Dar, poate, Sherwood Forest?

Gura Aurorei încremeni, însă reuşi să întrebe:

– Acolo unde trăieşte Robin Hood?

– Şi toţi prietenii lui.

– Mi-ar plăcea!

– În drumul spre Bedford House trecem peste Nottingham. O să-ţi arăt toate ascunzătorile lor.

Imediat, Aurora îşi lipi nasul de geam. Reilly se întoarse zîmbind. Melissa îi căută privirea.

– Mulţumesc, spuse ea încet.

– Pentru puţin.

Îşi scoase o pereche de ochelari de soare din buzunar.

– Să-mi mulţumiţi la aterizare.

În sfîrşit relaxată, ea rîse. Dar frivolitatea se transformă imediat în panică la trecerea printr-o zonă de turbulenţă. Elicopterul se juca precum un balon uriaş, la mai puţin de o sută de picioare de sol. Helene căsca. Melissa îşi duse mîna la gură. Aruncă o privire disperată spre Reilly, sperînd să citească pe faţa lui ceva care să-i spună că totul va fi bine. Dar nimic nu răzbătea de sub ochelarii fumurii.

– Este totul în regulă, domnişoară?

– Da.

Doar că îi era deodată dor de el şi nu ştia cum şi de ce. Cum el era concentrat să ocolească un turn, ea se simţi neglijată pe nedrept. Era un sentiment mai vechi, să fie outsider, la fel de dureros ca durerea de dinţi. Dar îl alungă. Era acolo să aibă grijă de Aurora, nu ca să se uite după piloţi. Se întoarse. O mînă puternică de bărbat o prinse de braţ.

– E O.K.?

– Da, da. Doar verificam.

Verifică mai întîi fetiţa, apoi se întoarse spre Reilly ca şi cum şi-ar fi amintit de ceea ce îi spusese: „N-aş lua niciodată un copil la bord, dacă

n-ar fi sigur".

Poate că există bărbaţi pe lume cărora le pasă de sentimentele unei fetiţe, se gîndi ea. Şi poate că nu doar fetiţele aveau nevoie de ei. E un nonsens. Reilly va dispărea curînd. Le va lăsa pe un aeroport, undeva, şi îşi va vedea de drum ca un balon plin cu heliu. Sau ca însăşi dragostea, cînd o femeie a fost destul de proastă ca să creadă în ea.

Am devenit un tip timid, se gîndea Reilly, uitîndu-se spre Melissa. Mai aveau o oră şi jumătate pînă să aterizeze la Bedford House. Cu cît vor ateriza mai devreme, cu atît avea să se relaxeze mai mult. Poate că primise un mic zîmbet pe care ea încercase să i-l ofere pe pista de la *Heathrow*. Era surprins de cît de mult îl aşteptase. La drept vorbind, ea şi-a dezlipit cu greu privirea de la el pe tot parcursul drumului. Ar putea fi măgulit, gîndindu-se că a fost ţinta privirilor ei, dar să se mintă singur n-a putut niciodată. Era pur şi simplu un bărbat care-şi făcea datoria. Dacă o făcuse bine, ea îi va mulţumi politicos cînd se vor întîlni şi vor discuta despre problemele lor. Era un lucru obişnuit, şi el ştia bine. O dorinţă fără sens îl necăjea. O undă parfumată îi sîcîia nările. Ştia că

era, probabil parfumul contesei.

Se bucura imaginîndu-şi că emana din pielea acestei femei, o aromă uşoară care plutea în jurul ei.

Cu mîna îşi cuprinse gîtul. Ea se încordă. Era la fel de avizată despre el ca şi el despre ea, dar din motive diferite. Se îndreptă spre pajiştea de un verde strălucitor tăiată în pădure la trei sute de yarzi de Bedford House.

– Vom poposi acolo.

– Perfect, răspunse ea. Stătea dreaptă, cu privirea fixă şi cu buzele strîns lipite.

El rîse. Îi plăcea de ea. Nu lăsase frica să o domine. În timp ce el spunea poveşti despre pădurea Sherwood pentru fetiţă, puştoaica rîdea şi îi punea întrebări despre poveştile lui inventate. Melissa n-ar fi vrut să arate fetiţei vreun pic de îngrijorare, dar de el nu se putea ascunde.

Blestemul de a fi un bun observator, se gîndea el. Era totuşi bărbat; senzaţia produsă de acele ţinte din spătarul scaunului, care-i înţepau omoplaţii, îl făcu să se împingă mai tare în scaun.

Foarte atentă la tot ce era în jurul lui, puştoaica îi imita mişcările ca şi cum înfricoşătoarele forţe gravitaţionale erau gata să-i tragă în jos. Nici un motiv de îngrijorare. El va avertiza pe sol la fel de uşor precum ar aşeza cineva un copil într-un pătuţ sau o femeie într-un pat.

În acelaşi timp Melissa îşi strînse picioarele

subţiri, aşezîndu-le unul peste celălalt. Faţa ei era palidă şi ovală, iar ochii erau de un albastru neliniştit. Privirea ei fixă trăda o nemeritată încredere în aptitudinile lui, o disponibilitate de a crede în el.

El, pe de altă parte, îşi mutase încrederea în lucruri pe care le putea simţi, le putea atinge. Nu era făcut să aibă încredere în alţii. Încercase mai demult, dar cu rezultate dezastruoase. Se împăcase cu o vorbă amară: Vezi-ţi de treabă!

Avea reputaţia unui om distant. A fost o vreme în care era chiar rece. Fără inimă.

Reperă pajiştea de jos. În careul verde creştea un stejar masiv. Sub el era un pătrat alb.

– Ăsta este, domnişoară.

– Dar nu-i locul pe care aterizăm, declară ea.

– Nu, domnişoară. Este locul unde vom mînca.

– Un picnic! izbucni Aurora.

– Un picnic? întrebă contesa, trecînd pe lîngă fiica ei ca să vadă mai bine. Surprinsă şi amuzată, continuă: Reggie este atît de inventiv!

– Da, murmură Reilly ca pentru sine. Are o fire romantică, mare cît toate zilele.

Melissa auzi această replică în căşti şi privi cu atenţie peste bord. Reilly avea o faţă impasibilă. Vîrfurile copacilor răsăreau din stînga lui. Mîna Melissei se încleştă pe braţul fotoliului. Fără să se întrebe de ce, mîna lui îi atinse degetele, îngropîndu-le sub podul palmei.

– Ce faci? întrebă ea.

– O ţin înăuntru.

El cerceta terenul dintr-o parte în alta.

– Melissa, aterizează pe cîmp! exclamă Aurora.

– Ba nu! izbucni Melissa direct în microfon.

Reilly tresări.

– Doream să aveţi o clipă comanda, domnişoară. V-ar fi fost mai uşor dacă eraţi implicată.

Asta se aplica pentru o mulţime de lucruri pe care bărbaţii şi femeile le fac împreună.

Observînd că fetiţa urmărea disputa lor, Melissa şopti furioasă:

– Nu pot.

– Sînt sigur că poţi. E la fel de uşor ca şi condusul unei maşini.

– Eu conduc maşini automatice.

El zîmbi. Nu era nici un pericol, ea nu putea mişca levierul dacă încerca. Totuşi, vibraţiile aparatului treceau prin mîinile lor împreunate.

– Gata? întrebă el.

Ochii ei se măriră cînd degetele lui trecură printre ale ei, apăsîndu-le. Mireasma de parfum crescu, răspîndindu-se din pielea ei încălzită. Şi pielea lui se încălzi. Respiraţia ei deveni mai agitată, sînii îi tresăriră şi simţi o mare năduşeală. Totul era tactil acum. Ochii lui priveau aiurea, pe cînd ai ei îl fixau pe el. Avea o senzaţie ciudată.

Execută unele comenzi de final. Fantezia risca să rămînă neterminată.

– Am ajuns.

Ea îşi smulse mîna în clipa cînd el slăbi puţin strînsoarea, aruncînd o privire tristă butoanelor fără viaţă. Apoi se întoarse spre fereastră privind iarba de afară.

– Am aterizat.

El îşi scoase căştile şi îşi trecu mîna prin păr.

– Asta am spus şi eu, domnişoară.

– Dar n-am simţit decît o mică lovitură.

El se uita în sus.

– Şi ce fel de lovitură era asta? Melissa se retrase cuminte. De ce au ales ei să sară de la amintiri neplăcute la fantezii sterpe, era o problemă la care se va gîndi mai tîrziu, în intimitatea propriei camere. Pînă atunci, pilotul va fi departe...

Numai dacă palpitantele amintiri ale fanteziei nu se vor risipi tot atît de repede. Îşi imagina corpurile lor împreunate, mîinile lui hotărîte cunoscînd-o, trupul lui trepidînd ca un elicopter, năpustindu-se asupra ei, sexul lui tare şi neted... Mîna ei s-ar strînge în jurul lui aşa cum mîna lui s-ar strînge în jurul ei, arătîndu-i exact ce-i plăcea şi ce avea nevoie.

Avea nevoie de aer proaspăt.

Îşi desfăcu centura de siguranţă, rotindu-se în scaun. Se concentră asupra adevăratului motiv pentru care era acolo.

– Nu-i aşa că a fost minunat, Aurora?

Fetiţa chicoti, în timp ce motorul se opri de tot.

Melissa se duse în spate ca să strîngă jucăriile risipite şi cărţile de poveşti.

– O să citim Robin Hood, diseară.

– Am văzut casa lui! exclamă Aurora. Am zburat chiar deasupra ei.

– Aşa este. Melissa ştia foarte bine că acelea ar fi putut fi nişte lemne. Totuşi, îi era recunoscătoare lui Reilly pentru că jucase rolul de ghid. El precizare adresa exactă a lui Robin Hood, spunînd poveşti atît de atractive, încît a captat atenţia fetiţei tot drumul. Reilly deschise uşile şi coborî treptele. Ea abia aştepta să calce pe pămînt. Helene coborî prima.

– Unde este lordul Darby?

– Va sosi curînd, doamnă.

Ea întinse mîna după Aurora.

– Mergem la un picnic, draga mea.

– Da, mami.

– Presupun că te aşteptai să participi. Trebuie să fii foarte cuminte.

– Da, mami.

– După mîncare, Melissa îţi va aduce desertul.

– Da, mami.

Melissa înţelese comanda nerostită. Contesa dorea să aibă timp să stea doar cu lordul Darby.

Fără alte cuvinte, fără a privi înapoi, Helene porni peste cîmp spre locul de picnic. Aurora venea după ea.

Melissa îngenunche uşor pentru a căuta în

geanta de umăr un pieptene. Îl trecu prin părul blond-auriu al Aurorei, înăbuşindu-şi un suspin.

– O să fie bine, prinţesă.

Bărbia ei micuţă se cufundă la pieptul Melissei. O ridică cu latul pieptenului, privind-o drept în ochi.

– Lordul Darby este un om de gust şi este rafinat. Sper. Dacă are bun-simţ, va gîndi că eşti cea mai bună fetiţă pe care ochii lui au văzut-o vreodată.

Aurora aruncă o privire descurajată spre mama ei. Fusta ei subţire o încurca la mers cînd traversa parcul. Ea îşi flutura părul negru în soarele după-amiezei. Aurora oftă.

– Nici măcar nu o să mă vadă.

Probabil că nu, se gîndi Melissa. Cînd Reggie o va vedea pe Helene, fetiţa nu va mai avea nici o şansă.

– Ar putea fi preocupat azi. Totuşi, el n-a văzut-o pe mama ta de... duminică. Dar îţi promit că înainte de sfîrşitul săptămînii te va privi şi va gîndi în sinea lui: „Unde a fost micuţa asta frumoasă?"

– Precis?

Melissa ura să facă promisiuni pe care nu le putea ţine, dar ce altceva putea spune? Spre marea ei uşurare, Reilly îi veni în ajutor:

– Hei, domnişoară. Orice bărbat care are ochi să vadă ar gîndi că este o binecuvîntare să aibă o fiica ca tine.

Aurora jubila, agăţîndu-se de fiecare cuvînt al lui Reilly. Totuşi, acesta era bărbatul care ştia unde locuieşte Robin Hood. El se retrase din discuţie.

– Dacă ai nevoie de orice altceva, cît stai aici, întreabă de mine. „Ca şi cum ar putea să-i dea Aurorei un tată", se gîndi Melissa. Dar Rilley avea un mod miraculos de a linişti oamenii. Aurora avea încredere în el. Înclinîndu-se solemn spre el, îşi îndreptă umerii micuţi şi porni după mama ei. Melissa o urmări cu lacrimi în ochi. De fiecare dată îşi dădea seama că investise prea mult într-un copil care nu era al ei. Cu toate calităţile ei native, Helene era pur şi simplu prea implicată în viaţa amoroasă pentru a-i acorda Aurorei acea atenţie de care avea nevoie. Poate că atunci cînd lucrurile se vor aşeza, cînd Helene îşi va găsi un soţ care s-o iubească cu adevărat, o să iubească şi copiii. Dacă dorinţele ar fi fost cai... oftă Melissa.

– Aţi spus ceva, domnişoară?

– Nimic. Ea se sprijini de elicopter cînd o văzu pe Aurora încercînd să se aşeze în colţul cel mai îndepărtat pe pătura de picnic, la aproape şase picioare depărtare. Melissa ştia mult prea bine ce o făcea să se simtă ca o a treia roată. Tîrîtă de la o idilă la alta de către mama sa, copilăria ei şi-a petrecut-o încercînd să nu strice socotelile mamei. Întotdeauna foarte cuminte, a impresionat-o pe Sally cu manierele ei, cu notele bune şi cu proiectele artistice. Dar talentul ei cel mai mare

era abilitatea cu care dispărea cînd adulţii nu o doreau prin preajmă. Departe de Reilly care-şi făcea de lucru lîngă elicopter, Melissa contempla cît de drăguţ fusese el cu Aurora. Pentru asta îi mulţumi. Ar fi fost nepoliticos să plîngă pe umărul lui doar pentru simplul motiv că îl găsise incredibil de sexy.

El era o enigmă. O enigmă cu mîini fierbinţi, credea ea. Se răsuci cînd el se apropie.

Domnule Reilly, suspină ea. El îşi scosese uniforma de zbor. Pe sub aceasta purta o cămaşă albă, cu vestă gri în dungi şi cravată neagră.

– Sînteţi şi administrator?

– Eu conduc această proprietate, domnişoară.

– Dar zburaţi.

– Şi verific mecanismele de securitate şi tractoarele. Avem personal, dar vremurile fiind aşa cum sînt, puterile noastre sînt mai mici. Melissa ştia din notele de plată ale Helenei cum sînt vremurile. Cu stilul său de viaţă extravagant, în curînd multimilionara va da faliment. Totuşi, dacă unul dintre criteriile Helenei pentru mariaj era securitatea financiară, ea ar fi foarte interesată de situaţia lui Reggie.

– Crezi că lipsa de personal ar putea afecta ţinuta lordului Darby? întrebă el cu băgare de seamă. Ar putea să-i afecteze curtenia?

El îi citise gîndurile. Înainte ca ea să dea un răspuns potrivit, el scoase un coş de picnic din

spatele unui scaun. Ceea ce emanase echilibru şi demnitate din acest elicopter, acum se transformă în răceală. Şi-o imagina el pe Helene ca un ocnaş la minele de aur muncind să găsească un tătic de zahăr? Un sentiment de siguranţă o străbătu. Nu avea idee despre ceea ce fusese Helene în mariajele ei. În ton cu portretele impunătoare de pe pereţi, Melissa declară necăjită:

– Ar putea să pară că pe Helene nu o interesează decît banii. Sînt sigură că ţine foarte mult la Reg, adică lordul Darby, altfel noi n-am mai fi aici.

– Eu cred, domnişoară, că el ţine la ea, răspunse el blînd.

– Oare?

– Bineînţeles că nu-mi spune mie toate sentimentele lui.

Încurcată de acest răspuns, Melissa se rezemă cu spatele de elicopter. Învelişul metalic era rece. Îşi simţi sînii grei împingîndu-i cămaşa. Încercă să nu se gîndească la asta.

– Bineînţeles că nici mie nu mi-a spus contesa ceva. Totuşi, este de aşteptat că ea speră să găsească ceea ce orice femeie îşi doreşte într-o căsătorie.

– Adică?

– Dragoste. Respect reciproc. Reciprocitate.

– Reciprocitate, domnişoară?

– Să aibă ceva în comun.

– Ah. Cum ar fi proprietăţi, moşii, bani?

O senzaţie de iritare o cuprinse.

– Dacă insişti, da.

Ochii lor se întîlniră.

– Eu nu insist niciodată.

Replica i se opri în gît. Avea strania senzaţie că nu mai vorbeau despre Helene sau despre căsătorie. Fără ca vreunul din ei să o spună, subtil el îi transmitea exact ceea ce gîndea. Era ca şi cum iar putea citi orice senzaţie ce se strecura pe sub pielea ei, ca şi cum i-ar lua pulsul galopant. Ea căută o urmă de iritare în ochii lui, dar el se întoarse, despachetînd liniştit o bucată de brînză. A spus tot ce avea de spus prin aceste puţine cuvinte. Iritată, fără elan şi fără ca să ştie de ce, Melissa deschise coşul de picnic. Nu părea genul de mîncare cu care să o impresioneze cineva pe Helene. Totuşi, a spune asta însemna să pară snoabă şi să-i întărească lui Reilly părerea destul de proastă pe care o aveau despre ele. Încercînd să reia conversaţia, Melissa remarcă faptul că securitatea financiară era o grijă nejustificată cînd erau implicate mari averi. Suna perfect rezonabil pentru ea. Dar cînd o spuse, aceasta sună incredibil de pompos:

– Trebuie să se ţină seama şi de viitorul Aurorei. O mamă bună se gîndeşte întotdeauna la binele copiilor ei.

– Sigur că da. Ea te-a angajat...

Melissa tresări la complimentul neaşteptat.

– Înţeleg că tatăl copilului era un prinţ, spuse Reilly.

– Prin naştere şi prin titlu, dar cam atît.

Subiectul acesta despre taţii Aurorei îi dădea întotdeauna bătăi de cap. În ciuda genealogiei şi a conturilor din bancă, nici unul nu avusese vreun sentiment pentru copii.

– Am fost angajată, după ce s-a terminat căsătoria Helenei cu prinţul, spuse Melissa. Divorţul a durat cîţiva ani. Între timp, prinţul Albercht a mai dobîndit un fiu din următoarea sa „căsătorie". A înzestrat-o pe Aurora cu o pensie viageră. Nimic mai mult. Iar pe cel de-al doilea soţ al Helenei, monsieur Trenchement, nu l-au interesat copiii.

– Ai petrecut mult timp împreună cu copilul?

– Da.

– Ţi-e cumva teamă că această situaţie se va schimba, dacă mama se recăsătoreşte?

Intuiţia lui o impresionă. Îi răspunse cu sinceritate:

– Mi-e teamă că îşi va face speranţe şi apoi va suferi.

– Ţii foarte mult la ea.

Ea îşi strînse braţele la piept. Nu mai discutase niciodată cu cineva despre slujba ei. Nu i-o ceruse nimeni vreodată. Răbdarea şi liniştea lui Reilly invitau la intimităţi. Grija, sinceră sau nu, putea fi periculos de seducătoare.

– Am spus cam multe, nu-i aşa?

– Nimic nepermis, domnişoară. Agitaţia zilei.

El nu părea agitat. Pe faţa lui nu se putea citi nimic. Îl frămîntase pe el vreodată ceva?

El nu era cu mult mai înalt decît ea. Ea avea în jur de un metru şaptezeci şi era subţire ca o vergea. El nu avea mai mult de un metru şaptezeci şi opt, cu o figură tipică din Yorkshire, judecînd şi după accentul care-l trăda uneori. Zbura cu elicopterul şi desfăcea un pateu cu aceeaşi atenţie metodică pentru detalii. Ea îi studie iarăşi cicatricea. Neascunsă de căşti, aceasta pornea de la linia părului spre tîmple. Intrigînd, aceasta nu încerca să-l descrie pe omul care o purta.

– Lucrezi de mult pentru lordul Darby?

El se răsuci, privind peste capul ei spre un drum ce ducea în pădure. Un motor de automobil se făcu simţit prin preajmă, stîrnind păsările.

– Acela trebuie să fie lordul.

Un *Rolls Royce* negru ieşi din pădure, intrînd în poiană ca un iaht într-un estuar.

– Helene nu este singura care ştie să-şi facă intrarea, murmură Melissa.

– Mulţumesc, domnişoară.

– Pardon?

Reilly îşi plesni limba. Nu era pentru el să aranjeze toate aceste trucuri de circ. Baloane, picnicuri, plimbări cu elicopterul. Ce ştia el despre cucerirea femeilor? Dar Reggie l-a rugat să vină

cu ceva care s-o impresioneze pe contesă.

Nimeni nu-l prevenise despre Melissa. Aiuritul de Reggie a menţionat ceva despre o fetiţă şi o bonă. Reilly credea că o să întîlnească o femeie anostă, de vîrstă mijlocie, fără culoare, purtînd pantofi confortabili şi o umbrelă rotundă.

Niciodată să nu presupui, îl atenţionă pregătirea lui militară. Asta făcea şi cealaltă nemuritoare faţetă a bunului-simţ: *Niciodată să nu te oferi voluntar.* I-a promis lui Reggie că va face tot ce va putea ca să-i impresioneze pe oaspeţi. Niciodată nu şi-a închipuit-o pe Melissa printre ei. Zîmbetul ei sclipea ca o rază de soare care străpungea norii. Avea o constituţie fragilă şi un păr de foc. Buclele roşu-portocaliu îi încadrau toată faţa. Femeia avea o fire echilibrată, o doză de curaj care mai pălea, dar niciodată nu dispărea, şi o inimă care bătea pentru micuţa copilă neglijată. Pentru Aurora, braţele Melissei vor fi întotdeauna deschise. *Nu pentru tine,* îşi spuse în sinea lui. .Observîndu-i reacţiile la cumpătatele lui cuvinte, ştia că nu era amatoare de o simplă aventură. Dacă curtoazia lui Reggie nu avea succes, Melissa şi şefa ei vor fi departe în mai puţin de o săptămînă. Dar dacă va avea? Dacă el realizase tot ceea ce îi ceruse Reggie, contesa ar putea să mai stea. Aranjamentele premaritale necesare pentru a uni şi proteja două averi vor dura luni de zile. Va fi o nuntă, un copil în casă şi o bonă care să aibă

grijă de ea. *Tu mizezi pe contesele tale înainte ca idila să rodească,* îşi spuse zîmbind. Lordul Darby nu era chiar Prince of Wales

Un burlac de treizeci şi cinci de ani, preocupat de creşterea cailor şi trăind la ţară, nu putea fi decît plicticos, stupid, timid şi retras. Cînd era nesigur de el, şi asta se întîmpla mai mereu, vorbea de parcă avea prune în gură, mascîndu-şi nervozitatea prin discursuri lungi şi răsuflate. Spontaneitatea nu era punctul lui cel mai tare. Dar decenţa era.

Reginald Hempton-Smythe era decent pînă în adîncurile fiinţei sale, după umila părere a lui Reilly. Era un om prea bun ca să fie „jucat" de cineva care trăia de mult în înalta societate. Dar oare va avea contesa Helene St. Eugénie von Schloss Thuringen suficientă răbdare ca să descopere cît de blînd era el? Îi păsa oare?

Rolls-ul, proaspăt lustruit, se opri lîngă pătura de picnic. Şoferul coborî şi deschise portiera lordului. Reilly era atent. Trupul unei femei îi ascundea scena în care Helene se lansă în braţele lui Reggie. Reilly tresări. Era dureros de evident că gentleman-ul nu era obişnuit să fie copleşit de afecţiunea feminină. Îşi tîra picioarele. Dădu înapoi. Nu ştia ce să facă cu mîinile.

Reilly avea sentimentul supărător că el ar fi mîngîiat-o pe cap, dacă ea nu i-ar fi cuprins cu braţele gîtul, ca un ştreang.

Reggie o mîngîia pe spate. Acolo, acolo.

Reilly îşi strînse buzele şi privi spre cer, murmurînd cumplite blesteme. *Pentru Dumnezeu, omule, sărut-o!*

Contesa primi un pupic pe obraz. Reilly îşi reprimă un oftat.

Brusc, surprinse o mişcare uşoară cu coada ochiului. Melissa îşi strînse mîinile, iar ochii ei o fixau pe Aurora. Cum copila stătea mai în spate aşteptînd să fie observată, capul Melissei se înălţă trimiţîndu-i încurajări mute. „Hai", şopti Melissa. „Spune hello" Spre consternarea sa, Reilly se surprinse şoptind aceleaşi instrucţiuni şefului său. „Hai, omule. Du-te spre copil. Zîmbeşte puţin. Ia-o de mînă."

După o pauză incomodă, Reggie o observă pe Arurora. Merse timid spre ea, îşi scoase mîna şi o mîngîie hotărît pe cap. Aurora scoase ursuleţul pe care-l ţinea ascuns la spate. Surprins pe moment, Reggie îl mîngîie şi pe el. Aurora părea mulţumită. El zîmbi. Melissa şi Reilly oftară la unison.

Capitolul 3

Melissa roşi. Gîngureau ca doi porumbei. Reilly tuşi în pumn. Contesa se aşeză, uşor, pe scăunelul cu trei picioare. Reggie stătea vrăjit în faţa ei. Aurora se juca cu ursuleţul la marginea păturii. Şoferul, Miller, făcea totul după cum era prevăzut. Punînd o sticlă de vin pe iarbă, deschise o cutie cu pahare de cristal şi o puse jos. Apoi se retrase discret către *Rolls* şi îl conduse în josul poienii pînă dispăru în pădure.

– Oare ar fi deplasat să mă întreb ce simte lordul Darby pentru copii? Întrebarea Melissei îl îngheţă. Înţelese că ea ar fi cerut orice în folosul fetiţei. Se întreba dacă pentru ea însăşi ar fi cerut ceva.

– Copii, repetă el trăgînd de timp. Se roti uşor pe picioare, ţinîndu-şi mîinile la spate şi privind în pămînt.

– Lordul Darby este burlac, domnişoară.

– Mm-hmm.

– Nu are prea mulţi copii prin preajma sa.

– Da?

Înainte de a se putea gîndi cum s-o spună mai bine, o mişcare pe pătura de picnic îi captă atenţia. Reggie introduse un tirbuşon în sticla de vin. Luptîndu-se bărbăteşte cu sticla, reuşi să o prindă strîns între cot şi coapsă.

Melissa îşi îndoi braţele şi îşi ridică o sprînceană, observînd scena cu un zîmbet amar. Omul acela nu era Alain Trenchement. Asta era sigur. Ca o scuză, probabil că avea servitori îndemînatici, care să realizeze astfel de treburi. Ca Reilly administratorul şi, uneori pilotul, care acum plecase, liniştit, prin spatele ei. Privindu-l cu coada ochiului, observă că el îşi învăţa discret stăpînul cum să desfacă o sticlă de vin. Zgomotul unui dop răsună peste poiană. Rîsul vesel al Helenei plutea în acelaşi aer. Reilly se relaxă. Melissa îşi potrivi oftatul după al lui. Surprins, o fulgeră cu privirea înainte de a pleca hotărît la treaba lui. Ea chicoti la apariţia *Rolls*-ului. Un şir de servitori mărşăluiau, unul după altul, ca nişte clovni de circ. Aurora era foarte încîntată. Helene era şi ea impresionată. Melissa se uită la Reilly. El cerceta personalul de la distanţă, observînd cum se prezentau. Fiecare ducea o tavă de argint sau un mic coşuleţ de picnic. Serveau pe rînd, mîncăruri variate înainte de a se retrage cu reverenţă. Ca un general de infanterie, mulţumit de progresul pe care îl realizase într-o bătălie pregătită de el,

Reilly se înclină ca pentru sine.

O bruscă revelaţie o scutură pe Melissa.

– Tu ai aranjat toate astea?

Faţa lui deveni complet impasibilă.

– Este de datoria mea ca lucrurile să meargă bine, domnişoară. Un non-răspuns. Dacă ea auzise ceva. Din ce văzuse la lordul Darby, la Paris, era complet naiv să cucerească o femeie astfel. Reilly, pe de altă parte, a fost sufletul organizării şi reorganizării, ca să nu mai vorbim de discreţie.

– Vreau să spun toate astea, insistă Melissa. Zborul nostru, aterizarea în poiană, picnicul.

– Este ceva care vă displace, domnişoară?

De fapt, era ceva. Ochii ei clipiră.

– Nu mi-ai răspuns niciodată dacă lordului Darby îi plac copiii.

– Nu am răspuns, domnişoară?

Ea se supără. Să obţii o informaţie de la el era ca şi cum ai vrea să storci muştar dintr-o piatră. Îşi încrucişă braţele.

– Îi plac? Copiii, vreau să spun.

Reilly îi întinse o farfurie. Ea muşcă din sandvişul cu hrean şi glazură.

– Ei bine?

– Lordul Darby apreciază caii săi, grădinile şi Bedford House.

– În această ordine?

El ignoră tonul zeflemist.

– Poate că nu este deosebit de cald sau pre-

gătit să arate afecţiune, dar nu este un om crud. Este... grijuliu.

– Asta ce înseamnă, exact?

– Are grijă de ceea ce este al său.

Melissa îşi imaginã o masivă casă ţărănească plină cu camere de muzeu perfect conservate, din acelea în care fetiţele nu puteau vorbi tare. *Grădini perfecte? Rase de cai perfecte? Totul perfect?*

Reilly o privi liniştit.

– Este un om bun.

Dintr-un motiv nebunesc, îl crezu. Asta nu însemna că nu putea să judece şi singură.

Observa trio-ul de la picnic. Lordul Darby se ridică şi o însoţi pe Helene spre marginea pădurii. Cum străbăteau un umbriş, Helene îşi trecu braţul pe sub al lui Reggie. El o mîngîie pe mînă.

Reilly murmură ceva. Melissa se întoarse.

– Unde se duc?

– După colină este un mic heleşteu. După ce îl vor vedea, el le va arăta un rînd de stejari plantaţi pe vremea Regelui James.

– Aha! Melissa puse un deget acuzator în pieptul lui Reilly. Deci tu ai planificat totul.

Cu cuţitul în mînă, gata să ungă cu unt o bucată de pîine, el se opri.

– Este bine să fii pregătit, domnişoară.

– Înscenarea este chiar mai mult decît atît.

– Întotdeauna sînteţi atît de suspicioasă?

– Numai acolo unde dragostea sau bărbaţii, sau ambele sînt implicate.

– Nu doriţi, pentru stăpîna dumneavoastră, ca totul să meargă bine?

– Adulţii se pot îngriji singuri. Pe mine mă interesează fericirea Aurorei.

– Dar a dumneavoastră?

Întrebarea o paralizã. De ce i-ar păsa lui? Şi de ce îşi dorea ea, în secret, acea grijă?

El o studie, privirea lui alunecînd rece de pe faţă spre sîni, pe talie, pe linia lungă a picioarelor. Ea rămase încremenită. Îşi simţea sînii striviţi de braţele încrucişate, stomacul i se strînse de încordare, iar genunchii îi tremurau. Şi-i strînse sub ea, ruşinată de zîmbetul lui moale. El îşi clătină capul, ca şi cum ar fi spus: „Ce risipă!"

Indignată, Melissa se îmbujoră şi privi fix, undeva, în spate.

Îl lăsă s-o privească ca pe o întindere liberă. Cu cît o privea mai mult, cu atît avea şi ea ocazia să-l examineze, să vadă acea gură încăpăţînată, minunatele şuviţe de păr auriu, blîndeţea şocantă din ochii săi cînd o privea pe ea. Încă o dată el se lăsa privit, nu timid, nu îndrăzneţ. Era acolo şi pentru ea. Dar ea nu dorea să se gîndească la asta, la nevoi ce se năşteau în ea, la singurătatea îndelungată de care era, de obicei, prea preocupată ca să se mai gîndească. Se uită prin poiană, după Aurora.

Fetiţa plecase de lîngă mama ei şi de lîngă curtezan. Fugea spre elicopter. Melissa îşi ridică mîinile spre ea.

– Eşti O.K., scumpo?

Văzîndu-l pe Reilly, fetiţa încetini brusc. Ridicînd din umeri, privi insistent iarba.

– Ei vorbesc despre ceva plictisitor.

– Ah.

Ea primi sărutul Melissei, apoi vru să vadă ce era în farfuriile lor. Fără să se gîndească, se ridică şi apucă mîna lui Reilly.

– Ai mulţumit lordului Darby pentru acest dejun? întrebă Melissa cu o licărire în ochi.

Apoi, continuă:

– Cred că ar trebui să-i mulţumeşti şi lui Reilly. El l-a pregătit.

– Tu ai aranjat şi baloanele? întrebă Aurora.

Melissa rîse, uluită de perspicacitatea copilului.

– Tu ai aranjat, nu-i aşa?

Reilly se explică, oarecum:

– Sper că n-am exagerat, domnişoară.

– Au fost minunate, zise Melissa. I-au plăcut Helenei, iar Aurora a fost încîntată.

– Ţie ţi-au plăcut?

Ea clipi. Tocmai cînd credea că vor fi nişte cunoştinţe oarecare, el o trata de parcă părerile ei ar fi avut vreo importanţă.

– Au fost drăguţe, declară Aurora, mimînd inconştient vorbirea mamei sale.

Melissa chicoti şi încordarea se risipi. Îi plăcea de Reilly, nu era nimic fals la el. Dacă urmau să lucreze împreună în săptămîna aceasta, era mult mai uşor să accepte acest lucru, acum.

În timp ce Aurora îl ţinea de mîna cealaltă, Melissa îşi trecu braţul pe sub al lui.

– Baloanele au fost frumoase, declară ea. Şi sper că tot ceea ce faci dumneata este bine.

– Încerc, domnişoară.

– Acum arată-ne heleşteul.

El se înclină şi porni. Trecînd printre copaci, povesti istoria Casei Bedford.

La un moment dat o luă de mînă pe Melissa. O parte din ea se întreba cum de se molipsise de entuziasmul lui în aşa scurt timp. Cealaltă parte o prevenea să nu se apropie prea tare. La urma urmei, era afacerea amoroasă a Helenei.

Apropierea lui Reilly îi trimitea un semnal inconfundabil, că era puţin interesat de persoana ei. Pentru asta îi era sincer recunoscătoare. Însemna că se putea linişti cu el.

Se putea spune, împrumutînd o expresie britanică, că omul era sigur ca o casă.

Desigur, unele case sînt mai sigure decît altele, se gîndea Melissa mai tîrziu, seara, pe cînd

cinau cu lordul Darby. Deşi a muri de plictiseală nu părea să fie cea mai mare ameninţare a vieţii, ea era profund îngrijorată de plictiseala chinuitoare. Lordul Darby trecu peste adorabilele priviri ale Helenei, lansîndu-se într-o explicaţie detaliată despre negocierile agricole ale Comunităţii Economice Europene. Părea să fie într-o comisie...

Ridicîndu-şi pleoapele înainte ca acestea să cadă definitiv, Melissa contempla tavanul din sufragerie. Figurine turnate încadrau un candelabru nefolosit. Pereţii erau de un roşu-închis, pe care atîrnau tablouri, acoperind fiecare bucată de perete. Busturi de marmură ale strămoşilor erau aşezate în colţurile camerei. Melissei îi păru rău, pentru ele, că trebuiau să-şi ţină ochii deschişi.

Helene rîse veselă. Melissa deveni atentă. Privi lumînările tremurătoare care aruncau o lumină aurie ce îmbrăţişa tandru încăperea. Era foarte romantic. Probabil că era tot opera lui Reilly.

Undeva, în holul uriaş, un ceasornic bătu ora unsprezece. Îşi înăbuşi un căscat, privind spre Aurora. Copilului îi căzuse bărbia în piept. Melissa se aştepta la un sforăit uşor. Apoi privi spre Reilly care stătea în umbră, lîngă perete. Inima îi bătu puternic. Se încălzi, pe măsură ce nivelul vinului din pahar scădea. *De ce?* se întrebă ea. El stătuse acolo toată seara, sufletul întregii moşii. El conducea personalul, sărind ori de cîte ori lordul Darby mai cerea vin sau, poate, puţin şerbet pen-

tru fetiţă. Era total conectat la tot ce se întîmpla în jur, era stăpîn nemărturisit al acestui mic univers.

Dar, oare era tot atît de puternic şi în pat? se gîndea Melissa încălzită de vin. *Vă conduce? Va avea controlul sau va fi un sclav, atent la orice dorinţe ale femeii?*

Sorbi din vin, simţind cum se rostogoleşte lichidul pe limbă. Alungîndu-şi aiurelile din cap, îşi dori lucruri mai simple. I-ar fi plăcut să vorbească mai mult cu el, bîrfind despre lucruri obişnuite, dorind să aibă o relaţie profesională cu el, dorind să se oprească la acest nivel de înţelegere dintre un bărbat şi o femeie.

Povestirea lordului Darby se poticni. Acesta îl chemă în ajutor pe Reilly.

– Imediat, răspunse Reilly.

După mormăitul lui Reggie, sunetul vocii lui o deranja. O parte din ea îl ascultase toată seara, cu accentul acela leneş din Yorkshire, cu care o striga „domnişoară".

– Mi-am permis să pun flori în camera contesei, îi spusese mai devreme. Nu este cumva alergică la vreo floare?

Se gîndea la toate.

Dar de ce se gîndea ea tot timpul la el? Nu-i putea ieşi din minte felul în care le aşteptase, discret, mîndru, mereu atent. El păşi în spatele ei, cu o sticlă de lichior în mînă.

– Doriţi, domnişoară?

– Nu.

Se ridică în picioare. Toată lumea se întoarse.

– Scuzaţi-mă. Cred că trebuie s-o duc pe Aurora la culcare. Trezită din somn, Aurora căscă somnoroasă.

Reilly îi trase scaunul Melissei. Ea se îndepărtă de masă, cu picioarele tremurînd. Înainte ca el să-i ghicească intenţiile, ea simţi că trebuie să iasă.

– Noapte bună, doamnă. Noapte bună, lord Darby.

– Oh, dar stai! strigă Reggie disperat să vadă că i se evapora auditoriul. Voiam să vă mai spun o poveste.

Aurora clipi, somnoroasă.

– E cu Robin Hood?

– E despre Reilly.

Melissa deveni brusc atentă. Simţi că omul din spatele ei era puţin încordat.

– Este neapărat necesar, domnule?

– Nonsens, bătrîne. O să le placă.

Helene se ridică.

– Dragul meu Reg, credeam că ne spui ceva despre istoria fascinantă a familiei tale.

Reg o privi dezamăgit. Propunerea lui nu fusese primită tocmai bine.

– Dar este o poveste bună.

Reilly se adresă contesei:

– Cred, doamnă, că această poveste atinge istoria familiei.

Melissa remarcă suferinţa din glasul lui, pe care încerca cu atîta greutate să şi-o ascundă. Pe sub masca impasibilă el părea de-a dreptul bolnav. Nu prevăzuse şi asta. *O poveste despre Reilly,* murmură ea, aşezîndu-se mai bine în scaun. *Abia aştept s-o aud.* Aurora alunecă înapoi în scaunul ei.

Resemnat, Reilly plecă spre locul lui dinspre perete şi se opri cu mîinile strînse la spate.

– Bine! Reggie începu să povestească. Mă ocupam de nişte probleme ale guvernului Maiestăţii Sale, în Irlanda de Nord. Nu era extrem de important, dar aveam şi unele treburi de rezolvat pentru un subcomitet al Camerei Lorzilor.

Reilly căscă, discret, în pumn.

Reggie clipi.

– Ah. Oricum. Într-o dimineaţă m-am urcat în automobil, la vremea acea nu aveam şofer sau, mai degrabă, cel pe care-l aveam rămăsese acasă.

Reilly se ridică pe vîrfuri, ţopăind uşor.

Reggie înţelese.

– Am deschis portiera maşinii, m-am aşezat la volan, am băgat cheia în contact şi, acolo, pe volan, era un bilet pe care scria: *„Atenţie, dacă porneşti acest automobil, va exploda"!*

– Nu! exclamă Helene.

– Ba da. El cercetă feţele celor strînşi în jurul mesei. Trebuia să-mi folosesc telefonul mobil ca să comunic băncii mele din Londra să transfere

un milion de lire într-un cont anume. Dacă nu urmam acele instrucţiuni, eu şi *Jaguar*-ul meu ne încetam existenţa în treizeci de minute.

Helene oftă.

– Îngrozitor. Şi ce ai făcut?

– L-am sunat pe Reilly. Sau, mai bine-zis, o secţie a Serviciilor Speciale. Unitatea de genişti.

Era acum rîndul Melissei să ofteze.

– Şi lucrai cu bombe?

Privirea lui Reilly o prinse o clipă pe a ei, înainte de a se întoarce spre mijlocul încăperii.

– Precedenta carieră, domnişoară. Nu a durat prea mult.

– Destul de mult pentru mine, glumi Reggie.

– Într-adevăr, murmură Helene. Te rog să continui.

El se înroşi de la guler şi pînă la urechi cînd degetele ei se insinuară printre ale lui.

– Au venit douăzeci de soldaţi şi trei maşini blindate. În timp ce ei cercetau fiecare bucăţică din *Jaguar,* Reilly s-a apropiat de geam, a ciocănit uşor cu degetul şi a spus: „Scuzaţi-mă, sir, aveţi cumva un moment liber?"

Toată lumea zîmbi. Melissa profită de moment pentru a-l studia pe Reilly.

– Nu ştiam dacă să cobor sau nu geamul şi l-am întrebat dacă era vreun pericol. Ştiţi ce mi-a răspuns?

– Ce? întrebară în cor Helene, Melissa şi Aurora.

– „Vom afla imediat, domnule."

Izbucniră în rîs cu toţii. Chiar şi Reilly zîmbi uşor.

– Şi ce ai făcut? întrebă Helene.

– Ce puteam să fac? răspunse Reggie. Cît timp el însuşi părea dispus să rămînă acolo, am învîrtit mînerul portierei.

Luă o pauză dramatică.

Aurora făcu ochii mari.

– Şi?

– Şi nimic. Absolut nimic. Reilly mi-a dat o batistă să-mi şterg fruntea şi a anunţat apoi că bomba a fost descoperită sub husă. Sub husă! strigă el, pentru a-şi atenţiona colegii. În timp ce fiecare ocupase poziţii în spatele maşinilor blindate, Reilly îşi scosese o trusă cu scule, din care îşi alesese pe cea potrivită, şi trecuse la treabă. Parcă era mecanic şi repara carburatorul, după cît de liniştit părea. Vorbea mereu, spunea glume, comenta despre vreme. Dumnezeule, nu-mi amintesc nici jumătate din ce-a spus atunci!

– Făceam şi eu conversaţie, domnule, răspunse Reilly.

Reggie continuă:

– După douăzeci şi opt de minute, reţineţi, douăzeci şi opt din cele treizeci acordate în bilet, Reilly s-a ridicat, şi-a scuturat mizeria de pe mîini şi mi-a deschis portiera, ca un şofer de clasă. M-am scurs afară moale ca o cîrpă, recunosc.

– A fost bine, domnule, spuse Reilly. Treabă grea, adăugă apoi, întorcîndu-se spre ceilalţi.

– Dar te aveam pe tine acolo, Reilly, acesta este adevărul.

Se întoarse către asistenţa rămasă fără glas.

– Atunci şi acolo i-am oferit un post pe viaţă. Văzînd că mi-a salvat viaţa, mi s-a părut corect aşa.

– Şi el a acceptat imediat? întrebă Aurora.

– Of, nu, oftă Reggie. Asta-i partea cea mai nostimă. A refuzat. Un an mai tîrziu l-am văzut la uşa mea. „Mi-ar plăcea să lucrez în serviciul dumneavoastră", a spus el. Nu-i aşa, Reilly?

– Cam aşa ceva, domnule. Vă amintiţi mai bine ca mine.

Melissa se îndoia de acest lucru. Nu părea să existe vreun lucru pe care Reilly să-l uite sau să-l omită. Curios, faptul că el dusese o viaţă plină de primejdii, nu o mira. Dar faptul că o înlocuise cu o viaţă atît de pastorală, o fascina imens. De ce ar intra un astfel de om într-un serviciu administrativ? Povestea ridica mai degrabă întrebări, decît să ofere răspunsuri.

Dar nici unul dintre acestea nu va fi aflat în acea seară. Cum Aurora moţăia, Melissa îşi împinse înapoi scaunul.

– E vremea de culcare, păpuşă.

– Dar vreau să mai aud şi altă poveste.

– Poate altă dată. Acum sărut-o pe mami de

noapte bună.

Aurora o ascultă, primind o altă mîngîiere dureroasă din partea lui Reggie. Reilly deschise uşa dinspre hol. Fetiţa ezita în prag.

– Ce este? întrebă Melissa.

– Oare sînt bombe şi în casă?

Reggie sări imediat din scaun.

– Dumnezeule, am speriat copilul? N-a fost cu intenţie.

– Nu-i nimic, îl asigură Melissa. Este o casă străină şi a cam trecut de mult ora ei de culcare.

Reilly o luă în primire pe mica zînă.

– O voi conduce în camera ei, dacă nu vă supăraţi, domnule. Personalul va strînge masa mai tîrziu.

– Bine. Bun băiat. Aşa să faci. Apoi îi şopti ceva Helenei.

– În bibliotecă s-a făcut focul şi este brandy pe masă, în cazul în care veţi dori, dumneavoastră şi contesa, să vă retrageţi acolo.

– Splendid! exclamă Reggie, cu o imensă uşurare în glas. Tu te gîndeşti chiar la toate.

– Asta-i slujba mea, domnule.

Reggie îi oferi contesei braţul său şi porniră prin hol, spre bibliotecă.

Evitîndu-i zîmbetul ironic, Rilley o ridică uşor pe Aurora în braţe şi porni cu ea pe scări în sus.

– Şi poate că aţi avea dreptate, domnişoară.

Melissa se încruntă în spatele lui. După o zi

întreagă de stat împreună, el rămînea o enigmă totală. „Poate că aţi avea dreptate", murmură ea. „Şi dacă porcii ar avea aripi, ar putea să zboare"

– Asta nu mai ştiu, domnişoară. El se opri în uşa camerei Aurorei.

– Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa?

– Mă străduiesc.

– Asta se trage, cumva, de la pregătirea militară?

El o duse pe Aurora în pat, aşezînd-o cu grijă.

– Veţi dormi aici, domnişoară?

Ea ştia foarte bine că nu i-a răspuns la întrebare. Nu avea sens să se joace de-a administratorul. Ea l-a văzut pe omul de dincolo de mască, i-a auzit umorul, inteligenţa, replicile ascuţite şi insinuante ale celui care nu s-a născut nobil. Cineva la fel ca ea.

– În camera vecină, spuse ea.

– Ah. Se retrase pentru a-i permite Melissei să o descalţe pe fetiţă. Nu-i va fi frică copilului dacă se va trezi, singură, într-o casă străină?

– Nici o şansă. Cînd adoarme, se trezeşte foarte greu.

– Foarte bine, domnişoară.

– Îţi mulţumesc totuşi pentru întrebare. Eşti foarte sensibil, ştiai asta?

– Mi s-a mai spus.

– De către cine?

Ea prinse o sclipire de ceva îndelung ascuns

în ochii săi.

– Eu trebuie să plec.

– Reilly?

– Da, domnişoară. El se opri la mijlocul drumului.

Ea ştia că el îi evitase toate întrebările, pînă acum. Ştia că nu are nici un drept să întrebe. Totuşi, erau atîtea lucruri pe care voia să le spună. Traversă camera spre el, oprindu-se foarte aproape. Erau taine ale lui, pe care ea nu le-a aflat, erau secrete care o apăsau.

– A fost o poveste interesantă.

– Îi place lui să o spună.

– Şi ţie îţi place să-l vezi pe el fericit.

El îşi continuă mersul tîrşîit.

– Dacă-mi permiteţi o părere...?

– Da? Ea păşi mai aproape.

– Ei ar putea face o pereche bună.

– *Ei?* Nu ar fi vrut să fie un flirt. Era vrăjită, atîta tot, de strălucirea lămpii din spate, care se transforma în flăcări îndepărtate în ochii lui căprui-aurii. Nu putea înţelege prin ce trecuse el, nici ce-l adusese pe el acolo. Dar de ce a flirtat în elicopter şi acum păstra distanţa? Şi de ce, fără ştirea ei, mîna ei reuşise să spulbere distanţa dintre ei?

Pentru că era singurul mod de a ajunge la el. Cu vorbele nu se putea, iar el era bărbatul care avea nevoie de atingere.

Cu vîrfurile degetelor trecu uşor peste faţa lui

urmărind linia cicatricei. Simpatia o inundă.

El o prinse de încheietură.

Ea oftă uşor.

– Îmi pare rău, domnişoară. Eu nu mă încurc cu oaspeţii.

– Încurci? Eu...

– Nu mă încurc cu o lume căreia nu-i aparţin. Dacă pot să spun aşa.

Ea nu ştia ce să spună. Simţi o fierbinţeală în obraji.

– N-am vrut să...

– Sînt sigur că nu, domnişoară. Să uităm asta.

– Îmi pare rău!

Exclamaţia ei îl prinse în pragul uşii.

– Nu trebuie să vă scuzaţi, domnişoară. Bănuiesc că trebuia să fim de mult în pat, amîndoi. Vreau să spun, ei bine, bună seara.

Închise uşa în spatele lui.

Putea să fie nostim modul în care se încurcase el în propriul joc, în loc să flirteze.

Putea să fie nostim, dacă ea nu s-ar fi simţit cea mai mare proastă din lume.

Capitolul 4

Ce o împinsese oare să-l atingă? Zile întregi se gîndi Melissa la acest lucru. Nu dorise să fie un prolog romantic. Dorise doar... Zîmbi. Nu era sigură de ceea de dorise, doar că în spatele acelei faţade distante stătea ascuns un om cu mai multe faţete decît avea el grijă să arate. Un om singur. Şi unul atractiv.

Dar asta nu era treaba ei. Ea trebuia să aibă grijă de Aurora. Copilul avea o casă întreagă de explorat. Părea că vrea să o vadă pe toată într-o singură zi.

– Hai, Aurora. Te porţi de parcă aceasta ar fi o uriaşă căsuţă pentru păpuşi.

– E distractiv.

Era şi o minunată cale de a evita stînjenitoarele discuţii cu Reilly. Toată ziua de vineri şi apoi de sîmbătă, ea şi Aurora s-au strecurat prin nenumăratele mansarde, măturînd pînzele de păianjen, descoperind tot felul de vechituri. Erau

frumos rătăcite într-un dormitor părăsit de la etajul al treilea cînd Aurora trase de un cordon cu clopot şi Reilly apăru miraculos.

Copilul îl rugă insistent să deschidă o uşă misterioasă. Melissa încerca să-şi stăpînească bătăile puternice ale inimii.

El arăta minunat: era proaspăt bărbierit, părul îi strălucea în lumina tremurată, iar umerii arătau proeminenţi în fracul negru. Muşchii abdomenului erau plaţi şi puternici înăuntrul vestei sale dungate. Melissa observă că el scoase încet un şperaclul din buzunar.

Deschise uşa ciudată, de formă triunghiulară, ce ducea sub acoperiş.

– Aveţi grijă unde călcaţi, vă rog.

Ochii Melissei se îndreptară spre el, dar părea că spusese acele cuvinte numai pentru fetiţă. Aurora intră în mansardă ca într-un tărîm magic. Din păcate, scările înşelătoare erau ultima dintre grijile Melissei. Stătea în spatele Aurorei, în timp ce acesta se învîrtea prin pod. Ştia că va prinde ocazia să ofere o apologie pentru atingerea impulsivă din noaptea precedentă. O uimea în cîte feluri repetase cuvintele. Brusc, nici unul dintre ele nu se mai potrivea. Gura îi era plină de praful secular.

– Mai aveţi nevoie de mine, pentru altceva? întrebă el, simţind încordarea.

Oare imaginaţia bogată era cea care răstălmă-

cea toate cuvintele lui? Sau inima ei nemîngîiată?

Da, avea nevoie de el pentru altceva, pentru prietenie, avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă. Cuvintele îi produseră o durere acută în gît. Găsi curajul să le spună:

– Credeam că putem fi prieteni.

El îşi ascunse marea surprindere. Nu se aştepta la asta.

„Spusă direct", credea ea. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte. La un moment dat era pilot, iar în următorul administrator, alteori dezamorsa bombe şi mereu era un bărbat misterios şi sexy.

– Vom lucra împreună timp de o săptămînă. Locuind în aceeaşi casă.

– Sînteţi musafir, domnişoară.

– Asta nu înseamnă că ne despart bariere sociale. Eu sînt angajată pentru companie. Putem avea o relaţie profesională, măcar.

– Măcar, murmură el cu o urmă de dezaprobare în tonul sec.

– Tu mă tratezi ca pe un porţelan chinezesc. Care mai trebuie lustruit pe alocuri.

– Oare? Şi acum? Dar abia te-am atins. Îşi amintea degetele lui alunecînd uşor pe umărul ei, spre cot, apăsînd ţesătura fină a puloverului ei.

Era ca şi cum căldura degetelor lui comunica direct cu pielea ei. Ea tremura.

Atingerea avea acelaşi efect asupra vocii lui. Deveni aspră, cu accentul greoi:

– Tu eşti o femeie care ar putea folosi atingerea.

Odată gîndea şi ea acelaşi lucru despre el.

– Pielea ta se va înroşi. La fel ca acum.

El îşi ridică mîna de pe umărul ei spre obraz, îndreptîndu-i o şuviţă încurcată, mîngîind-o cu vîrfurile degetelor. Era destul. Îi descoperi urechea, coborînd încet pe pielea sensibilă de sub ea.

Prea mult. Ea se înfioră şi păşi înapoi. Se juca cu focul, deschizînd uşi spre tărîmuri pe care nu le înţelegea. Scopul ei fusese acela de a-şi face un prieten, nu de a intra în intimităţi.

– Îmi pare rău dacă ai înţeles greşit.

– Nu cred că am înţeles greşit. Ochii lui nu admiteau altă replică. El ştiuse ce voise să spună ea în seara aceea, şi de ce stătea ea acum. Ştia de ce picioarele îi rămîneau ţintuite, în timp ce degetele lui o mîngîiau pe gît.

Trupul o stăpînea. Se simţea zăpăcită, sufocată, tradată de dorinţa ascunsă în acel simplu contact. „Prieteni", şopti ea. Nu dorea nimic mai mult. Nu mai credea în nimic altceva.

Mîinile lui căzură, cuminţi. Se înclină.

– Dacă mai aveţi nevoie de mine pentru orice altceva...

– Nu.

El îi dădu cheia, plasînd bucata de metal în palma ei.

– Asta deschide multe uşi. Veţi fi mai liberă

dacă o veţi folosi pe timpul şederii.

Privirea lui o surprinse pe a ei.

Ca o înghiţitură de limonadă acră, ironia din ochii lui o readuse la realitate. Strînse cheia în palmă pînă cînd începu să simtă durerea.

– Pot să şi încui uşi?

– Dacă doriţi.

El nu o lăsa atît de uşor. Ar fi trebuit să ştie. Reilly era un bărbat cu o adevărată pasiune pentru detalii. I-ar fi văzut ei orice nevoi, dacă l-ar fi lăsat.

O exclamaţie copilărească le atrase atenţia.

Ea scăpă un strigăt:

– Aurora!

El nu părea îngrijorat.

– Este în siguranţă acolo.

Dar Melissa era în siguranţă acolo?

– Trebuie să văd unde a intrat. Copiii intră peste tot, în vechi capcane pentru urşi, în cuie ruginite...

Pentru o clipă se întrebă dacă Reilly accepta scuza ei neconvingătoare.

El o lăsă să treacă.

Oprindu-se sub o grindă, simţea apăsarea blugilor ei strîmţi pe talie. Senzaţiile o furnicau ca nişte licurici. Şi-l imagina pe Reilly privind din pragul uşii cu acea liniştită profunzime a sufletului său curat. El privea prin ea descoperind nevoi pe care ea le negase mult timp.

Dar ea refuza să se gîndească la asta. Trebuia să aibă grijă de Aurora. Micuţa ei stătea ascunsă pe undeva. Se încurcă într-o pînză de păianjen, întrebîndu-se dacă va putea să spargă pînza de mister care-l înconjura pe Reilly. Îi era teamă că o şi făcuse, deja. De unde răsărise el anunţînd-o că ea are nevoie de atingere? Sau că el era bărbatul care s-o facă?

Mai auzise propuneri similare, în special de la pretendenţii Helenei, bărbaţi bogaţi care credeau că bona este o distracţie suplimentară sau o consolare. Ea nu era acolo pentru a-şi încerca norocul. Undeva pe drum, tulburată de teama de zbor, intrigată de povestea lordului Darby, îşi lăsase curiozitatea pentru Reilly să o conducă la impresii greşite. Data viitoare va clarifica totul.

– Boo!

Aurora răsări din spatele unui horn. Melissa se sperie. O luă de mînuţă şi se îndreptară spre uşă. I-ar spune ea domnului Reilly cît de mici erau şansele să se încurce.

Dar plecase.

Vezi? se întrebă în sinea ei. *A fost numai o imaginaţie de-a ta. Era de datoria lui să fie politicos cu tine, să fie amabil. Să vină cînd îl chemi. Dacă trăgea de cordonul cu clopot din camera ei, la noapte, va apărea şi acolo?*

Gîffia şi o trase pe Aurora în lumina zilei, închizînd cu atenţie uşa aceea ciudată. Fusese o

fantezie cu care nu se va mai juca.

Dar te-a atins.

Pentru că l-am atins eu, se gîndea ea furioasă. *A trecut. Gata.*

– Putem să ne întoarcem, dacă vrem, nu-i aşa? Ochii adînci şi albaştri ai Aurorei căutară privirea tulburată a Melissei.

Melissa oftă.

– Iar gîndeam cu voce tare, nu-i aşa?

Aurora îi şopti peste umăr:

– Mansarda este în urmă, acum.

– Şi aşa o să rămînă.

Sîmbătă după-amiază, Melissa aproape că uită de problema ei neplăcută cu Reilly. În mod evident, Reilly uitase.

Plimbîndu-se cu Helene şi cu lordul Darby în dimineaţa aceea, Melissa se uita la el ieşind din garaj. El zîmbi politicos şi se întoarse. Atitudinea lui era perfectă, expresia formală, total dezinteresată.

Exact ce îşi dorea Melissa. Ca o armură medievală din cele situate în aripa de vest, atitudinea lui o proteja de orice fantezii prosteşti. Deşi o enerva puţin, hotărî să ignore ceea ce se întîmplase înainte.

Duminică după-amiază, pacea şi bunăvoinţa coborîră asupra Casei Bedford. Aurora şi Melissa se jucau în grădină, alergau, mîncau.

În timp ce Aurora dansa prin iarbă, Melissa stătea pe o bancă de ciment în soarele călduţ. Se desfăta simţind soarele pe pielea ei mîngîindu-i obrajii. O adiere blîndă îi şoptea prin păr.

Visa că era căldura lui Reilly, adierea respiraţiei lui peste obrazul ei, mîinile lui mîngîietoare... Deschise ochii. Doi ochi albaştri de copil o priveau. Aurora punctă:

– Hai să ne uităm acolo.

Melissa se răsuci să vadă un perete de verdeaţă.

– Hai să vezi! Aurora ţipă şi dispăru după celălalt capăt al gardului viu.

Oftînd, Melissa o urmă. Mai multă activitate l-ar putea scoate pe Reilly din gîndurile ei. Se plimbă pînă la capătul rîndului. Intră într-un coridor întunecos. Pe stînga, creştea un perete solid de crengi. Pe dreapta, trei luminişuri o aşteptau.

– E un labirint! Zîmbi şi păşi înăuntru. Ce potrivit. Mergea în cercuri de cînd venise la Bedford House. Nu conta ce îl făcuse pe Reilly să tresară. Încă patru zile şi ea, Helene şi Aurora vor împacheta şi vor găsi o altă casă, alt lord sau magnat, sau marchiz.

Pietrişul alb scrîşnea sub pantofii ei. Ajunsese la un punct mort, înconjurată din trei părţi de gard

viu. Se întoarse şi găsi o altă alee.

Reilly o strigă. Ei se asemănau, trăindu-şi vieţile la marginile vieţilor altora, eficient, independent, singuri. De aceea, demonstraţia lui de dorinţă o nemulţumea. Îl crezuse sigur, de încredere. Aşa cum îl vedea toată lumea.

Aurora alerga spre ea. Melissa zîmbi. Cel puţin o avea pe fetiţă. Aurora va avea întotdeauna pe cine să iubească şi de cine să depindă.

Cui îi păsa de Reilly? se întrebă Melissa. De ce să-şi facă griji pentru el? El trebuia să aibă grijă de toată această casă. Ca o fată care a fost mutată din casă în casă, Melissa îi invidia acest sentiment de apartenenţă. El nu a fost niciodată în voia valurilor, cum fusese ea, aproape pierdută.

Vorbind de pierdut, se rotea într-un cerc. Orice potecă părea la fel. Ascultă zgomotul uşor al paşilor Aurorei.

– Aurora?

Un chicotit trecu prin crengăriş. Melissa coti iar. Mergea mai repede. Două deschideri pe stînga, una mai în faţă, pe dreapta. Aceasta o ispitea. Se uită prin prima şi văzu un perete de verdeaţă şi o uriaşă urmă de marmură.

– Unde eşti?

– Sînt chiar aici, răspunse Aurora impecabil de logic.

– Dacă eşti acolo, atunci unde sînt eu?

Un chicotit şi o ploaie de pietre. Melissa privi în

ambele părţi, nedumerită. Îndepărtă cu mîinile crengărişul şi îşi strecură faţa. Degeaba, tufele erau groase, bătrîne şi înalte. Cîteva crenguţe îi zgîriară faţa. Îşi scoase capul afară uşor.

Se întoarse spre est, apoi spre sud, apoi spre vest.

În cele din urmă se îndreptă spre o fîntînă unde un înger îi dădea apă altuia dintr-un ulcior. Îl mai văzuse deja de trei ori.

– Aurora!

Chicotul se auzi mai aproape. Micul ei înger se bucura de acest joc. După alte zece minute de căutări zadarnice, Melissa începu să se întrebe serios dacă nu cumva depăşise ora de masă. Soarele stătea în spatele unui perete de nori, iar aerul începea să se răcorească.

Umbre tremurătoare învăluiau labirintul.

Pietrişul scrîşni pe poteca alăturată. Se ascunse în spatele unei arcade verzi, la apropierea paşilor. Numărînd pînă la zece începu să sară. Am să te prind, frumoasa mea, şi pe tine şi pe căţel.

Cu braţele întinse, se aruncă asupra capturii sale în vîrstă de cinci ani. Capul ei se izbi cu putere de pieptul lui Reilly. El mormăi ceva. Sprijinindu-se mai bine, o prinse de braţ, ca şi cum ea l-ar mai fi lovit o dată dacă i se dădea ocazia.

Pentru ea dură ceva mai mult ca să se îndrepte. Îşi aranjă o şuviţă din părul rebel, ce-i

căzuse peste frunte.

– Cum aţi ajuns aici? întrebă ea.

– Una dintre cameriste v-a văzut de la o fereastră. Mi-a sugerat să vă ajut. Căutaţi ieşirea?

Îi venea să intre în pămînt. Era o femeie foarte descurcăreaţă. De ce trebuia să fie salvată de fiecare dată de Reilly?

– Mă descurc, mulţumesc.

El o privi de sus pînă jos.

– Am să vă conduc acolo, domnişoară.

Sîngele îi năvăli în obraji.

– Tocmai admiram tufişurile.

– Vă plac?

– Sînt foarte dese.

– Ah. El îi arătă poteca. Vreţi să mă urmaţi?

Se purta de parcă dispariţia musafirilor în labirint era un eveniment obişnuit. Se agăţă de el, urmîndu-l potecă după potecă.

– Puteam să jur că am mai fost pe aici.

– Este o încercare, domnişoară. Oamenii se rătăcesc adesea şi nu ştiu în ce parte să apuce.

– Nu mai filozofa cu mine, Reilly.

– Pardon?

Ea nu mai repetă. Îi aruncă un zîmbet fugar urmărindu-i linia buzelor. Inima îi tresări.

– Atenţie la picioare, domnişoară.

Labirintul nu era nici pe jumătate atît de misterios precum bărbatul din faţa ei. Un corp bărbătesc puternic trăia în acele haine obişnuite; ea îl

lovise cu capul, ca un berbec. Ar fi vrut să întrebe ce adusese un soldat să trăiască la ţară, dar nu îndrăzni. Probabil că ar fi pus-o la punct spunîndu-i că îşi face datoria.

– Ai văzut-o pe Aurora? întrebă ea.

– Bucătăreasa îi dă nişte supă. Ea a ieşit de cîteva minute.

– Este politicos să spui că un copil a găsit drumul de ieşire mai repede ca mine?

Alt zîmbet înflori pe faţa lui, cu o umbră de umor.

Ieşiră în spatele casei. Înclinîndu-se, Reilly ridică o mînă spre casă.

– Am ajuns, domnişoară.

Într-adevăr, se gîndi Melissa. Grăjdarii, angajaţii, cameristele nu puteau vorbi oare între ei?

Trei zile trecuseră deja. Pentru că nu trăise niciodată mult timp într-un loc, Melissa învăţase să nu se ataşeze. Dar niciodată nu ratase ocazia de a-şi face un prieten. Ar fi putut avea multe în comun.

– Serios, Reilly, îţi mulţumesc pentru ajutor. Iarăşi.

Îl salută repede şi se întoarse pe călcîie.

– Nu m-aş fi descurcat fără tine.

– Îmi fac doar datoria, domnişoară.

Tălpile ei bătură în pămînt. Întregul ei corp se încordă. Ochii ei clipiră puternic, iar umerii i se ridicară uşor. Imediat el apăru în spatele ei.

– S-a întîmplat ceva, domnişoară?

– Dacă mai spui o singură dată că îţi faci datoria, ţip.

În ciuda faptului că maxilarele ei erau încleştate, era mîndră de felul în care sunase asta.

El o privea nedumerit.

– Regret, domnişoară. Îmi făceam...

Ea deschise gura. Degetele lui o acoperiră. Atingerea lui îi îngheţă respiraţia. Orice ar fi vrut să spună, cuvintele rămaseră ascunse sub presiunea degetelor lui. Aşa rămase şi pornirea prietenească pe care ea încercase atît de greu să o creeze.

Mîna lui îi şterse uşor buzele, oprindu-se pe umflătura buzei de jos, apăsînd delicat, reamintindu-i de ceea ce-i spusese cu două zile în urmă. Avea nevoie de atingere.

Trupul ei protestă. La fel şi inima. Nu putea să simtă în felul acesta, ca şi cum aştepta să atingă pe cineva, ca şi cum tînjea după asta încă din ziua în care venise ea. Dar Reilly nu tînjea după nimic. Era complet stăpîn pe el, mîndru, fără sentimente.

Ochii lui spuneau altceva. Rătăcind între privirea ei speriată şi bărbia ridicată, ei confirmau tot ceea ce o înspăimînta pe ea. Avea nevoie de fiecare bucăţică din ea la fel de mult cum ea avea nevoie de fiecare bucăţică din el. Cînd o va avea, nu vor fi un cuplu sofisticat. Cu Reilly va face

dragoste intens, nici o reacţie nu va fi neexplorată, va scoate la lumină toate senzaţiile.

– N-ar trebui să facem asta, spuse ea făcînd un gest spre casa plină de lume, din faţa lor.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, domnişoară. Departe de a fi de acord cu ea, şoapta lui uşoară promitea atît de mult.

– Spuneai că nu te încurci cu oaspeţii.

– Tu spuneai că nu eşti oaspete.

Cu respiraţia sugrumată, îşi plimbă limba de-a lungul buzelor. Degetul lui avea un gust sărat. Pentru o clipă se gîndi să-l muşte. Ochii lui se întunecară, ca un răspuns la gîndul ei.

Calmă, ea îşi trase capul înapoi.

– Nu cred în acest fel de relaţii.

– Şi ce fel de relaţie va fi?

Relaţia care să o facă pe femeie să-i tremure picioarele.

– Eu nu cred în dragoste.

El rîse, părînd mai fascinat de pielea ei decît de cuvinte. Ce legătură avea credinţa? Îşi retrase mîna.

Dar senzaţia rămînea, radiind de la gură şi pînă în obrajii ei aprinşi, alergînd prin vene.

– Nu asta vreau, insistă ea, chiar dacă tînjea după trupul lui puternic, după braţele lui.

Strînge-mă, plîngea inima ei, *atinge-mă, că n-am să fug.*

Însă el îşi duse liniştit mîinile la spate.

– Scuzaţi-mă, domnişoară, obiceiurile vechi mor greu.

Ca şi cel de a dori pe cineva? Avea nevoie de ele? Mintea ei se încurcă.

– Ce obiceiuri?

– Acela de a spune că „îmi fac numai datoria".

– Oh. Corpul ei tremura ca o salcie la marginea unui rîu, scăldată de curenţi sălbatici. Căldură fluidă urca prin trupul ei.

– N-am să mai spun aşa, dacă te deranjează. Făcuse promisiunea atît de uşor, atît de adevărat.

– Ce-ţi pasă ţie de ceea ce mă deranjează pe mine?

Dar îi păsa. Vedea asta în ochii lui.

Nu se va întîmpla. Poate că dorinţa îi biciuia trupul, dar dragostea... Îşi stăpîni gîndul şi rîse zgomotos.

– Dacă Helene şi lordul Darby nu se vor înţelege, eu plec.

– Foarte bine. N-aş vrea ca să te supere ceva pe timpul şederii tale.

– Inclusiv să te doresc? N-ar fi trebuit să spun asta. Dar nici nu regreta.

Masca se prăbuşi. Toate eforturile lui de a părea indiferent erau zadarnice. Dintr-un pas, trupul lui se aplecă peste al ei. Cu o mînă îi cuprinse mijlocul, iar cu cealaltă gîtul. O sărută fără nici un preambul, hotărît, flămînd.

Asta nu era o încercare de sărut. Era un băr-

bat care-şi cerea dreptul de a fi bărbat. Politeţea, protocolul, deferenţa încetară acolo unde începea acel sărut.

Brusc, se sfîrşi. Emoţiile unei brize care ar fi putut fi respiraţia lui şoptită peste buzele ei. Ea deschise ochii. Aşa cum apăsarea degetelor lui peste buze îi arătase cît de real fusese totul, aşa lipsa lui îi dovedea cît de adevărat fusese sărutul lui.

El nu spunea nimic. Privind peste capul ei, urmărea fiecare fereastră din acea parte a casei, mulţumit că nu fusese zărit. Cu un gest sigur, arătă spre uşa bucătăriei.

– Pe aici, domnişoară.

După ce o supusese unui sărut aspru, hotărît, se putea aştepta ca ea să reia această „şaradă" prietenească? Nici într-un milion de ani. Cam atît i-ar fi trebuit şi ei ca să uite gustul lui.

Pietrişul fremăta sub picioarele ei, cum trecea uşor spre uşa din spate. Se opri sub arcada veche de piatră, alunecînd pe suprafaţa aspră şi rece.

– Cred că ar trebui să vorbim despre asta.

– Dacă vrei, domnişoară.

Ochii ei scăpărară la tonul lui detaşat.

– Sigur că vreau. Asta nu suna bine. Vreau să spun că eu nu aş fi spus că trebuie să vorbim, dacă nu era aşa. Sînt unele lucruri pe care trebuie să le lămurim.

– Aşa cum am mai spus, domnişoară, dacă vrei vorbim. O lăsă singură lîngă statui.

Uimită, furioasă, cumplit de agitată, Melissa se plimba prin cameră. Trebuia să vorbească cu el, dar acum era imposibil. Cînd pendulul de jos bătu ora unsprezece, se reîntoarse spre Aurora care dormea. Altă poveste fără sfîrşit a lui Reggie tulbura noaptea micuţei.

Melissa se gîndi la balaurul fioros din povestea preferată a Aurorei. Ca un balaur, dorinţele ei se vor ofili şi se vor spulbera de îndată ce se va gîndi la ele. Ea şi Reilly vor vorbi. Vor depăşi această atracţie prostească, acea infatuare, acea voluptate. Dragostea nici nu putea fi luată în calcul.

Umezeala se ridica din chiuveta plină cu apă, aburind jumătatea de jos a ferestrei. Reilly zîmbea şi puse altă farfurie pe uscător. Deşi lordul Darby cumpărase o maşină de spălat vase la cererea bucătarului, cu doi ani în urmă, erau seri în care Reilly nu avea prea mult de lucru. Fusese prin casă în ultimele zile, din pod şi pînă în pivniţă,

verificînd ca totul să fie la locul lui pentru cazul în care Reggie ar fi dorit să o ducă pe contesă pe acolo, sau la un alt picnic clandestin, bine pregătit.

Rîse. Greu de crezut că îşi asumase un rol în crearea acestei idile. Ce ştia el despre femei? Cuvintele grele, pe care i le spusese Clarei în ziua aceea la Country Armagh, arătau ce efect avea el asupra femeilor. „Tu nu aparţii acestui loc! Ce ai ştiut tu, vreodată, despre el, ticălos fără inimă? Ieşi afară!"

Poate că ea făcea politică, veşnicele probleme ale Irlandei de Nord. Poate că vorbea despre bărbaţi care erau împotriva femeilor. Se pare că erau lucruri pe care nici o dragoste, oricît de mare, nu le-ar fi putut face să meargă bine.

Clăti o farfurie aurită şi o aşeză deasupra. Cum îşi cufundase mîinile în săpunul lichid, degetele îi alunecau pe suprafaţa plană a unui porţelan chinezesc. Îi veni în minte Melissa.

Luă o perie şi atacă crusta uscată de muştar. Mîna îi îngheţă. În panoul negru şi lucios de deasupra, văzu imaginea ei. Stătea în pragul uşii, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, ca şi cum ar fi simţit şi ea pericolul. Îşi controlă respiraţia şi se gîndi preţ de o clipă.

– Bună seara, domnişoară.

Ea îşi trase umerii înapoi şi pătrunse înăuntru, cu curaj.

– Nu ştiam că m-ai văzut.

El lăsă peria jos şi se şterse cu un prosop.

– Îl căutaţi pe bucătar, domnişoară? O gustare, poate?

– După ospăţul de aseară?

– Bucătarul este foarte mîndru de pulpa de miel.

Melissa rîse. Îi plăcea rîsul ei. Îi amintea de aerul liber, de acel picnic privat pe care îl petrecuseră în spatele elicopterului, cînd Reggie îi făcea curte Helenei şi Melissa supraveghea copilul. Părea că de atunci trecuse o viaţă.

Bucătăria era o cameră lungă şi joasă, cu tencuiala înnegrită. Ea se uita, măsurînd dimensiunile unei mese vechi, atingînd-o uşor cu degetele. Reilly era condamnat, dacă ar fi arătat că o atît de ispititoare mişcare feminină precum mîngîierea unei mese putea să pară atît de fragilă şi ezitantă. Şi de ce acea vulnerabilitate, acea îndoială feminină îl atrăgeau atît de mult?

Urmărea cum ochii ei se plimbau de la bufet pînă la podea, observînd totul, mai puţin privirea lui încordată.

– Credeam că era treaba altcuiva, într-o casă mare ca aceasta. El lăsă prosopul strîns în jurul încheieturii.

– Îmi place s-o fac singur. Mama m-a învăţat. Era soră de caritate. Melissa se ridică, curioasă să asculte, mai ales că nu vorbeau despre ei. El îi

surprinse privirea, îngrijorat că îi dăduse deja ceva din el. Asta însemna să-şi calce un angajament pe care-l făcuse cînd a venit în casa aceasta. Ea era musafirul. Nu avea nici o treabă cu ea. Îl încălcă fără să privească înapoi.

– O soră de caritate îngrijeşte vecinii, oameni care au venit din spitale, dar mai au nevoie de îngrijire. Cînd lucra pînă tîrziu, tata gătea, iar eu făceam curat.

– Se pare că-ţi plăcea.

– E plăcut după o zi lungă. Un mod de a-ţi lăsa gîndurile să se odihnească. Se putea gîndi şi la un mod mai bun. Să aibă o femeie pentru care să vină acasă, cineva pe care să-l iubească.

– Eşti sigură că nu vrei nimic? O ceaşcă de ceai?

Apa va trebui să fiarbă, ceaiul va trebui să stea înăbuşit. Ea va avea de stat.

Ea îi zîmbi, în chip de refuz, şi se aplecă cu capul peste masă. Într-o simplă bluză de mătase cu en-coeur şi în blugi arăta curios de tînără. Îşi strînse părul cu o clamă, la spate. Cîteva şuviţe scăpau în jurul feţei ovale şi lungi. Zîmbetul ei larg îl orbi. Ea se aşeză la marginea mesei şi îi spuse conspirativ:

– Ştii ce mi-ar plăcea?

– Ce, domnişoară?

– Să ştiu mai multe despre tine.

– Cred că ar fi plictisitor.

Ea îşi cuprinse genunchii cu mîinile.

– Eu nu cred. Eşti incredibil. Un expert în dezamorsarea bombelor, un pilot, un administrator. Un spălător de vase.

– Unele cer mai multă îndemînare decît altele.

Rîseră împreună. În acea lumină, părul ei părea roşu-portocaliu. Buclele ei dansau chiar şi atunci cînd se opri privind blînd în ochii lui.

– Nu putem fi prieteni?

Odată începută, el nu se va putea opri aici. Îi spusese asta. Un sărut ca al lor ar fi trebuit să spună totul. Părea că ea nu vrea să audă asta. Femeia avea nevoie de dragoste, de pasiune, de devotament. Ea voia prietenie.

– Eşti bun cu copiii, observă ea.

Un compliment neaşteptat, care îl încîntă. Copiii erau importanţi pentru ea.

– Vi-i închipuiţi, domnişoară?

– Adică, pe copiii mei? Ar trebui să mă căsătoresc mai întîi.

– Şi asta nu vă puteţi imagina?

– Nu cred în asta.

El o studie. Ea dădu uşor din umeri.

– Dar stăpîna dumneavoastră? Pare că intenţionează să se căsătorească.

– Stăpîna mea? Melissa rîse şi îl corectă. În America va fi patroana mea. *Stăpînă* înseamnă altceva.

– Amanta unui bărbat.

– A unui bărbat însurat, spuse ea repede.

Dar lui îi veniseră deja unele idei. Iubită. Amantă. Soţie. Ea ce va fi? Sau se va gîndi la ea de acum încolo ca la cea care a plecat? Viaţa ei era legată de cea a contesei. Se opri aici. Era mai bine să se gîndească doar la munca lui.

Între ei se instală tăcerea. Ea îşi încrucişă picioarele, punînd o gleznă peste cealaltă. El continua să privească spre apă, simţindu-i fiecare mişcare. Ca şi cum ar fi dezamorsat o bombă, se gîndea că era cea mai bună soluţie, fiindu-i teamă că la cea mai mică greşeală ea va pleca, o va pierde.

Erau ùn bărbat şi o femeie, singuri într-o bucătărie, noaptea, şi nu chiar într-o situaţie de „viaţă sau moarte".

– Asta-i drăguţă, şopti ea înspre bucătărie. Se întreba dacă ar putea să fie prieteni.

– N-ai mai fost aici niciodată?

– În bucătărie, nu.

Mai fusese. El îşi imagina că ea stătea la masă cu el, sorbindu-şi ceaiul la ora cînd întreaga casă adormise în jurul lor, că făcea parte din viaţa lui, că era necesar acest lucru, că era real. Încercă să şi-o imagineze plecată, camera tînjind după amintirea ei. La fel cum ironia Clarei îl urmărea mereu. „Tu nu aparţii acestui loc."

El aparţinea Casei Bedford. Muncise mult pentru asta. Nu voia să piardă acest lucru făcînd

ceva stupid.

– De ce eşti încruntat?

El se întoarse.

– Nimic, domnişoară.

Ea părea mulţumită să-l privească cum munceşte. La dracu', şi-ar fi dorit ca ea să plece. Dacă nu, ar fi putut să creadă în ceea ce îi spuneau propriile instincte. Ea aparţinea de locul acela. Ea aparţinea împreună cu el.

Ea îşi ridică capul. El remarcă încordarea din pieptul ei cînd îi zîmbi. Era o femeie frumoasă. Cînd era cu copilul, firea ei iubitoare strălucea ca un răsărit. Printre ceilalţi era retrasă, discretă, competentă, avînd grijă de fericirea tuturor. Dar de a ei cine avea grijă?

El. El va avea grijă.

Aceste gînduri îl amuzau. Nici nu avea idee în ce intrase. Nu contează. Să iubeşti o femeie este la fel cu a dezamorsa o bombă. Se răzgîndi. Adesea viaţa lui depinsese de un fir. Îşi urmase instinctele întotdeauna, iar acum acestea îi strigau că avea să regrete toată viaţa dacă o lăsa să plece acum. Dar cum să o reţină?

O imagine puternică îi stărui în minte. O va strînge aproape de trupul lui, sărutînd-o, mergînd mai departe, mai profund, de această dată. Dacă o înţelesese bine, putea să prevadă cum va reacţiona ea. Şi cum va fugi apoi.

Păreau să nu fie decît două moduri de a o

reţine. Ori să-i ofere în continuare ceşti de ceai, ori să urmărească mariajul contesei cu Reg. Pentru moment alese ceaiul.

– Sigur nu doriţi o ceaşcă, domnişoară?

– Mă cheamă Melissa, ştii.

– Copilul vă strigă „domnişoară".

– Este ca o poreclă. Ea nu putea pronunţa „Melissa" cînd era mică.

– Atunci e ceva personal, *domnişoară.*

Ochii ei se măriră încet. Nu mai era o formulă, era o... cheie, un mod de apropiere.

Se încordă.

– Te încurc.

– Eu n-am spus asta niciodată, *domnişoară.*

Ea se încruntă. Asta nu făcea parte din planurile ei, cu multă grijă pregătite.

– Deci, eşti împotriva căsătoriei, spuse el.

Capitolul 5

– Este bună pentru unii oameni. Numai că eu nu cred că durează.

Reilly se gîndi că mulţi oameni au avut fericirea să iubească un om pentru toată viaţa. Mulţi oameni visau la asta.

– Părinţii mei erau căsătoriţi de aproape patruzeci de ani cînd a murit mama.

– Îmi pare rău să aud asta.

– A fost acum cîţiva ani, domnişoară. O privi cînd văzu că tăcerea ei continuă. O văzu scrutînd tavanul.

– Să vedem. Dacă ei au fost căsătoriţi aproape patruzeci de ani înseamnă că tu trebuie să ai cam...

– Treizeci şi şase. Cel mai mare dintre cei trei fii.

– Ah.

– Sper că nu te superi dacă n-am să mă arăt interesat de vîrsta ta. Am descoperit că femeilor nu le place.

Ea rîse, fermecată de unda de flirt din vocea lui. Reilly nu se crezuse niciodată un iniţiat în materie de femei. Dar l-ar fi jucat şi pe Mel Gibson în persoană, dacă asta ar fi făcut-o pe ea să zîmbească.

– Şi părinţii tăi?

– Ce-i cu ei? întrebă ea zîmbitoare.

– Dacă îmi spui de cît timp sînt căsătoriţi, aş putea ghici vîrsta ta.

Zîmbetul dispăru.

– Ce-ţi spun ţie doi ani?

Reilly spuse cu respiraţia blocată:

– Un cămin distrus?

– Încurcat este mai bine-zis. Dizolvat.

Se scutură şi se ridică de la masă. Nesigur, neştiind de unde să pornească sau ce să facă cu mîinile, veni lîngă el la chiuvetă să-l ajute, evitîndu-i privirea.

– Dragostea scade. Copiii nu. Chiar şi familiile destrămate mai pot să funcţioneze, cît timp copiii ştiu că există cineva care va fi întotdeauna acolo, pentru ei.

– Oricine are nevoie de asta.

Ea îşi clătină capul.

– Eu nu. Am învăţat să nu aştept ceva care nu se va întîmpla niciodată. Îmi fac singură binele.

– Cu dragoste pentru alţii.

Ea avea atîta dragoste de dăruit şi o dăduse toată copilului.

– Acesta este motivul pentru care ai devenit bonă?

Zîmbetul ei se schimbă imediat.

– Din clipa cînd am văzut-o pe Aurora, am ştiut că nu mai pot da înapoi.

Cam aşa simţise şi Reilly în ziua cînd a întîlnit-o pe Melissa.

– Ce-o să se întîmple cînd ea o să crească?

– Crezi că sînt prea ataşată?

– N-am spus asta, domnişoară.

– Ştiu că o să meargă la şcoală, într-o zi. Este foc de deşteaptă. Dar Helene trebuie să se căsătorească mai întîi, să se stabilească.

– S-ar putea s-o facă mai curînd decît te aştepţi.

Dacă ar fi avut vreun cuvînt de spus, l-ar fi însurat pe Reggie chiar mîine.

– Patroana ta pare mai degrabă... singuratică.

– Eu cred că... dimpotrivă.

Rîseră împreună. De această dată amîndoi se bucurară de tăcerea care urmă. Reilly se întreba dacă Reg va avea ideea să plece, să zicem, săptămîna viitoare.

– Dacă-mi permiţi o părere, domnişoară...

– Ce?

Îşi propti un genunchi pe margine şi îşi puse mîna în şold, continuînd: Ca şi cum tu ai nevoie de permisiunea mea pentru ceva. Eu nu sînt contesă. Muncesc din greu, ca şi tine.

Îl lovi cu pumnul strîns peste mînă.

Reilly amuţi. Cînd ea îşi lăsă mîna în jos, era vlăguită şi acră ca sucul de portocale pe care-l prepara el în fiecare dimineaţă pentru Reggie. Nici nu mai pomeni că îi dusese stăpînului său două pahare în dormitor, ieri; nu dorea să o şocheze.

Doamne, o dorea! Pentru moment, el alese să păstreze acea camaraderie uşoară pe care o stabiliseră pînă atunci. Momente ca acesta erau la fel de rare ca şi răspunsurile la visele lui erotice.

– După umila mea părere, repetă el cu un surîs, cu cît îi văd mai mult împreună, cu atît sînt mai convins că lordul va deveni un soţ iubitor şi un părinte iubitor. Pare foarte ataşat de Aurora.

– Şi tu ai observat asta?

Ştiuse că era important pentru ea.

– E o idee. Peste sentimentele contesei pentru lord, asta ar fi, cum îi spui tu, o condiţie?

O pată de culoare îi răsări în obraji. Îşi lăsă capul pe spate şi rîse. Ridică un pahar murdar.

El ridică altul, ciocnindu-l de al ei.

– Pentru o pereche frumoasă.

– Care să dăinuiască mult timp.

El privi prea mult în ochii ei. Cînd ea se mişcă, inima lui se strînse ca un pumn. Nu voia să uite senzaţia. Era ceva minunat să doreşti o femeie. Să împartă viaţa cu cineva era un lucru pe care nu şi-l mai permisese de foarte multă vreme.

– Sînt sigur că lordul va avea grijă de fetiţă, spuse el, încercînd să mai găsească ceva de adăugat.

Ea se uită în ochii lui, iar cînd vorbi, vocea ei era surprinzător de puternică:

– Tu vei avea grijă de ea, Reilly. Dacă ar locui aici, sînt sigură că ar fi cel mai bine îngrijit copil din întreaga lume.

Şi bona ei? El dorea să aibă grijă de ea.

Mîna ei se opri pe braţul lui. Degetele ei îi atingeau mîneca ridicată. Cu degetul mare se plimba peste braţul lui gol. Zîmbetul ei îngheţă cînd îşi dădu seama că îl atingea din nou.

– E frumos din partea ta că spui asta, domnişoară.

Ea se necăji, dar profită de ocazie ca să se retragă. Îi aruncă o privire cruntă, repetîndu-i cuvintele cu acel accent ironic din Yorkshire: *E frumos din partea ta să spui asta!* Eşti atît de formal.

– Şi ce altceva ai vrea să mai fiu?

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi propti ambele coate pe muchia tejghelei.

– Ce poţi să faci ca să te relaxezi aici?

Să fii ironizat de o femeie frumoasă pînă îţi fierbe sîngele în vene, nu era cea mai bună soluţie de relaxare pentru un bărbat. El se uita fix spre chiuvetă.

– Asta?

Ea plesni apa, stîrnind stropi şi oprindu-l din meditaţii.

– Mie îmi place să ştiu totul la locul lui.

– Mmm. Comparat cu dezamorsarea bombelor, presupun că totul explodează.

El zîmbi, incapabil să-şi dea seama de ce inima îi bătea ca o tobă.

– O.K. Dacă asta e relaxant, atunci cum găseşti ceva senzaţii pe aici?

Îşi pironi privirea, provocator, în ochii ei. În imaginaţia lui găsea toate senzaţiile pe care şi le dorea. Trupul lui făcu un pas. Pe moment se bucura că purta şorţul acela lung. Îşi făcu de lucru pe tejghea, ştergînd-o cu un prosop de bucătărie.

– Senzaţii, repetă el, trecînd pe lîngă ea ca să agaţe prosopul în cuier.

– Ce face un bărbat tînăr, plin de viaţă, destul de frumos...

– Mulţumesc, domnişoară. Ea chicoti. M-ai întrerupt.

– Cum face un astfel de bărbat ca să se ferească de a deveni la fel de aşezat, bine crescut şi mucegăit ca această casă veche?

– Se pot găsi unele posibilităţi de distracţii, răspunse el pe un ton măsurat.

– Nu trebuia să spui. Totul este sub control. Grădinile sînt curăţate şi aranjate, caii sînt hrăniţi şi închişi în grajdurile lor. Ceilalţi servitori au adormit...

Cu alte cuvinte erau singuri.

Reilly era atît de concentrat asupra apei din chiuvetă, încît puteai crede că monstrul din Loch Ness zăcea în adîncurile acelea. Îşi amintea tot ceea ce învăţase vreodată despre autocontrol.

Ea îi luă mîna în mîinile ei, mînjindu-se de palmele lui săpunite.

– E O.K., Reilly, putem flirta. Putem să şi rîdem de asta. Tocmai de aceea am coborît în seara asta. Mă gîndeam dacă am putea să discutăm ca doi adulţi, dacă am putea să trecem peste tot.

El să o dorească pe ea? Niciodată. Ea îl mîngîie matern. Îşi simţea inima legată în chingi de oţel.

– Am depăşit tot ceea ce a fost între noi, declară ea.

– Eşti sigură?

– Dacă n-ar fi aşa, atunci n-am putea discuta, nu te-aş putea necăji astfel. Chimie, asta a fost tot. Scîntei, priviri. Tot ceea ce poate electriza spaţiul dintre o femeie şi un bărbat. Gata, a trecut, iar eu spun că-i foarte bine. Se aplecă peste tejghea. Ne este mult mai bine ca prieteni. Nu crezi?

El se încruntă. Întorcîndu-se spre chiuvetă, frecă un pahar pînă cînd îl făcu să sclipească. Îl ţinea ca pe ceva preţios şi fragil, încleştîndu-şi fălcile cu putere.

– Sper că nu crezi că am mers prea departe,

spuse Melissa.

– Niciodată.

– Nu putem continua să ne ferim unul de altul.

– Nu.

– Patru zile ar fi o eternitate, dacă am încerca. Înfruntă, şi va fi bine! iată filozofia mea.

Deci ea dorea să plece. Puse paharul jos atît de tare, încît se auzi. Trăgîndu-şi şorţul lung peste cap, şi-l scoase şi îl azvîrli pe un scaun. Nici măcar nu se uită să vadă unde a aterizat.

Prietenie? zice ea. Dorea ceva palid şi comod, la fel de excitant ca un pahar de lapte fierbinte.

– Tu ştii ce vreau eu?

Ea încremeni. Reilly nu ridicase tonul niciodată.

– Un pic de linişte şi pace? Eu pot să plec.

– Nu. Ea îi luă faţa între mîini. Umede şi murdare, palmele ei miroseau a săpun. Vreau să rămîi.

– Eu, of...

– Şi să nu mai spui nici un cuvînt.

Corpul lui apăsa asupra ei. O sărută. Sărutul nu ţinu mult. Îl excita respiraţia ei agitată, îl excitau şi degetele ei care se plimbau în cercuri pe mîinile lui, îl excitau bătăile inimii, îl excita faptul că ea stătea acolo.

O cuprinse peste umeri şi o strînse spre el. Sînii ei se striviră de pieptul lui. El respiră adînc, pieptul i se umflă, sîngele îi clocotea. Nu dorea să

se oprească. Era tîrziu, casa era adormită. Un geamăt venit din adîncurile sufletului unei femei, zgomotul unor respiraţii pătimaşe, nu pot fi periculoase. Aveau timp. Aveau linişte.

Ea îşi controlă respiraţia agitată.

– Mi-am dorit asta din ziua în care te-am văzut.

Îşi lipi buzele de ale ei şi le depărtă cu limba. Ea gemu. El iubea acest gust. Gura ei era ca satinul, iar limba lui aspră se bucura de ea.

– Nu trebuie, şopti ea.

– Ba da.

– Reilly...

– Taci.

Alt gust, altă beţie de senzaţii. Trupul ei se încolăci în jurul lui. O strînse mai tare. Ea se ridică încet pe vîrfuri. Coapselor lor se întîlneau, se mîngîiau.

– Melissa.

Sunetul acesta o făcu să deschidă ochii. Locul unde stătea, locul unde braţele ei strîngeau fără ruşine, deschiderea provocatoare a buzelor ei, toate acestea o şocau. Îndoiala se strecură în adîncul ochilor ei albaştri, plutind deasupra senzaţiilor pe care le-au avut împreună.

El îi pronunţă numele iar, speriat, aspru, încercînd cu disperare să evoce momentele abia trecute.

– Nu pleca.

Ea îşi clătină capul.

– Sîntem doar prieteni. Nu putem merge mai departe.

Poate că ea nu putea. Dar el era gata să o ceară. Viaţa este o provocare: totul sau nimic. Prea mult timp n-a avut nimic. O casă nu înseamnă un cămin, o slujbă nu înseamnă viaţă. O luă iar în braţe. Îşi plimbă obrazul aspru pe pielea delicată a gîtului ei, simţindu-i respiraţia. Asta spunea totul, spunea cît de firesc erau ei împreună, cît de simplu era, un trup se bucura de celălalt.

– E o nebunie.

– E un lucru adevărat. Casa părea să împrăştie fantasme în jurul lor.

Cuvintele ţîşniră din el neaşteptat, ca un şuvoi:

– Este o cameră în turnul de est. Cu ţigle pe pereţi, cu lumînări lîngă vatră. Nimeni nu poate vedea înăuntru. Este o baie. Ea sughiţă cînd o muşcă de gît, aşteptînd cu respiraţia oprită un nou potop de cuvinte să vină de la el.

– Aş vrea să te îmbăiez acolo. Te-aş da cu săpun pe umeri, pe sîni. Între picioare...

Ea îşi clătină capul, înfiorîndu-se cînd mîinile lui o strîngeau puternic sub înclinarea dulce a fundului. Îmbrăcată decent ea trăia toate senzaţiile pe care le visa el, încercînd în zadar să îl nege.

– Eşti un vrăjitor.

– Vino cu mine.

– Nu putem.

– Putem. Putem să mergem acolo. Îţi arăt.

Întinse mîna spre robinetul care mai curgea, întrerupînd jetul de cristal al apei care curgea. Îşi umplu palma cu apă şi o duse spre gura ei.

Ea se răsuci nervoasă, deşi el se aştepta ca ea să o soarbă. Pentru o clipă, ideea îi făcu pulsul să se accelereze. Privea în ochii ei măriţi. Îşi lăsă căuşul palmei în jos, spre gît, stropind-o cu apa care i se scurgea printre degete. Pleoapele ei clipiră speriate. Întreg corpul ei tremura. Îşi răsuci mîna. Apa se scurse ca o cascadă pe bluza ei, pătrunzînd în decolteu, alunecînd pe pielea ei catifelată. Gura ei rămase deschisă într-un suspin mut. Cu palma udă el o strînse uşor, simţindu-i pulsul.

Un geamăt se frînse din acel gît subţire.

– Nu.

– E numai un început.

Piele pe piele udă, el îşi strecură mîna sub bluza ei, trăgînd pînă cînd un nasture se desfăcu, apoi al doilea. Îi acoperi sînul mic cu palma. Dantela umedă a sutienului era lipită de sfîrc. Gemu uşor.

Nu, era doar un cuvînt. El asculta corpul ei. Întinse ţesătura slabă a bluzei, scufundîndu-şi în ea capul. Genunchii ei cedară. O prinse între pulpele lui puternice şi îşi băgă un picior între picioarele ei, simţind căldura dulce strînsă acolo.

– Nu!

Ea se smulse din braţele lui şi se dădu înapoi.

Ieşirea spre grădină era mai aproape decît scara ce ducea în cameră. Îi întoarse spatele.

– Nu pentru asta am venit.

El rămase singur lîngă chiuvetă. Un sentiment de frustrare îl cuprinse.

Ea îşi încheie bluza pînă la gît.

– Am venit aici oferindu-ţi prietenia. Tu ai înţeles greşit ce...

– Nu minţi, spuse el cu voce gravă. Nici pe mine şi nici pe tine.

– Eu n-am vrut niciodată...

– Ai vrut asta. Ai nevoie de asta.

Făcu un pas spre ea, dar se opri.

– Tu ai nevoie de ceea ce îţi pot da eu. Ai nevoie de atingere, de iubire. Ai nevoie de un bărbat care poate să-ţi simtă trupul cu trupul lui, să te iubească pînă la epuizare. Un bărbat care să te sărute pînă cînd te vei ruga să se stingă flacăra patimii.

– Nu mi-ai vorbit niciodată astfel.

– Am vrut să-ţi vorbesc.

Durerea din vocea lui îi tăie respiraţia. Vedea acum de ce păstrase el aşa o distanţă. El ştia orice fisură din acea mască, orice ruptură, iar acele cuvinte erau devastatoare, gonind spre ea ca un şuvoi de apă, ca o maree. Dincolo de faţada discretă, un bărbat tulburător de pasional îşi ţinea în frîu sentimentele.

Ea îşi clătină capul. Era prea mult, toate acele

cuvinte vijelioase şi promisiuni pasionale. Nu putea crede într-o iubire care apare de nicăieri. Nu se întîmplase nimic.

– Nu e real. E numai voluptate. E singurătate. Abia ne cunoaştem.

– Tu ai nevoie de un bărbat. Cineva cu care să împarţi iubirea ta, în loc să o iroseşti cu o fetiţă.

Asta o stîrni. Îşi trase umeri înapoi.

– Tu nu ştii ce vreau eu.

– Oare? Ţ-am întîlnit niciodată o femeie atît de dornică ca tine. Ca un val rece, cuvintele o îngheţară.

– Nu sînt dornică!

El îşi rezemă un şold de chiuvetă, măsurînd-o din cap pînă-n picioare.

– Eşti femeie, nu-i aşa?

Se simţi zăpăcită, bolnavă. Părea chiar atît de disperată?

– Voi pleca peste patru zile. Pînă atunci ar fi bine să mă laşi în pace.

Se răsuci pe călcîie şi plecă trîntind uşa în urma ei. Reilly închise robinetul. Aşteptă pînă cînd toate zgomotele din jur se potoliră. Apoi se privi în fereastra neagră de deasupra chiuvetei. El vorbise serios. Dacă ea şi-ar fi ascultat sentimentele în loc să-şi asculte spaimele, ar fi ştiut cît de potriviţi erau împreună. Ea aparţinea acelui loc, împreună cu el.

Dar pe cine păcălea el? Făcuse o mişcare gre-

şită, într-un moment greşit. Şi stătea neajutorat în timp ce tot regretul i se întipărise pe faţă. Nu era pentru prima oară. Ce să fac acum?

Liniştea din bucătărie era singurul lui răspuns.

Piatra aspră din hol îi dădea o senzaţie plăcută Melissei, care stătea cu obrazul reţemat pe ea. Colţurile ei o zgîriau în palme. Peste un minut se va linişti, emoţiile se vor risipi. Deocamdată avea crampe, obrajii îi ardeau de umilinţă. Pielea i se făcu ca de găină. Asta o bucură.

Apa se opri în bucătărie. Ea se întoarse spre uşă, brusc speriată că va apărea el. Porni prin grădină, ghidîndu-se după umbrele aruncate de lumina lunii pe poteca ce ducea spre pădure. Cum ai putut? Întrebarea o chinuia. Începu să ofteze, dar asta nu o ajuta. Simţea în nări adierea de fum şi trandafiri, mirosul lui Reilly, aşa cum stătea în braţele ei.

Cu cîteva ore în urmă, stătuse în faţa focului, lîngă şemineul din bibliotecă, în timp ce lordul Darby îi citea Aurorei.

Ascultîndu-i vocea mormăită, de bariton, a lordului, Helene moţăise. Aurora se cuibărise într-un colţ. Melissa ocupase un loc lîngă flăcările şemineului şi se gîndise la Reilly. Cînd micuţa ador-

mise, Melissa o luase în braţe şi o dusese sus. Mult mai nerăbdătoare decît ar fi vrut să recunoască, o pusese pe Aurora în pat, o stropise cu apă de trandafiri, apoi pornise pe scări în jos, sperînd să-l găsească, sperînd... Ce? Doream să vorbesc cu el, insista mintea ei.

Inima ei însă spunea altă poveste. Una care se înfiora la ideea că un bărbat era atît de legat de trupul ei, încît îi gusta pînă şi moliciunea pielii. Cînd o săruta, ea se strîngea în braţele lui, tînjind după tandreţe. De ce? De ce abdicase atît de repede?

Cuvintele lui de la despărţire tăiau ca un cuţit. *Eşti femeie, nu-i aşa?*

O numise „dornică". Ea repeta, de parcă era cel mai murdar cuvînt. Dornică fusese mama ei. Ea nu va arunca niciodată totul pentru un bărbat.

Venise jos dorind să pună lucrurile la punct. Sau aşa îşi spunea ea. N-ar fi putut să fie atît de oarbă în legătură cu motivele, nu-i aşa? Greşelile mamei ei nu erau ereditare, nu-i aşa?

Eşti femeie, nu-i aşa?

Fir-ai să fii, Reilly. Strînse din dinţi şi intră în pădure. Crengile îi agăţau bluza, tufele îi sfîşiau pantalonii.

Era femeie şi el era un bărbat foarte atrăgător. Îl sărutase cu toată fiinţa ei şi el a înţeles exact ce trebuia. Dorinţă. Voluptate. Slăbiciune. Dacă ar fi luat-o iar în braţe, ar fi făcut aceleaşi lucru.

Se auziră paşi în urma ei. Se ascunse după un copac. O rază de lumină dansa printre crengi, îndreptîndu-se spre ea.

– Melissa?

Îngheţă la auzul vocii lui.

– Melissa! El strigă puternic şi hotărît, foarte bărbătesc şi foarte, foarte trist.

Lasă-l să o strige. Cum să răspundă la o chemare atît de dură? Pe de altă parte, dorea sincer să vorbească cu el. Dornică, într-adevăr! El se opri în întunericul nopţii, cam la trei metri de ea. Îl auzi spunînd:

– Mergi tu prea departe şi ai să alarmezi sistemul de securitate. Sînt senzori la fiecare zece metri. Alarmează-l doar pe unul, şi în zece minute vom avea aici toţi gardienii.

Avea dreptate. Şi mai avea şi un cîine. Vandyke, unul dintre labradorii negri ai lordului. Cîinele părea mai incitant să meargă în faţa lui Reilly.

Se acomodă mai bine cu locul. Orice era mai sigur decît să rămînă singură cu Reilly. Cu vocea scăzută, strigă:

– Aici!

Reilly se răsuci. Lanterna lumină genunchii ei, urcînd încet. Bluza ei era încă udă. Ea îşi ridică braţele şi se încruntă cînd lanterna îi lumină faţa. El stinse lanterna.

– Vrei să vii înăuntru cu mine?

– Prefer aerul proaspăt.

– Cred că am fost destul de proaspăt pentru amîndoi.

N-ar fi dorit ca el să glumească.

– Ai să răceşti.

– A cui e vina?

El se orientă după sunetul vocii ei şi se apropie.

– În curînd au să-ţi clănţănească dinţii. la asta.

– Te gîndeşti la toate.

Mîinile lui se opriră pe umerii ei.

– Îmi făceam datoria, domnişoară.

Ea închise ochii. Se aştepta la un alt sărut, un colţ vinovat al sufletului ei tînjea la asta. Primi însă doar ce ceruse: distanţa. Amintirea o copleşea.

Tremurînd, deschise ochii şi îşi trase haina. Era mulţumită că vocea îi era puternică şi liniştită, cînd spuse:

– Va trebui să ştii că nu sînt dornică, disperată sau alt termen pe care îl vei găsi potrivit, atunci cînd seduci oaspeţii de sex feminin.

– Tu nu eşti oaspete.

– Atunci ce sînt?

Reilly ştia tot atît de sigur precum ştia cu siguranţă fiecare bucăţică din pădurea asta. Ea era femeia pe care o dorea. Dacă avea de gînd să o reţină aici, trebuia să fie mult mai atent.

– E timpul să ne întoarcem.

Mergînd pe aleea luminată de lanternă, ea îl

acuza mereu. El rezista la toate acuzaţiile.

– Este timpul să-ţi spun exact cum stau lucrurile. Nu cred în căsătorie. Nu cred în dragoste. Discursul tău despre îmbăiere şi toate celelalte a fost drăguţ, dar eu nu cred în aventurile de o noapte.

– Eu mă gîndeam la patru nopţi.

Se întoarse spre el.

– Îţi promit că nu mă mai apropii de tine timp de patru zile.

– Of. Bine. Se întoarse şi merse înainte, pînă ce un alt gînd o făcu să încremenească pe potecă.

– Şi nopţile?

El îşi reţinu un zîmbet.

– Nici nopţile.

– Minunat.

Porni din nou. Reilly lumina poteca pentru ea. Luna arunca un covor transparent de lumini peste pămînt. Razele blînde treceau prin părul ei, iar o lumină albastră îi săruta obrazul.

Reilly orientă lumina lanternei înainte, urcînd pe pantalonii ei, şi se opri un timp pe coapse, urmărindu-le cum se unduiau în timpul mersului. Dezgustat de acest gest, stinse lanterna cu un declic uşor. La acest sunet ea se sperie şi merse mai repede. Reilly se întreba dacă întunericul îi schimba cumva gustul pielii, dacă sînii ei aveau aceleaşi forme dulci, dacă umbrele de deasupra

sînilor ei degajau aceeaşi aromă dulce pe care el o simţise.

Înghiţi în sec gîndindu-se la cele patru zile lungi ce vor urma şi la nopţile şi mai lungi în care va fi torturat de amintiri. Dacă ar fi procedat altfel, poate că ar fi reuşit s-o ducă în dormitorul lui. Poate că nu trebuia să meargă chiar atît de departe. Ar fi putut face dragoste în bucătărie, pe podeaua rece sau pe masă. Trupurile lor s-ar fi răsucit şi s-ar fi încolăcit, s-ar fi reflectat în panourile lucioase de deasupra.

Fantezia devenea tot mai sălbatică, pe măsură ce se apropiau de casă. Visele lui păliră cînd reveni la realitate. Ea spusese „nu", lăsîndu-l să se simtă ca un fitil arzînd, gata să explodeze. Dar asta nu va fi ultima încercare. Greşelile făcute îl vor ajuta mai tîrziu. Uneori viaţa a mai dat bărbatului o a doua şansă.

Capitolul 6

– Mami ne-a invitat să cinăm cu lordul Reggie, diseară.

– Să spui lordul Darby sau Reggie, sau domnul.

– Sau tata?

Zîmbetul Melissei îngheţă. Nu dorea să năruiască speranţele Aurorei, mai ales că Helene îi ceruse să împacheteze.

– Ştii că plecăm mîine?

– Poate că da, poate că nu, fredonă puştoaica. Ochişorii ei clipiră în semn că ea ştia ceva ce grijulia ei bonă nu ştia.

– Să nu-ţi faci iluzii, scumpo.

– Nu-mi fac.

– Atunci eşti un om mai bun decît mine, Gunga Din. Melissa o gîdilă pînă cînd Aurora scăpă din mînă un volum de Rudyard Kipling.

Melissa şi-ar fi dorit ca viaţa să poată fi tot atît de uşoară precum cea din cărţi.

Cît de mult încercase să uite de Reilly în aceste zile, dar acesta refuza să iasă din gîndurile ei. Blestemă casa, care îi amintea de el. Un cămin pe care aproape că şi-l dorea. Totul mergea perfect sub comanda lui, sub mîna lui fermă. Ea cunoştea acele mîini.

Aurora se aşează în faţa ei, pe locul de lîngă fereastră, cu o carte în mîini. Se uită la poze, mai întîi.

– Îmi plac mai mult ilustraţiile tale.

Melissa o sărută pe creştetul capului.

– Mulţumesc, scumpo.

– Ai să termini pictura aceea cu Bedford House?

– Cîndva. Cînd nu va mai fi atît de dureros să se gîndească la cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată, la bărbatul din ea. Trebuia să se gîndească doar la cuvîntul „dornică" pentru a-şi domoli dorinţele. O jignea remarca lui despre irosirea iubirii ei pentru un copil. O trase pe Aurora mai aproape. Să iubeşti un copil nu era o pierdere. Dar poate că avea şi el dreptate. O femeie are mai multă dragoste în ea decît crede, are visuri şi dorinţe la care numai un bărbat poate răspunde.

Un cavaler în armură strălucitoare.

Mama ei visase un asemenea bărbat care să o ducă spre soare-răsare. Dar acolo unde Sally vedea ceva romantic, Melissa vedea un şir de

bidoane goale în aripa de vest. Vedea bagajele Helenei împachetate şi gata de plecare. Ce exemplu mai bun că dragostea niciodată nu a durat? O femeie, chiar una dornică, trebuia să ţină minte asta.

O ţinea de mînă pe Aurora cînd intrară în sufragerie, seara. Helena îi împrumutase Melissei o rochie neagră cu ştrasuri, pentru această ocazie. Se bucura de ocazie, ca să-i arate lui Reilly că totul era sub control. Era gata de plecare. Făcuse asta de multe ori.

Aurora se ridică pe vîrfuri să-l sărute pe lordul Darby. Căpşorul ei se legăna dulce. Reggie se uită mirat. Helene arăta spectaculos, părul ei negru, ce cădea simplu şi elegant peste umeri. Strălucea.

Melissa încercă să se facă cît mai neobservată, alegîndu-şi un loc cît mai departe, în colţul mesei. Reilly trebuia să fie pe undeva prin cameră. Nu dorea să-l caute prin umbre. În loc de asta, îşi aminti de seara petrecută cu el, de paharul de cristal pe care îl spălase el. Stropii de apă cădeau în cascade pe suprafaţa lui. Ar fi vrut să rămînă la fel ca paharul, impermeabilă, de neatins.

El apăru dintre umbre ca să-i tragă scaunul. Se înclină politicos. Dacă ar fi fost un gentleman, ar fi putut să găsească o scuză pentru seara asta. Doar trupul ei ştia cît de departe putea fi el

de un gentleman. Deferenţa lui nu era decît teatru. Dar a ei? Pretindea că este imună, dar fiecare nerv era încordat de apropierea lui.

Îi împinse scaunul, trecînd uşor cu degetele peste braţul ei dezgolit. Ea îşi ţinu respiraţia, ştiind că atingerea a fost intenţionată. Avea un nod în gît. Îi trase, în acelaşi fel, scaunul Aurorei, care zîmbi.

– Mulţumesc, Reilly.

– Cu plăcere, domnişoară.

– Începem cu un pahar de vin? sugeră Reggie strălucitor, din capul mesei.

Melissa observă că mîna ei o strînge pe a Aurorei. Să nu strîng prea tare, se gîndi ea. Bagajele aşteptau sus. Dacă vreodată avea nevoie de dovezi despre cît de înşelătoare putea să fie dragostea, această seară i le oferea. Oare avea Reggie idee de faptul că Helene plănuise plecarea pentru acea dimineaţă?

Instinctiv, ochii ei îl căutară pe Reilly. Şi-l imagină servind cina seară de seară lordului în camera rece şi întunecoasă. Întreg corpul ei se încovoie de singurătate.

Se uită prin camera plină de umbre, dar nu-l putea găsi. Ca un bun administrator, ştia foarte bine cum să părăsească o cameră în timp ce viaţa curgea în jurul lui. Numai ea ştia cît de real, cît de fizic şi de vital era el, cum vibra trupul lui pentru al ei. Nimeni nu mai văzuse prin el, aşa cum văzuse

ea. Nimănui nu-i păsa. Dar ei? Întrebarea o şocă. Să fii dorită şi să fii iubită nu era acelaşi lucru. Dragostea era un vis, o fantezie pe care şi-o doreau unele femei. Oamenii pe care i-au lăsat în urmă au plătit preţul, îndrăgostiţi pustiiţi şi derutaţi şi fiice abandonate.

Deodată îşi dori să-l prevină pe Reilly, să-i spună că vor pleca în acea dimineaţă.

– Domnişoară?

Ea tresări.

Faţa lui rămase impasibilă, cum privea peste umăr.

– Doriţi friptură sau peşte?

Se uită la el. Lîngă ea, mantaua invizibilă de convenţionalism căzu. Simţi nerăbdarea din trupul lui.

– Peşte, te rog.

Îi puse o porţie în farfurie, cu un cuţit de argint.

– Bucătarul este foarte mîndru de bucatele sale.

Avea un nod în gît, deşi nu mîncase nimic.

– Pînă acum totul a fost delicios.

Trebuia să-l prevină, să vadă reacţiile lui. Oare îl va răni? Îl va elibera? Cum putea ea să întrebe, cînd încă nu-şi înţelegea propriile sentimente.

Se întreba, şi nu pentru prima oară, cum putea dragostea să le prostească pe femei. Îl respecta pe Reilly că păstrase distanţa în aceste cîteva zile. Asta nu o împiedica să-l şi condamne, din acelaşi

motiv. Acum, că şederea lor se sfîrşea, ura plecarea.

– Reilly, eu... eu vreau să-ţi spun că şederea noastră aici a fost...

El încremeni.

Ea strînse şerveţelul în palmă.

– Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, spuse tremurînd.

– Am încercat să vă fac pe plac.

Îl privi în ochi. Privirea lui spunea totul: se gîndise tot timpul la ea.

Aurora se zbenguia în cealaltă parte a mesei. Reilly ridică platoul de argint, făcîndu-i un semn tainic, cu cotul, Melissei.

Ea mînca fără să simtă gustul mîncării, simţindu-se privită de el. Se şterse la gură cu şerveţelul, strîngîndu-şi buzele, şi simţea privirea lui devoratoare. Şterse de pe pahar o urmă de ruj şi simţi buzele lui printre degete. Îşi plimbă degetul pe marginea paharului şi ascultă zgomotul cristalului.

El [illegible]a lîngă umărul ei.

– Doamna mai doreşte şi altceva?

Îl privi fix, însă tonul ei încordat contrazicea cuvintele abia şoptite:

– Da, fir-ai să fii. Ce mi-ai făcut? Eu doream prietenie. Companie. Ai transformat asta într-o problemă de... de...

– Viaţă şi moarte?

Ea zîmbi.

– Melodramatic, dar adevărat.

Mîine se vor întoarce la viețile lor bine definite, trăind pentru alții, prefăcîndu-se că trăiesc.

El își drese vocea, privind undeva pe masă:

– Nu mai doriți un pahar cu vin?

– Vin nu.

Un alt sărut. O altă atingere. Cineva trebuia să treacă peste prăpastia fără sens dintre ei. El era bărbat. Ea era femeie. Dacă ar fi putut ține dragostea departe de ei...

El se aplecă spre farfuria ei. Ea îl prinse de încheietură.

– Poate că sînt așa cum spui, dornică. Dar să nu îndrăznești să spui că tu ești mai imun la asta decît mine.

Ochii lui se ridicară încet spre ea.

– Credeam că am fost clar, domnișoară. Dacă ai nevoie de mine, sînt aici. Amintirea gurii lui o copleși, apăsarea trupului lui o umplu de o nouă căldură.

– Nu doream să se întîmple așa.

– Unele lucruri ne scapă de sub control.

– Poate că am greșit cînd am venit la tine prima dată.

– Greșește dragostea vreodată?

Cuvîntul căzu între ei precum ceara dintr-o lumînare.

– Pardon? Reggie vorbea din capătul îndepărtat al mesei. S-a întîmplat ceva? Nu este peștele

pe gustul vostru?

Ca să-şi recîştige liniştea, Reilly răspunse:

– Dacă mai stătea puţin, s-ar fi simţit diferenţa.

Reggie izbucni:

– Vorbeşte cu bucătarul despre asta, vrei? E foarte ciudat. Nu e obiceiul lui.

– Aşa voi face, domnule. Imediat.

– Şi adu şampania, te rog.

Reilly dispăru prin uşa ascunsă care dădea în bucătărie. Reveni cu o sticlă de şampanie, pe care o desfăcu. O ceaţă uşoară se ridică din sticlă. Aduse un set de pahare cu picior, servindu-l, mai întîi, pe lordul Darby.

Reggie se înfurie şi se ridică.

– Doamnele, numai doamnele. Helene, draga mea. Aurora, mica mea prinţesă. Şi Melissa, nepreţuita Melissa. A fost o mare plăcere să vă avem aici. Credeţi-mă cînd vă spun că Bedford House nu a fost vizitată de atîtea femei frumoase şi încîntătoare niciodată. A fost o onoare.

– Aici, aici, murmură Reilly pe cînd servea Aurorei un pahar plin doar pe jumătate. Ea rîse cînd bulele de şampanie îi gîdilară năsucul.

Reilly ajunse la Melissa. Pentru că era ultima servită, se duse lîngă ea. Paharul subţire şi delicat tremura între degetele ei. Reggie îşi spuse cuvîntarea cu o uimitoare linişte şi încredere. Ca şi cum ar fi fost încîntat, se gîndi Melissa. Ca şi cum n-ar fi avut habar că trei bagaje aşteptau sus.

Îşi ridică paharul către doamne.

– Sînt oare singurul gentleman care să bea în sănătatea lor? Reilly? Şi tu, bătrîne. Hai, bea.

Reilly umplu un pahar şi îl ridică.

– Pentru doamne.

La sunetul vocii lui puternice, inima Melissei tresări. Simţea ochii lui învolburaţi bombardînd-o, dorind ca ea să-l privească. Privirea lui Reggie era fixată pe Helene cam în acelaşi fel.

– Am avut o vacanţă minunată, gînguri Helene. M-am bucurat de fiecare clipă.

– Atunci, luna viitoare va fi şi mai strașnică.

Reggie îi acoperi mîna cu mîna lui.

– Sînt sigură că aşa va fi.

– Draga mea.

– Iubitule.

Melissa încremeni. Nu era sigură că auzise bine. Cît despre Reilly, acesta puse sticla de şampanie în frapieră, cu un zgomot uşor.

– Rămînem! anunţă Aurora.

– Da, dragă, răspunse mama ei. Reggie ne-a invitat să petrecem toată luna iunie aici. Vrei?

– Oh, da. Micuţa sări din scaun, înainte ca Reilly să o poată opri. Alergă spre capătul mesei şi îl cuprinse pe Reggie pe după gît. Privirea înghețată a Melissei îl surprinse pe Reilly cînd se întoarcea. Nici el nu ştiuse.

Helene zîmbea fericită.

– S-a întîmplat ceva?

– Pregătirile de plecare, şopti Melissa printre dinţii încleştaţi. Bagajele.

Helene rîse cu amabilitate, în timp ce primea îmbrăţişarea Aurorei.

– Acelea erau pentru Aurora şi pentru mine. N-ai pregătit nici unul pentru tine, nu-i aşa?

– Mă gîndeam că...

– Reggie ne-a invitat la Londra să vedem apartamentul pe care îl foloseşte cînd Camera Lorzilor are sesiune, nu-i aşa?

Îşi întinse mîna elegantă.

Reggie o prinse.

– Nu e mare lucru, un apartament georgian. Cîteva piese vechi pe care le-am adunat în timp.

– Ai să te descurci bine fără noi, o asigură Helene pe Melissa. Aurora cu Reggie şi cu mine, vom fi o mică familie.

Reilly păşi mai în faţă.

– Iertaţi-mă, domnule, veţi avea nevoie de serviciile mele?

– Nonsens, răspunse Reggie. Cred că pot să mă descurc două zile în oraş. Fă-mi un bagaj, o să fie bine.

Pentru toţi o să fie bine, se gîndi Melissa, studiindu-i ca de la o mare distanţă. Helene şi Reggie nu-şi puteau dezlipi privirile unul de la celălalt. Între ei, Aurora părea foarte veselă.

Conştiinţa îi spunea că asta este o veste minunată. Aurora avea nevoie să petreacă un timp

împreună cu mama ei, să se simtă dorită şi iubită. Dar inima ei nu conta. Dar nu era acelaşi lucru, vechile senzaţii reveneau. Mereu martoră la fericirea altora, urmărea cum o altă familie proaspăt cirstalizată o excludea încet.

Melissa le văzu pe Aurora şi pe mama ei plecate în dimineaţa următoare. Hoinărind prin casa mare şi prin camerele goale se gîndea la ea. Nu-i va părea rău pentru ea, nu va primi pe nimeni. Aurora avea prea mare nevoie de mama ei. Uitase de pictura ei. Va face ceea ce ştia mai bine: se va pierde în culoare şi lumină.

Două ore mai tîrziu, de pe un deal care domina Bedford House, admira acuarela pe care o pictase săptămîna trecută. Aurorei o să-i placă. Ilustra un peisaj din poiana în care luaseră acel picnic din prima zi. Se cufundase în lucru. Îi plăcea să picteze lucruri la care profesorii ei de pictură ar fi zîmbit: detaliile unor castele pe care le vizitase, văi, cascade şi peisaje. Inventase poveşti pentru Aurora, din acelea despre care Melissa nu auzise niciodată cînd era copil, cu balauri şi prinţese.

Se bucură cînd îşi înmuie pensula într-un albastru-deschis, culoarea cerului. Cuvintele şi pic-

tura îi aduceau o mare linişte. Mă întreb cui îi plac mai mult poveştile mele: mie, copilului sau copilului din mine?

– Dar femeii din tine?

Reilly! Ea puse jos pensula pe care o ţinuse între dinţi şi trase aer în piept. Mai bine să-l înfrunte, mai ales că urmau să lucreze împreună luna următoare.

– Ai un mod de a te strecura pe lîngă oameni...

– Discreţia e o artă.

– N-ai fost chiar atît discret în seara aceea.

Reilly îşi coborî vocea:

– Păstrez distanţa, nu-i aşa?

Era adevărat. Nu se mai apropiase de ea din seara aceea, din bucătărie. Totuşi, într-un alt fel, rămăsese aproape. Îi turnase vin în pahar la cină, urmărind-o cum sorbea, cum înghiţea, cum îşi lingea o picătură de vin de pe buze. Pusese un sos delicios peste fileul de somon şi i-l aduse ei, într-o farfurie. Fusese foarte decent şi al naibii de sugestiv. Nimeni nu observase ceva. Cu excepţia Melissei. De cîte ori gusta un pahar de vin, se gîndea la el.

Reilly stătea în spatele ei la fel de liniştit şi de imperturbabil precum Bedford House. Părea că nu venise aici să încerce ceva.

Melissa se aşeză pe scăunelul pliant şi arătă spre şevalet.

– Ei bine, ce părere ai?

– Îmi păstrez părerile pentru mine, dacă nu te superi.

Convinsă că îşi putea controla reacţiile, îi aruncă o privire înşelătoare.

– N-ai mai făcut asta niciodată. Cu toată discreţia, reuşeşti să spui mereu exact ceea ce gîndeşti.

Şi să faci exact ceea ce doreşti.

El se apropie. Ea îi simţea adierea, proaspătă şi foarte bărbătească. Se uita peste ea, studiind pictura.

– Este corectă, domnişoară, dar...

– Dar?

– Nu chiar reală.

Convinsă că el îşi mutase toată atenţia asupra picturii, îl provocă:

– Ai fost plin de tact, iarăşi.

El îşi înclină capul şi privi mai atent.

– Pare un desen dintr-o carte pentru copii. Frumos, exact, dar nu pare să trăiască nimeni în casa aceea.

– Înseamnă că am prins-o exact. Ea pusese mult roşu la coşurile de fum din aripa de est, părînd foarte încîntată de asta.

– Bedford House nu este reală?

– Este un vis. Toate sînt. Pe unde călătorim, Paris, Salzburg, Veneţia, hotelurile sînt foarte elegante, iar casele sînt opulente şi luxoase. Helene

este născută pentru asta, la fel şi Aurora. Dar pentru moment este ca şi cum aş trăi într-o carte sau într-un film. Lumea de vis în care trăiau numai cei foarte bogaţi, îi dădea sentimentul că nu aparţinea niciodată, cu adevărat, ei.

Gîndul veni şi se pierdu apoi, trecînd peste ţiglele acoperişului înalt al magaziei.

Reilly stătea pe iarbă, alături de scaunul ei, la mică distanţă.

Melissa îl studia cu coada ochiului. Purta pantaloni largi, kaki, şi o cămaşă albă de bumbac. Cu mînecile ridicate şi gulerul descheiat, părea un om grosolan, căruia îi plăcea munca fizică şi care nu-şi terminase treaba. Amintirea mîinilor lui îi reveni în minte. Simţea furnicături pe şira spinării. Se uită la pictură.

El smulse un fir de iarbă, legănîndu-şi mîinile peste genunchii ridicaţi. Conştient de privirea ei, se uita aiurea.

– La ce te gîndeşti?

– Este pentru prima oară cînd reuşesc să te pictez ca soldat.

– Oh, da. Nu ca de obicei.

– Pardon?

El îşi drese vocea, îndreptîndu-şi involuntar şi ţinuta:

– Nu în uniforma obişnuită. Am lucrat în garaj, dimineaţă. Am făcut economie la grădinărit.

– Tu mai şi grădinăreşti?

– Crowley mă mai lasă uneori, dacă nu-i omor prea multe verze.

– Mă bucur să ştiu că măcar o persoană de pe această proprietate este mai bună decît tine la ceva.

– Crowley este aici de mai multă vreme decît mine. Nu mă lasă să mă apropii de flori. O cursă între grădinari, ăştia sînt englezii. Sînt morţi după plante.

– Tu nu eşti englez?

– Tata a venit din Irlanda să caute de lucru, prin anii '60. La fel ca o mulţime de irlandezi. La Liverpool şi Leeds este plin de irlandezi. Totuşi, nu ne-au considerat niciodată pe deplin britanici.

– Dar ai luptat în Irlanda de Nord, spuse ea. În tabăra britanică.

– Aveam nevoie de o slujbă. Îmi plăcea ideea de a dezamorsa bombe. Am crezut că va avea viitor.

– N-a mers, nu-i aşa?

O văzu că se uită la faţa lui şi îi pipăie cicatricea. Spre surprinderea ei, el rîse.

– Să nu-ţi faci cine ştie ce idee despre marea mea carieră. Am făcut cicatricea în ultima săptămînă de instrucţie.

– Nu mai spune!

– Instrucţie de noapte într-o cursă cu obstacole. M-am rănit într-o sîrmă ghimpată, pe sub care trebuia să trec.

– Oh!

Chiotul lui răsună peste deal, ca ecou.

– Asta e o mare vitejie, nu-i aşa? Credeai că am făcut vreo mare vitejie?

Ea încuviinţă prosteşte.

– Am să reţin asta pentru cînd voi vrea să impresionez nişte doamne.

– Care doamne?

Ea se întoarse la pictura ei, sperînd să menţină discuţia şi prefăcîndu-se că răspunsurile lui erau simplă conversaţie.

– Doamnele vieţii mele, spuse el gînditor, aplecîndu-se spre un fir de iarbă. Se întinse pe spate, cu mîinile sub cap.

Trupul lui era viguros şi puternic, muşchii lui se jucau prin cămaşa de bumbac. Melissa se gîndise la idealul îndepărtat pe care îl reprezenta el în uniformă şi îl compara cu omul aspru din faţa ei. Hotărîse deja ca această abilitate, aproape magică, de a asigura oamenii, venea din răbdarea lui neclintită. Observase asta încă de la prima lor întîlnire. Dar mai era şi un alt motiv pentru care oamenii se simţeau în siguranţă lîngă el. Avea un instinct de a cunoaşte tot ce se află în jurul lui, de a vedea mai mult decît alţi oameni. Îl observă că o urmărea, chiar dacă ochii lui priveau cerul.

În momente ca acesta, cînd el aştepta liniştit, ea se relaxa, aproape împotriva voinţei ei. Simţind că el ştie ce vrea ea să spună încă înainte de a

deschide gura, era tentată să i se destăinuie, să îi spună lucruri pe care le ţinuse pentru ea. Avea nevoie să ştie mai mult decît senzaţiile din trupul ei sau cele care creşteau în ea. Şterse o pensulă.

– Ce s-a întîmplat?

Ochii lor se întîlniră. Nu trebuia să se ascundă. Pentru asta erau amîndoi bucuroşi.

– În Ulster?

– Da.

El se gîndi înainte să vorbească:

– Am cunoscut o femeie.

Cerul ei se înnoră.

– O chema Clare, la fel ca ţinutul. Am întîlnit-o într-o cîrciumă. A fost drăguţă şi a venit să vorbească cu mine. Cred că am fost flatat că m-a remarcat. Noi nu eram chiar bineveniţi acolo.

– Trebuia să ştie în ce se bagă.

– Da. Băieţii m-au avertizat. Credeam că dragostea o să le rezolve pe toate.

– Te-a făcut să suferi?

– Eu am făcut-o pe ea.

Melissa lăsă pensula în jos.

– Nu cred, spuse ea încet.

El rupse un fir de iarbă în două.

– Ştiam destul ca să fiu discret, o vizitam după ce se întuneca şi plecam înainte de răsărit. Credeam că o protejez dacă dorm sub fereastra ei.

– Era văduvă?

– Îşi pierduse bărbatul într-un conflict în Derry.

S-a mutat la ţară. Era singură, de aceea s-a ataşat de mine. Avea nevoie de cineva, în pat, de un bărbat care să rezolve problema sexului.

Melissa picta. Se aplecă asupra picturii, înconjurînd casa cu pete de verde, întunecoase.

Reilly continuă:

– Îmi spuneam că e totuşi mai mult decît sex, deşi toată lumea îmi spunea altceva. Într-o zi am primit un telefon de la unitate, era o bombă într-o casă. Pînă să ajung în casa Clarei, era prea tîrziu.

Melissa îl privi îngrozită. Îşi clătină capul.

– Ieşise la timp. Nu a fost rănit nimeni. Dar casa era o ruină, viaţa ei cea nouă era fum. Cînd am ajuns era şocată, ţipa la mine să ies, să dispar. Îmi spunea că am fost mai puţin decît inutil, ceea ce era adevărat. Îmi spunea că nu aparţinusem niciodată acelei case şi nici nu o să aparţin vreodată. Că eram bun pentru un singur lucru. Aşa era.

Altă tăcere prelungită. Vîntul şuiera peste coama dealului.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai spune.

– Ce să spun?

– Că nu era vina mea. Că nu eu am pus bomba.

– Ai fi salvat casa ei, dacă ai fi putut.

– Nu trebuia să încep un lucru pe care nu-l puteam termina. Construiam o casă pe nisip.

Melissa privi în jos, spre Bedford House.

– De asta ai acceptat oferta lordului Darby?

El se sprijini într-un cot, privind în vale.

– Asta am văzut în prima zi în care am părăsit satul. Mi se părea ca într-o poveste. M-am hotărît să rămîn aici tot restul vieţii, dacă mă primea.

Asta era imagina de care avea nevoie, ceva atemporal, stabil, un loc în care să-şi cîştige dreptul de a rămîne.

– Vei fi în principal administrator, îi spusese Reggie. Vei avea grijă de tot. Cuvîntul îi reveni în minte. Să aibă „grijă". Asta ar fi făcut în primul rînd, atunci şi acum. Femeia asta avea nevoie de protecţie.

– Te simţi *acasă* aici? întrebă ea.

Îşi ridică privirea spre ea.

– Da.

– Te invidiez pentru asta. Eu mă simt mereu musafiră în casa altcuiva în apartamentele Helenei. Să începi mereu, ca oricine, este imposibil, conchise ea încet.

El avusese probleme mult mai scîrboase. Îşi părăsise nevasta de cîteva ori fără să ştie ce avea să urmeze. O mînă fermă şi o minte limpede, de asta avea el nevoie. Voia să facă din ea o parte din locul pe care şi-l făcuse acasă. Avea nevoie de ea. Şi ea avea nevoie de el. Se gîndi că nu era bine să folosească cuvinte ferme. În loc de asta, se ridică scuturîndu-şi iarba de pe pantalonii de lucru.

– Această muncă nu-ţi pune un stigmat aici, cum îţi pune în ţara ta. Un om din ţara mea şi unul din înalta societate nu prea au ocazia de a lucra împreună. Eu conduc douăzeci şi cinci de oameni, administrez bugetul şi conduc toate muncile din gospodărie. Îmi place munca şi o fac bine.

Ea se aplecă asupra desenului, colorînd un izvor ascuns cu o mare pată de albastru. Inconştient, îşi muşcă buza şi îşi aplecă capul într-o parte.

– Nu te simţi niciodată singur în lumea ta perfectă?

– Te-am lăsat în pace patru zile, nu-i aşa?

Simţi un fior urcînd de la glezne.

– Mă refeream la alte femei.

– N-au mai fost alte femei.

Un mănunchi de culori se amestecară. Ea oftă. El aştepta.

– Aseară eram sigură că vom pleca.

– Avem o lună, acum.

– Dacă nu se ceartă Helene şi Reggie. Şi apoi? Viaţa mea nu-mi aparţine în întregime.

– Şi tu eşti singură.

– O am pe Aurora şi să nu comentezi asta.

Îndreptă pensula spre el. O picătură sări pe pantalonii lui, la două degete de fermoar. Melissa înmuie o cîrpă într-o sticlă cu apă şi, fără să se gîndească, încercă să şteargă pata. Cînd văzu

unde ajunse, îşi trase rapid mîna.

– Scuză-mă.

El luă cîrpa din mîna ei, zîmbind.

– Am să mă şterg singur.

Trîntind furioasă, începu să-şi strîngă lucrurile.

– Nu m-ai lăsat să termin, zise el, referindu-se la conversaţie.

– Te rog. Nu mă lăsa să te opresc.

– Iubesc copiii. Iubesc şi femeile, cînd acestea doresc iubirea.

Dornică, iar. Atacă:

– Nu ştiu dacă asta se numeşte francheţe sau mare aroganţă.

El aruncă cîrpa şi păşi spre ea.

Melissa îl privi.

– Eu o spun în singurul fel în care ştiu s-o fac. Am fost fericit să muncesc pentru lord. Pînă cînd ai venit tu, nu ştiam ce-mi lipseşte. Mă crezi sau nu, fiecare bucăţică din tine aparţine acestui loc, la fel ca mine.

– Cred că ştiu mai bine decît tine.

– Oare?

Murmurînd ceva despre omul din Neanderthal, se răsuci pe scaun şi îşi închise trusa de pictură.

– Cred că îmi plăceai mai mult ca administrator, Reilly. Asta pentru că tu ai nevoie de o femeie...

El îşi înfipse mîna în părul ei. În loc să o tragă spre el, palma lui mîngîia pielea capului, spre

frunte, învăţînd-o că sînt locuri în care arareori a fost atinsă.

O trase atît de aproape, că bărbia ei aproape că se freca de ţesătura cămăşii. O lăsă să simtă tensiunea din trupul lui, căldura care radia din el.

– Întotdeauna am visat să muncesc pentru ceea ce doresc. Acum muncesc pentru tine.

– Asta ce înseamnă?

– Că acele patru zile ale tale s-au terminat.

Dacă vocea ei n-ar fi fost atît de nesigură...

– Eu n-am nici un cuvînt de spus?

– Ai spus. În braţele mele.

– A fost un moment de slăbiciune.

– Un moment de adevăr.

Ar fi putut să o sărute, dar el îi dădu drumul. Coborînd dealul, el îşi aminti vechile reguli ale duelului. La zece paşi se opri şi se întoarse.

– Vreau să te am, Melissa. Mă gîndeam să te previn.

Capitolul 7

Să creadă că îl admira pentru tactul lui...

Dincolo de aparenta detaşare, de acea competenţă calmă, tipul avea un ego mai mare decît insula. Se aştepta oare să leşine? Să fugă la primul semn de interes masculin?

Tresări, raţionînd nebuneşte. Sărutul lui din bucătărie o prinsese nepregătită. Vizita lui pe deal fusese la fel de neprevăzută.

Se lăsase în voia gîndurilor privind Bedford House, pînă cînd nostalgia deveni dorinţă, tînjind după nevoia de stabilitate în viaţa ei. Cînd vorbise despre sosirea lui aici, îl invidiase, avea dorinţe care erau foarte amestecate. Pentru el. Pentru locul lui. Pentru ce nu avusese niciodată, cineva care să o iubească numai pentru ea.

Stînd în camera ei, în seara aceea, se uita peste acuarelele pe care le schiţase pînă atunci. Erau şi picturi ale Aurorei. Gîndul o înfioră. Nu va trăda niciodată acea încredere fragilă, intrînd într-o problemă de iubire fără speranţe.

Terminînd cu ultima schiţă, puse toate lucrările într-o mapă. Legînd-o strîns, făcu un nod.

Da, avea nevoi pe care le resimţea. Şi da, Reilly, cu extrem de iritanta lui mîndrie, avea talentul de a le scoate la suprafaţă. Nici unul din ei nu era omul care pretindea a fi.

Nemulţumită, se încruntă în faţa ultimei picturi. Părea apoasă şi incompletă. Avea în faţa ochilor numai pătrate de un roşu-palid şi de un verde-închis, în porţiunea pe care o pictase cînd era el acolo. Restul tabloului arăta ca viaţa ei.

– Noroc că Reilly nu este critic de artă, mormăi ea.

El descoperise în ea nevoi pe care nu le spusese nimănui. Felul curajos în care el îşi declarase intenţiile, o punea, prin comparaţie, într-o lumină proastă. Dar nu-l va lăsa niciodată să vadă cît de mult îl dorea. Implicarea în povestea asta i-ar fi făcut viaţa mai grea. Mulţumită avertismentului lui Reilly, era acum cu garda ridicată mai sus decît porţile unui castel. Erau nişte ruine la sud de Bedford House. Avea de gînd să meargă mîine acolo.

Dar, mai întîi, trebuia să meargă la cină.

Apăru la cină exact la ora şapte.

Imitînd purtarea sigură a Helenei, se îndreptă spre masă, zîmbind politicos servitorilor. Dacă mai trebuia să rămînă încă treizeci de zile, îi va arăta lui Reilly cît de uşor se va descurca. Era ca

orice angajat. Înconjuraţi de oameni simpli dar sensibili, cum puteau să aibă vreo relaţie?

Numai că simţurile ei intrară în alertă maximă din momentul în care apăru el. Licărirea din ochii lui îi spunea că o aştepta, că o dorea. Ca o stea îndepărtată, licărirea se transformă într-o strălucire curată.

Îi aruncă o privire plăcută.

– Salut, tuturor. De vreme ce vom munci împreună luna care urmează, m-am gîndit că este momentul să ne cunoaştem mai bine.

– Sîntem onoraţi, spuse el. Tăind o friptură, lăsă cuţitul jos, se şterse pe mîini cu un şervet curat şi se apropie încet de ea.

Inima ei începu să danseze. Zîmbetul ei rămase însă fals.

Reilly arătă spre grup.

– Pe cei mai mulţi dintre noi ne-ai cunoscut în trecere. Să te prezint. Acesta este Crowley, grădinarul.

– Încîntată.

Următorul era paznicul, Haverford, şi două cameriste, Cicely şi Jenny. Abia trecute de adolescenţă, ele chicotiră una către alta şi se bucurară cînd Melissa trecu la Martha, camerista-şefă.

– Numai o parte din personal, în seara asta, comentă Reilly.

Miller l-a condus pe lord la Londra, iar alţi cîţiva au liber.

– Dar mîine vom fi împreună, îi aminti una dintre cameriste.

– Eu n-am uitat.

Melissa ar fi vrut să poată uita senzaţiile fierbinţi pe care le avea de fiecare dată cînd Reilly îşi punea uşor mîna pe spatele ei. Nu era ceea ce părea, ci era ceea ce ştia, secretele pe care ei le împărţiseră, intimitatea.

Ea trecu înainte. Cele două fete îi priveau.

Bucătăreasa, o femeie masivă, greoaie, de cincizeci de ani, o luă pe Melissa de mînă, privind în ochii ei ca şi cum aceştia ar fi fost frunze de ceai, aşteptînd să fie întrebaţi.

– Eşti bine-venită, zise bucătăreasa. Să-ţi aduc o altă farfurie, dragă.

– Mulţumesc foarte mult.

– Te simţi bine, dragă? Ceaiul este pe gustul tău? Ştiu că americanii îl beau altfel.

– Este grozav. Şi mi-a plăcut foarte mult aici. Regret că nu v-am cunoscut pînă acum.

– Ai fost foarte ocupată cu fetiţa, nu-i aşa?

– Am plimbat-o prin toată casa. Totul este atît de ordonat, încît am uneori senzaţia că lucrul merge de la sine.

– Cu greu! exclamă bucătăreasa, rîzînd din suflet. Se întîmplă o mulţime de lucruri în spatele a ceea ce văd musafirii.

Reilly prinse privirea Melissei.

– Într-adevăr.

Bucătăreasa îi strînse mîna.

– Noi sîntem mîndri de asta. Se cheamă discreţie. În orice casă bună există.

Lui Reilly îi era ciudă. Cu toată pasiunea lui din viaţa particulară, nu-i vorbise niciodată în prezenţa altora fără o maximă decenţă. Ea simţi privirea lui în acel moment sfredelind-o fără milă, simţind slaba ei percepţie asupra situaţiei. Ea îşi nega dorinţele, trecînd peste sentimentele lor adevărate cu prejudecăţi sociale şi vorbe în vînt. Dar era prea mult, se gîndea Melissa, numai că Reilly era expert în asta, iar ea o amatoare. Se aşeză, în timp ce el ocupă locul din capul mesei. Bucătăreasa aduse legumele.

– Ce casă frumoasă, spuse Melissa.

Bucătăreasa aprobă.

– Mult mai frumoasă de cînd Reilly a venit aici.

– Oh, da, cu siguranţă. S-au îmbunătăţit toate, declară Martha.

– N-ai fi recunoscut locul cu cinci ani înainte, adăugă Crowley.

Îşi aduseră aminte de slaba prestaţie a ultimului administrator şi de starea jalnică în care căzuse moşia, în ciuda eforturilor lor. Apoi se lansară într-o critică a conducerii lor actuale, începînd cu comentarii despre pretenţiile ridicate ale lui Reilly.

Melissa observă modul în care vorbeau cu toţii despre el. Era clar că îl respectau. Şi totuşi, ni-

meni nu se apropie prea mult, nimeni nu trecea de barierele invizibile pe care el le ridicase în jurul său.

Nimeni, în afară de el.

El îi prinse privirea, dar a ei se retrase, nu înainte ca obrajii să i se coloreze şi o senzaţie fierbinte să-i treacă în jos, pe şira spinării. Valul de căldură o făcea să-şi ţină picioarele strînse.

Reilly era preocupat cu o felie de friptură de vacă, un zîmbet satisfăcut luminîndu-i faţa.

Melissa se întoarse la fel de roşie precum friptura. Cum putea să mănînce în aceste condiţii? N-ar fi vrut ca aceasta să se transforme într-o scenă din *Tom Jones.* Oftă cu uşurare cînd discuţiile ajunseră la contesă. Cum era să lucrezi pentru ea? Era dreaptă? Ştia să aprecieze? Credea în primele de Crăciun? Melissa rîse respingînd toate aceste întrebări.

O cameristă merse direct la ţintă:

– Şi ce se întîmplă dacă lordul se însoară cu contesa ta?

Melissa tăcu, deoarece ideea o chinuia de mult timp. Dacă Reggie şi Helene se căsătoreau, ea şi Reilly vor fi apropiaţi zi de zi, dimineţile, la masă, peste tot. Alt sărut va fi inevitabil.

– Nu vom şti pînă cînd nu se va întîmpla, murmură Reilly, spărgînd tăcerea în locul ei.

Altă cameristă puse altfel problema:

– Şi ce-o să ne facem noi dacă tu te însori,

Reilly? Dacă tu pleci şi ne laşi cu vreo stăpînă nouă?

– Această casă binecuvîntată este stăpîna lui, spuse Crowley. Rîsetele înăbuşiră răspunsul lui Reilly. Cameristele schimbară priviri vesele, încîntate să-l prindă pe şeful lor fără una dintre replicile sale perfecte. Cînd conversaţia reveni la chestiunile zilnice, el prinse privirea Melissei. Nu era nici o îndoială cine era adevărata stăpînă.

– Este prea mult condiment în supă? întrebă bucătăreasa.

– E bună, răspunse Melissa, cu obrajii arzînd.

Restul mesei se scurse fără alte incidente. Haverford îl atrase pe Reilly într-o discuţie pe teme militare. Crowley spunea ceva despre delimitarea moşiei. Cameristele făceau planuri pentru ziua liberă. Bucătăreasa vorbea despre condimentele pe care le ştia şi le iubea, privind cînd la administrator, cînd la bonă. Melissa era prea ocupată ca să observe. Se simţea acceptată. Se simţea verificată. Îi arătase lui că putea să trăiască în această lume. Şi cînd va veni vremea, luna viitoare sau anul viitor, o va părăsi fără să privească înapoi.

Mulţumită că a petrecut o seară fără mari probleme în compania lui Reilly, se hotărî pentru

dimineaţa următoare să exploreze pădurile, căutînd ruinele castelului care zăceau în partea de sud a moşiei. Cu scăunelul într-o mînă şi cu trusa de pictură în cealaltă mînă intră în pădure. Lîngă moşie, copacii creşteau mai denşi şi mai înalţi. Îşi aruncă şevaletul lîngă nişte puieţi. Foarte bine, se gîndea ea, dacă aşa doreau, va schiţa copacii bătrîni, mai întîi.

Aurorei o să-i placă la fel de mult ca şi castelele, prinţesele întotdeauna se rătăcesc prin pădurile magice. Căută un loc unde să se aşeze. Şi se opri. Printre copaci soarele desena pereţi albi de lumină şi de umbre mişcătoare. Deasupra, muşchiul creştea cafeniu şi verde peste un acoperiş de paie. Ea observă ferestrele mititele cu perdelele lor albastre. Curios, foarte fermecată, tabloul prindea formă în imaginaţia ei. Va desena căsuţa unui pădurar, locul perfect pentru o prinţesă să se ascundă de lup.

Nu se gîndise niciodată că lupul ar putea să apară în întîmpinarea ei.

Păşi prin poiană peste frunzele uscate şi peste pietrele acoperite de muşchi pentru a privi mai bine. Descoperi o uşă făcută din patru scînduri de culoare verde-închis. Uşa era deschisă. Inima Melissei bătu puternic. Reilly era acolo.

El o privi încruntat, ca şi în ziua precedentă. Părul lui auriu era aranjat în grabă, iar cămaşa îi era descheiată la gît. Oare o evita? Sau venise să

se gîndească asupra felului în care îl evitase ea?

– Nu ştiam că eşti aici, spuse ea.

El privi la setul ei de pictură, la cămaşa pe care o purta, la blugi şi la espadrile. În lumina soarelui, pete de umbră îi întunecau faţa.

– Vrei să intri?

Dacă trebuiau să fie colaboratori, Melissa decise că era momentul să se poarte ca atare. Păşi prin uşa joasă. Intrînd în încăperea rece rîse puternic.

– Dumnezeule! Seamănă cu un studio de radio!

Douăsprezece monitoare de televiziune erau pe un perete. Camere video în diferite stadii de reparare erau aşezate pe un stativ. Fire, cabluri, role şi un computer acopereau toate celelalte suprafeţe.

– Mă aşteptam ca fermecătoarea cabană să fie reşedinţa bucătăresei sau a lui Crowley.

– Ei preferă apartamentul din corpul principal. Aici este postul de securitate. Monitorizăm de aici întreaga moşie.

– Haverford locuieşte aici?

– El îşi împarte datoriile între două moşii. Astăzi este liber.

Reilly dăduse liber majorităţii oamenilor, observă ea. Se întreba dacă o făcuse deliberat. Privi spre monitoare.

– Pare foarte elaborat.

– Este o precauţie. După atentatul asupra maşinii lordului am făcut asta. Nu sîntem în pericol.

Vorbeşti pentru tine, se gîndi Melissa.

– Este primul lucru de care m-am ocupat cînd am venit aici, adăugă el.

Ea privi spre monitoare. Simţea privirea lui. Incapabilă să meargă în vreo direcţie fără ca să-l alerteze, ea păşi mai departe în cameră. Zgîrie duşumeaua veche de stejar. În ciuda interiorului superdotat, cabana era şubredă. Crăpături vechi traversau tavanul. Un cămin nefolosit stătea în perete împărţind camera centrală într-o bucătărie, de pe o parte, şi un dormitor în cealaltă parte.

Ochii ei se opriră asupra patului, nestrîns, răvăşit. Era ceva singuratic şi neobişnuit în legătură cu locul, detaşat, desprins. De felul lui Reilly, se gîndi ea, observînd, fără să participe, continuînd să privească din afară, pînă cînd el se apropie de femeia pe care o dorea.

– N-ar fi fost mai bine în casă? întrebă ea arătînd spre computer. E mai sigur aşa?

– Dacă lumea era sigură, n-ar fi avut nevoie de toate astea.

Şi dacă o femeie putea să iubească un bărbat fără teamă de a fi rănită, ei nu mai aveau nevoie de toate aceste precauţii.

Deranjată de aceste gînduri, Melissa studia monitoarele. Nu în Reilly nu avea încredere, ci în însăşi dragostea ei. Orice femeie s-ar fi simţit

în siguranţă cu el, protejată, ocrotită. Imaginile se schimbau la cîteva secunde, de la intrarea în casă, la grădini, la poarta principală. Garajul era singura clădire care avea camere video în interior.

– *Rolls*-ul nu este.

– Miller l-a dus la Londra ca să-i folosească lordului. Vor fi înapoi luni.

– Dar trebuiau să se întoarcă mîine.

– Mi-am luat libertatea de a le cumpăra bilete la un musical pe West End. *Grădina secretă*. M-am gîndit că micuţei o să-i placă.

Melissa se forţă să zîmbească, hotărîtă să alunge ideea că el şi-a propus să cîştige mai mult timp ca să rămînă singur cu ea.

– Foarte frumos din partea ta, Reilly.

– Mulţumesc, *domnişoară.*

Ea se întrebă ce a vrut să spună cînd i-a spus aşa, un mod de a trasa o distanţă între ei sau un nume de alint care să-i apropie?

Hotărî că nici nu vrea să ştie.

– Ei bine, am să încep să pictez. Te superi, dacă fac o schiţă?

– Eşti o artistă.

– Asta-i pregătirea mea.

– Este şi o pregătire specifică pentru o bonă?

Se descoperi nerăbdătoare de a umple camera cu oameni absenţi.

– Trebuia să fie o slujbă doar pentru o vară. În ziua în care am cunoscut-o pe Aurora, s-a hotărît

aşa. Ştiam că acolo trebuia să fiu.

Reilly păşi între ea şi uşă.

– Ai considerat vreodată că aparţii acestui loc?

– Asta e un fel de noţiune fantastică pentru un bărbat atît de practic?

– Îmi ascult instinctele.

Îşi încrucişă braţele.

– Am şi eu priorităţile mele. Aurora.

– Eu nu voi pismui niciodată grija pentru un copil. Ştiu că înseamnă mult pentru tine.

– Ea are nevoie de mine.

– Tu ce nevoie ai?

– Să încep odată schiţa.

El zîmbi.

– Femeile au nevoie de dragoste.

– Într-un mod diferit decît copiii, sînt sigură.

Îşi aranjă o buclă rebelă. Am mai vorbit despre asta ieri, Reilly. M-ai prevenit, îţi aminteşti?

– Ce te împiedică?

– Tu. Acum te rog să mă scuzi.

– Ţi-e teamă să nu fii rănită?

Bărbatul era ca o stîncă. Cînd nu voia să se mişte, nu putea fi mişcat.

– Reilly, nu putem face nimic într-o lună. Şi asta dacă Helenei nu-i vine vreo idee să plecăm mîine înapoi la Paris.

– Este genul?

Întrebarea o făcu pe Melissa să se gîndească.

De cînd au ajuns aici, Helene nu mai petre-

cuse în societatea ei aleasă. Se relaxa cu Reggie, folosindu-şi tot farmecul şi stăpînirea fără vechea meschinărie de la Paris. Părea fericită. Şi totuşi...

– Helene şi Reggie nu au nici o legătură cu noi. Nu putem stabili nici un fel de relaţii într-o lună.

– Ba da.

– Nu va dura.

– Poţi s-o faci într-o zi, într-o oră. Dacă laşi să se întîmple. Uneori, este necesar doar o privire. El îi atinse obrazul. Înghiţi în sec. Trebuia să iasă de acolo cu capul sus, cu umerii drepţi. Apoi el o atinse ca şi cum ar fi fost un obiect de preţ.

– Nu vorbi aşa.

– Cum, *aşa?*

– Ca un romantic.

– Tu nu crezi.

Ea îşi clătină capul folosindu-se de cel mai nevinovat zîmbet.

– Cine a fost *el?* Bărbatul care te-a rănit?

– N-a existat vreunul. N-am lăsat pe nimeni să se apropie destul. Spunea asta ca pe o avertizare, nu ca pe o confesiune. Îi văzuse pe bărbaţii pe care îi rănise mama ei sau pe aceea care au rănit-o pe ea. În dragoste nu trebuia să ai încredere, sub nici o formă. Pasiunea, asta era totul. Fugară şi efemeră.

– Eu nu te voi minţi niciodată, spuse Reggie cu accentul lui din Yorkshire.

– Pe mine însămi nu vreau să mă mint. Nu vreau să încep să cred în fantezii.

– Asta este fantezie? Dosul mîinii lui îi mîngîie sînul. Respiraţia îi îngheţă în plămîni.

– Femeile se mint singure în legătură cu dragostea. Cît de importantă este. Cum nu putem trăi fără ea. Ne construim visuri la care nimic nu poate ajunge.

– Tu, nu.

– Dragostea îi prosteşte pe oameni. Este ca un fluid. Oamenii trec dincolo de ea.

El zîmbi din cauză că ea încerca atît de puternic să o facă. Ochii lui liniştiţi nu o slăbeau încă. Îşi plimbă dosul mîinii în sus pe gîtul ei.

– Nu face asta!

– Te doresc.

– Am să plec.

– Poţi să stai.

– N-o să meargă.

– Dacă nu vrei să crezi, n-am să-ţi cer asta. Doar să ştii că sînt la dispoziţia ta. Noapte şi zi. Oricînd doreşti. Orice doreşti.

– Nu mă mai atinge, spuse ea cu respiraţia tăiată.

– Acesta este singurul lucru pe care nu pot să-l fac.

– Eu credeam că minunatul Reilly poate face orice.

El voia să o facă să creadă în dragoste. Nu

reuşise însă. Trecuse o săptămînă. Poate că nici o lună nu era de-ajuns. Poate o oră...

Dragostea constă într-o mulţime de lucruri. În multe dintre ele ea nu credea. Nu credea în blîndeţe. Afecţiunea o speria. Ea nu-i spusese multe despre viaţa ei.

Coborînd uşor, ca o şoaptă, cu degetele pe gîtul ei, el îi simţi răceala. Îi văzu gura închisă. Îi desfăcu o şuviţă de păr prinsă cu o agrafă şi privi în ochii ei adînci şi uimiţi. Ea îl implora să se oprească. Nu de teamă, ci din cauză că se apropia de ea. El continua.

Sexul nu era cel mai obişnuit mod de a începe o relaţie, dar dacă o putea face să creadă în aceasta, să vadă partea fizică, adevărată a iubirii, însemna un pas spre a o face să creadă şi în restul.

Cu timpul, ea va înţelege tot ceea ce însemna să iubeşti o femeie. Îi atinse buzele cu ale lui. Ea tremura.

– Asta este, domnişoară!

Pleoapele ei coborîră. O strînse în braţe. Uşor şi umed, sărutul ţinu cîteva minute. El spunea ceea ce putea, în linişte. Ea putea să-şi uite spaimele lîngă el. Putea să fie sălbatică, timidă, să ceară sau să ofere, lui nu-i păsa. El dorea să fie acolo, să o ducă într-un loc în care avea împreună spaţiul pe care iubirea îl face în vieţile a doi oameni.

Melissa se trase înapoi, ţinîndu-şi respiraţia.

– De acord cu tine. Asta nu poate să ţină.

El era de acord. Undeva, pe linia pe care o stabilise ea, aceea că a fi de acord cu tot ce spune o femeie, este un alt mod de a o iubi. O sărută din nou. O trase mai aproape. Limba lui se atinse de a ei, jucîndu-se, alintîndu-se, smulgîndu-i un zîmbet fugar şi un oftat de plăcere. Ea îi rosti numele. El o muşcă de gît atît de tare că o făcu să se înfioare. Putea să se rănească. El se întrebă dacă îi păsa.

Bucăţică cu bucăţică, o simţea cum se lipeşte de el, două trupuri formînd unul singur. Încordată şi tremurătoare, pielea lui se încălzi; o îmbrăţişare fantastică îi unea. Mîna îi tremura cînd îi acoperi sînul cu palma. Ale ei erau moi şi uşoare, înlănţuite de gîtul lui.

– Aveai dreptate. În bucătărie, vreau să spun. Am nevoie de tine. A trecut atîta timp.

Această recunoaştere îl izbi drept în suflet.

– Cît timp? întrebă el.

– Prea mult.

El îşi înfrînă dorinţa, iubind confidenţele ei la fel de mult ca şi trupul ei.

– Povesteşte-mi despre ultimul tău bărbat.

– N-au fost mulţi.

– Îmi imaginam că roiau în jurul tău.

Ea rîse, mulţumindu-i cu un zîmbet timid pentru acest compliment.

– La colegiu îi aşteptam pe prietenii mei să termine şi apoi să continuăm cu alte lucruri. Asta şi făceau.

– Ştiam mai bine atunci să mă îndrăgostesc. Cu cît se gîndea mai mult, amintirile îi întunecau ochii. Cîteodată mă întrebam dacă i-am respins.

Nu va face asta niciodată cu el. El o strîngea inconştient mai tare, tensiunea lui contrasta cu unduirea ei fluidă. Ea îl învălui uşor cu privirea. Cu ochii întredeschişi îi studia privirea îngrijorată. Îşi plimbă degetele peste buzele lui, ca şi cum ar fi citit în alfabetul *Braille.*

– De ce faci asta, Reilly? Dacă nu te-aş fi cunoscut, aş fi crezut că vrei să mă seduci.

Acesta era secretul lui. Sub nici o tortură nu l-ar fi mărturisit. Se aplecă să o sărute.

Capul ei se trase şi un zîmbet îi dansa pe buze. Ei puteau sta strîns îmbrăţişaţi, dar gura ei dulce nu era încă lipită de gura lui.

– Tu nu crezi toate aceste aberaţii despre dragoste, nu-i aşa?

– Nu, răspunse el.

Ea îl cîntări, solemnă.

– Tot ceea ce putem avea este o aventură.

Minciunile îi rămaseră pe limbă. Îi spusese atît de mult din adevăr, încît ea era în stare să accepte.

– Eşti o femeie frumoasă. Te doresc.

– Oare?

Mai mult decît orice pe lume.

Ea îl atinse.

– Tu mă doreşti?

O dorea din prima zi în care o văzuse lîngă elicopter, palidă de spaimă şi plină de curaj. O dorea atît pe femeia spirituală, generoasă şi de încredere care se juca cu Aurora, cît şi pe femeia prevăzătoare şi vulnerabilă pe care o descoperise mai tîrziu. Realiză că ea aştepta un răspuns. Îşi drese glasul:

– Nu mi-am dorit nimic mai mult.

Prea brusc. Ea îl scrută cu o privire.

– Să nu-mi spui că este veşnic.

Dacă nu era veşnic, atunci amintirile vor rămîne. Era sigur de asta. Îşi strecură degetele prin gulerul ei, trăgînd salopeta prea mare de pe umărul ei, sărutîndu-i pielea dezgolită. Simţind în nări adierea caldă a trupului ei.

– Dacă sex este ceea ce doreşti, atunci asta vom face.

– Bine.

Ochii lor nu se întîlniră.

– N-am să te părăsesc.

Ea zîmbi.

– Cînd e gata, voi pleca. N-am să dau înapoi, n-am să plîng. Am să-mi iau amintirile şi am să-mi văd de drum.

El o trase aproape. Trebuia să reziste tentaţiei de a o scutura. O femeie nu trebuie să se mul-

ţumească cu cît de puţin oferea el. Ea trebuia să ceară, să smulgă promisiuni, să pună piciorul în prag. În schimb, îl lăsa pe el să construiască acest castel din cărţi de joc, minciună după minciună, promisiune falsă după promisiune falsă. Singurul adevăr era în inimile lor, în felul în care zîmbea ea, în felul în care el o îmbrăţişa şi în gustul gurii ei.

– Ai fost foarte bun cu mine, Reilly.

– Încerc, domnişoară.

Spre imensa lui uşurare, ea rîse. Ca să-l necăjească, îl strînse în braţe şi îşi sprijini nasul în obrazul lui.

– Eşti un om bun, chiar şi atunci cînd vrei să pari cel mai îmbîcsit administrator din lume.

Îmbîcsită era camera aceea. O împinse spre dormitor şi o lăsă în pragul uşii. Se aplecă peste pat să deschidă micuţa fereastră. Lemnul vechi scîrţîi. O pasăre se sperie şi zbură. Perdelele fluturau. Reilly se întoarse. Pasărea nu era singura care era gata să-şi ia zborul. Melissa aştepta în prag răsucindu-şi o şuviţă de păr. Reilly îşi stăpîni cu greu încruntarea ce-i brăzda fruntea. Îşi promise s-o facă încet, ştiind că avea să se lupte clipă de clipă cu impetuozitatea ce-i pulsa prin vene. Se îndreptă spre ea şi ea făcu un pas înainte. Atît avea nevoie pentru a-i desface nasturii de la salopetă. O desfăcu, dezvelindu-i umerii. În timp ce se chinuia cu restul nasturilor, îşi scoase propria cămaşă trăgînd-o peste cap. În acea clipă

de orbire salopeta căzu. Reilly rămase fără respiraţie. Furoul era moale, transparent. Îi strîngea sînii cu ţesătura uşoară şi elastică. El o sărută pe umeri, pe gît, simţind pielea ei delicată cu limba, descoperind-o în cele din urmă prin ţesătură. Mîinile lui o mîngîiau pe tot corpul. Nu o putea privi în ochi, nu fără a minţi din nou. Îi arătă dragostea lui, în schimb. Iubea adierea ei excitantă, respiraţia ei pe care o simţea în obraz, căldura pe care o emanau împreună. Ar fi folosit orice, în afară de cuvinte, ca să-i vorbească.

Ar fi folosit chiar şi stîngăcia a doi oameni care se dezbracă ţinîndu-se de mînă ca să se elibereze. Cînd ea se clătină, el o prinse în braţe şi o aşeză pe pat cu o singură mişcare, lipindu-şi trupurile.

– Am visat asta, şopti ea.

Nu era un vis. El îşi plimba mîinile în jos pe coapsele ei ca să-i dovedească, chinuindu-se cu o bucată de mătase de pe şoldurile ei pentru a descoperi un triunghi de păr roşu.

– Spune-mi că asta nu-i real?

Ea rîse încet.

O sărută şi ea îşi ţinu respiraţia. El o sărută pe abdomen, pe sîni, oprindu-se numai cînd ajunse la gît.

– Spune-mi că asta nu-i real?

Ea nu putea să vorbească. Cu buzele pe trupul ei, degetele lui o atingeau uşor. Ea încercă să-şi

întoarcă faţa, însă el nu o lăsă.

Îi desfăcu pulpele, iar trupul ei era catifelat şi lunecos în jurul degetelor lui. Ea cerea mai mult, un scîncet nearticulat, tăiat în două de o respiraţie înăbuşită, de un suspin uşor.

– Reilly.

El nu se va opri pînă cînd nu-i va fi spus totul cu mîinile, cu gura, cu trupul. Cu dragoste.

Cu orice, în afară de cuvinte.

Capitolul 8

Vatra emana un miros neplăcut de piatră umedă şi gudron negru. El trase un scaun şi se aşeză acolo, imaginîndu-şi un foc puternic, o cameră luxoasă, o femeie întinsă pe un pat, aşteptîndu-l să se întoarcă şi să termine.

O lăsase goală şi tremurînd. Zbaterea finală provocată de gura lui şi de mîinile lui o făcuse să tremure în spasme. El făcuse tot ce putuse ca s-o iubească. Îi spusese că de data aceea era pentru ea. Altă minciună. Va trăi pentru ea, dacă ea îl va lăsa.

Prudent, crud, tăcuse spunîndu-şi că nu-i va cîştiga niciodată dragostea prin declaraţii. Atunci de ce se simţea ca un ticălos fără inimă?

Mototolind o bucată de ziar vechi, o aruncă pe grătar şi apoi potrivi un buştean deasupra. Scăpără un chibrit şi urmări cum se aprinde focul.

Îi dăruise atît cît îndrăznise, lăsînd-o pe ea să ia tot ce dorea. Cînd presiunea din pieptul lui

devenise prea mare, cînd cuvintele aproape că izbucneau şi adevărul „că o iubeşte" era gata să ţîşnească, văzuse că ea terminase cît se poate de repede. Se ridicase şi plecase. Îşi pusese pantalonii, iar acum stătea în faţa focului. Apucă o ceaşcă de ceai călduţă. Sorbind, se rugă la Dumnezeu ca zgomotul pe care îl auzea din camera cealaltă să vină de la frig, nu de la ceea ce nu făcuse el. O bucată de jar sări cu zgomot.

După cîteva minute intră în cameră. Ea îi îmbrăcase cămaşa pe care o purta ca salopetă. Poalele cămăşii abia îi acopereau coapsele, descoperindu-i picioarele lungi care se încolăciseră în jurul trupului său cu cîteva clipe mai devreme, pe care le sărutase de atîtea ori.

Ea ezită pe duşumeaua rece, apoi păşi mai aproape.

El nu putea să-i întîlnească ochii. Era furios. Nu-i plăceau minciunile. Nu-i plăcea să se folosească de ea pentru a-şi atinge un scop. Chiar dacă scopul era că o iubise, trup şi suflet.

– Vii înapoi?

Curajul pe care o femeie trebuia să-l aibă, se gîndi el posomorît. Nu-i de mirare că fugeau de dragoste.

– N-am să mă mai strecor pe fereastră, niciodată.

– Ce-nseamnă asta?

Dorise să o sărute mereu, să nu se mai oprea-

scă, să-i simtă mereu gustul. După altă înghiţitură de ceai, furia răbufni.

– Am făcut dragoste cu Clare, sub fereastră, jos pe alee şi înapoi în baracă, înainte de răsărit. Colegii mei credeau că e o mare distracţie. Cînd totul s-a rupt, mi-am spus că n-am să mai fac niciodată. N-am să iubesc niciodată o femeie care nu-mi aparţine într-un loc căruia nu-i aparţin.

Ea veni spre el şi îşi aşeză moale mîna pe umărul său.

– Tu aparţii acestui loc.

– Ştiu.

Brusc, se repezi să menţină focul, să păstreze flacăra mare. Cînd se întoarse, mîna ei nu mai era acolo.

– Acum trebuie să găsesc femeia.

Dacă o rănise, ea nu arăta.

– Nu puteam şti ce se va întîmpla cu Reggie şi Helene. Pînă atunci nu putem face nimic.

Lăsă tăcerea să se aştearnă între ei. Ceea ce tocmai se întîmplase, nu însemna oare nimic pentru ea? Nu putea fi a lui, aşa spunea ea.

– De asta ai plecat? întrebă ea încet.

Se referea la pat.

– Dacă vreau să mă culc cu o femeie, vreau să mă culc în patul ei, să mă trezesc în braţele ei, s-o strig pe nume şi să ştiu că-i adevărat. Vreau să cred că va dura. Tu nu vrei asta, nu-i aşa? O flugeră cu privirea.

Ea părea la fel de dezamăgită ca şi el.

– Am fost de acord.

– *Am fost.* Cine era el să creadă c-o va face să se răzgîndească într-o oră. Era încăpăţînat, orgolios, fără inimă.

– Trebuie să mă îmbrac.

– Ai fost mulţumită? Întrebarea lui repezită o făcu să se oprească la jumătatea drumului spre dormitor. O umbră de tristeţe îi acoperi zîmbetul.

– Ai fost foarte drăguţ.

El îşi reprimă un rîs brutal.

– Înseamnă că nu mă cunoşti prea bine. Observă ezitarea ei în pragul uşii, aşteptînd ceva mai mult, atenţie, încredere, genul de confort pe care un bărbat îl dă femeii după ce a făcut dragoste cu el. Reilly ştia exact cum trebuia să fie. Atît de exact, încît ştia că îi va arunca totul în faţă, dacă ar fi încercat să-i spună că o iubeşte. Şi-atunci, cine era ticălosul?

După un minut, ea închise uşa de la dormitor. De ce? se întrebă el. Văzuse pistruii de pe sînii ei, picioarele lungi, cu părul blond şi smocul acela roşu-oranj. Ea acceptase tot ce i-a dat el, cît timp a crezut că este numai sex. De ce actul să o rănească acum? Pentru că este femeia pe care tu o acuzi.

Înjură. N-ar fi jucat niciodată după regulile ei. Trebuia să-şi urmeze instinctele, s-o iubească aşa cum înţelegea ea să fie iubită.

Cu o mişcare bruscă aruncă în foc restul de ceai. Tot ce trudise el dispăru sub un nor de praf şi de fum.

Melissa stătea în baie. Plecînd de la cabană, intrase în bucătărie, spunîndu-i bucătăresei că nu coboară la cină în seara aceea. Se duse apoi în camera ei, prea agitată ca să se aşeze, prea confuză să rămînă într-un singur loc. Strîngîndu-şi rochia şi cîteva lucruri, plecase să cerceteze, să exploreze la fel ca Aurora. Găsise baia legendară, despre care îi vorbise Reilly, aceea cu şemineu şi ţiglă pe pereţi, de culoarea Mediteranei în iulie. Îşi răsuci prosopul pe mînă, ca o mănuşă, şi deschise robinetele la maximum. Se felicită pentru modul sofisticat în care se purtase mai devreme. Spusese numai ce trebuia. Fără pălăvrăgeli. Fără promisiuni. Fără să dea înapoi. Nici că se putea mai bine. El stătuse în poiana umbrită de lîngă cabană, nesigur doar o clipă, cînd îi dăduse trusa de pictură.

– Ştii drumul înapoi? întrebase el.

O voce îi şoptise în inimă, că nu mai era nici un drum înapoi. Încuviinţase şi se îndreptase spre casă.

Şapte ore mai tîrziu, se relaxa în apa fierbinte.

Turnase în ea o sticlă de uleiuri aromate.

Minunat! murmură ea. Cu ochii pe jumătate închişi privea ţiglele albastre. Suprafaţa lor ondulată şi strălucitoare era umedă şi aburită. Trupul ei strălucea la fel cînd apa îl atingea şi-l împroşca. Pielea ei era sensibilă, o simţea tulburată, stimulată. Loţiunile, cremele moi o protejau. Amintirile îi reveneau în loc să se elibereze de ele.

Îşi legă părul cu o panglică şi-şi puse un prosop pe cap. Dar nu se putea păcăli. Un galon de arome de trandafir n-ar fi reuşit s-o relaxeze. Cînd închidea ochii îi simţea sărutul fierbinte, grija lui, îşi lua libertăţi care trebuiau s-o şocheze, era profund, din inimă, din suflet. Dar cel mai şocant a fost răspunsul ei total, ca şi cum ar fi fost amanţi dintotdeauna. Ca şi cum i-ar fi dăruit totul.

Aşa şi făcuse. Ea căutase cuvîntul perfect pe care să-l spună după aceea, ceva spiritual şi cavaleresc. Ceva care să-i demonstreze că ea nu pusese la inimă prea mult. Helene ar fi găsit fraza perfectă. Melissa nu fusese, nici nu va fi vreodată Helene. Deschise ochii întrebîndu-se ce credea el despre picioarele ei. Erau prea subţiri? Coapsele prea înguste? Era dezamăgit? De asta fusese atît de rece cu ea. După aceea? În lumina amiezei el văzuse cu siguranţă totul.

Alte femei ar fi putut obiecta în privinţa locului, un mediu steril prea tehnologizat. Ea nu. Departe de ea să insiste asupra unui lucru atît de efemer

şi trecător. Ce-a fost, a fost. Era adult. Ea ştia cît de nesigură era dragostea şi cît de schimbătoare.

Cine i-a spus lui că mi-e bine, că-mi place să stau singură? Oricum, avea tot dreptul să se simtă umilită, dispreţuită, indignată. De fapt, se străduise foarte mult să înlăture aceste sentimente.

Emoţiile trecură tot aşa de repede cum veniră. Se uită mohorîtă la focul mic. Singurul lucru pe care îl simţea cu adevărat, era un mare gol. Ca şi cum ar fi pierdut ceva pe care ea nici măcar nu ştia că-l avusese, ceva fragil, de neînlocuit.

N-ar fi putut să-l iubească. Era terorizată de această iubire. Întotdeauna, dragostea însemna pierdere.

Şi dacă l-am pierdut, deja?

Închise ochii. Inimile erau ca stînca. Să dăruieşti altora, însemna un risc. Dar să le apropii prea mult, să se îmbrăţişeze prea strîns, nu era o garanţie că sînt în siguranţă. Toate sfîrşesc la fel. Era evident de ce Reilly se supărase. Fără voie, îl rănise.

Şi îl iubea prea mult ca să-l rănească din nou.

Stătea în apă şi se încrunta. La prima întîlnire va lămuri lucrurile. Azi fusese o aberaţie, o escapadă urîtă, într-o lume care nu putea să existe. Îi părea rău dacă-l rănise, regreta sincer. Să continue, ar fi de neiertat.

Un tăciune pocni. Afară auzi un zgomot. Deschise ochii.

Reilly era în uşă. Melissa privea jetul de apă şi spuse:

– Scuză-mă că nu mă ridic.

El încuviinţă. Cu un braţ de prosoape şi cu-n sfeşnic cu lumînări albe, el se îndreptă spre cadă.

– Această cameră este rareori folosită. Mă gîndeam că doamna doreşte prosoape.

Blestematul! Lasă-l să adopte acea îngîmfare iritantă şi să se prefacă că nu se întîmplase nimic între ei. Ea nu avea chef să vorbească despre asta. Va fi mai uşor pentru el, dacă el era acela care provocase ruptura. Încercă să se relaxeze scufundîndu-şi umerii în apa plină de uleiuri, prea plină ca el să poată vedea ceva. Mai ales că nici nu o privea. O ignora cum numai un administrator ar fi putut, aşezînd prosoapele pe suport, aranjînd focul.

– Să mai pun un lemn pe foc?

Ea îl fulgeră cu o privire mînioasă.

– Mai multă căldură, ar fi minunată.

El îşi îndreptă umerii, ca şi cum un cuţit i s-a fi înfipt în mijlocul spatelui.

– Foarte bine, domnişoară.

– Nu te aşteptam aici, spuse ea.

– Eram în grădină. Am văzut lumină.

Şi-l imagină plimbîndu-se prin grădină la acea oră. Putea să simtă aerul nopţii venind dinspre el, mirosul de plante. În umezeala camerei, ea descoperi aroma familiară a pielii lui. Amintirile o co-

pleşeau. Sub apă îşi strînse coapsele cu putere. Vocea lui răsună aspră:

– Personalul este liber în noaptea asta. N-aş fi venit dacă era vreun pericol.

– Nici nu mă aşteptam la altceva. Ea nici n-ar fi cerut mai mult.

– N-ai coborît la cină.

– Bucătăreasa mi-a trimis un sandviş. Rămăsese pe noptieră. Nu avea poftă.

Spre surprinderea ei, el o studia.

– Trebuia să spun mai multe.

Inima ei tresări.

– Nu te scuza!

– Te-am rănit. Şi am promis că n-am s-o fac niciodată.

Şi mie mi-e teamă că te iubesc. Şi am promis că n-am s-o fac niciodată.

Îşi drese vocea:

– Nu trebuie să spui nimic, Reilly. Dragostea nu trebuie să intervină. Eu n-am plănuit ceea ce s-a întîmplat.

– Să ne prefacem că nu s-a întîmplat?

Ea nu putea şi nici nu va putea să uite vreodată.

– A fost o dragoste fizică.

– Aşa a fost.

Pe sub apă găsi cu degetele bucata de săpun lunecos.

– Asta nu-i o casă prea mare.

– Eu ştiu tot ce se întîmplă în casa aceasta. Şi cînd cabana este liberă.

Îi propunea să se întîlnească din nou.

– Pot fi discret, adăugă el şoptit.

Să nu fii cu mine, vru ea să ţipe. Ura modul în care el se replia şi aştepta. Modul în care se retrăgea din faţa tuturor, inclusiv al ei. Dar cel mai mult ura faptul că ea îl determinase să facă asta.

– Poate că ar trebui să terminăm aici.

– Este doar începutul.

– Nu merge, Reilly.

– Am mai făcut asta înainte.

– E departe.

– Dincolo de lună.

Ea îl privi, uşor îmbujorată.

– Tu nu trebuie să ai tact cu mine, n-ai fost mai fericit decît mine.

– Se putea şi mai bine.

Umilinţa pe care o încercase toată seara explodă.

– Vrei să fii mai franc?

Cum se juca cu săpunul, acesta îi sări din mînă. Reilly i-l aduse, iar degetele lor se întîlniră.

– Vrei să te ridici?

Ea îşi puse braţele la piept. Genunchii ei ridicaţi erau ca doi bumbi în apă, insule pustii într-o lagună albă.

– Nu, nu vreau!

– Eu vreau.

Îi aruncă o privire îngheţată.

– În meseria mea, nu ai a doua şansă. Aş vrea să mai am o şansă cu tine.

În camera mică, aproape că îl putea atinge. Îşi ţinu mîinile strînse la piept.

– Tu nu vorbeşti serios.

– Am minţit astăzi.

Ea nu dorea să audă asta. O vrăjise cu blîndeţe, cu pasiune. Nici un bărbat nu o mai îmbrăţişase aşa, concentrîndu-şi toată atenţia către ea, anticipîndu-i fiecare reacţie. Se speriase cît de aproape îi ascultase respiraţia grăbită, cu cîtă grijă o cunoscuse. Minţise.

– Nu cred, spuse ea.

– Te iubesc. Mă prefăceam. Nu putem să ne mai prefacem.

Respiraţia ei îngheţă. Camera deveni rece, ca şi cum cineva ar fi deschis fereastra. Ea stătea într-un jet de apă, iar stropi mari se scurgeau de pe trupul ei. Nu-i păsa că el privea, mai văzuse asta înainte. Dorea un prosop. El era gata să-i dea unul înainte ca ea să ceară.

– Nu este o treabă să te îndrăgosteşti de mine, Reilly.

– Treaba mea este să văd ceea ce oamenii au nevoie.

– Atunci dă-mi prosopul, te rog. Ridicată spre el, peste marginea căzii, trupul ei sclipea umed. Am spus să-mi dai prosopul.

Femeia nu avea chef de glumă. Prinse un capăt şi trase puternic. În cada plină de uleiuri alunecă. El o prinse în braţe. Şoldurile ei apăsau puternic în pieptul bărbatului.

Ea se zbătu speriată.

– Dă-mi drumul!

– Eşti pe un teren foarte alunecos.

– Dă-mi drumul...

– Nu, pînă cînd nu te voi şti în siguranţă.

Ea încetă zvîrcoleala. El îi răsplăti gestul aruncînd prosopul la picioarele sale. Apoi îşi aşeză haina pe scaun, suflecîndu-şi calm pantalonii.

– Cred că ai îmbăiat-o de multe ori pe Aurora, cînd era mai mică.

– Şi ce-i cu asta?

– Pentru că eu n-am îmbăiat niciodată copii, domnişoară. A fost o onoare pentru mine să-l îmbăiez pe Vandyke în acele rare ocazii în care se luptă cu vreun cîine vagabond. De asemenea este cunoscut că se murdăreşte foarte tare.

Ea se încruntă, oprindu-se.

– Nu văd ce legătură are asta cu mine?

Reilly termină de suflecat mînecile, păşind uşor în calea Melissei.

– Ceea ce vreau să spun, domnişoară, este că eu am ceva experienţă în a-i ţine în cadă pe cei care nu doresc. Încă n-am terminat.

– Doar nu vorbeşti serios?

El îşi ridică pantalonii peste genunchi.

– Vorbesc foarte serios.

– Doar nu vrei să-mi faci baie?

Îşi ridică mîinile, ca şi cum aproape că şi-ar fi pierdut echilibrul.

– Lasă-mă-n pace sau ţip!

– Sîntem în turnul estic. Nimeni n-o să audă.

– Eşti un ticălos. Un monstru. Cine te-a angajat în casa asta. Acuzaţiile ei ar fi avut mai multă greutate dacă ar fi venit de la altcineva decît de la o femeie goală care sta într-o cadă de baie, ferindu-se de Reilly care se apropia din ce în ce mai tare. El se învîrtea ca un rechin.

– Ţi-am spus că te iubesc.

– Şi eu ţi-am spus că vreau să ies. Te previn, voi ieşi pe uşa aceea într-un minut cu sau fără prosop!

O femeie udă, într-o cadă antică face declaraţii neconvingătoare. Reilly merse spre uşă şi o închise cu cheia. Aruncă preţioasa bucată de metal în buzunarul vestei. Păşi spre ea.

– Poţi să uşurezi sau să complici lucrurile.

Ea îl privi lung, remarca lui sugestivă prevenind-o să nu-şi coboare privirea mai jos de bărbia lui. Se trînti în apă părînd foarte mulţumită că reuşi să-l stropească.

– Sper că asta îţi va distruge pantofii.

– Îi curăţ în fiecare seară.

Probabil că da, murmură ea. El se aplecă peste cadă cuprinzîndu-i umărul cu mîna.

– De ce zîmbeşti?

– Îmi place curăţenia de la sfîrşitul zilei. E grozavă, nu-i aşa?

– Nu este idealul meu despre o seară romantică, să fii închisă împotriva voinţei, într-o cameră dintr-un turn vechi, de către un administrator nebun sexual.

El rîse. Ea era fermă. Nu putea fi fermecată de clişee vechi precum focul din vatră, mirosul plăcut al prosoapelor curate, mirosul lumînărilor, acordurile domoale din Debussy de la radio sau de mîinile puternice ale unui bărbat.

Să fii îmbăiat, era o senzaţie divină. El îi aruncă cu spumă peste gît, frecînd-o cu podul palmei. Ea îşi aminti. În cîteva minute corpul ei subţire era greu de descoperit în cada plină de spumă şi de apă. Îşi ţinea ochii strîns închişi. Degetele lui găsiră ultima urmă de încordare pe gîtul ei. Ea murmură ceva despre ţipat. Era ultima ei speranţă.

– Dacă cineva te-ar putea auzi de aici, atunci n-ar mai exista legenda, spuse el rezonabil.

– Care legendă? întrebă ea de undeva de departe.

– Legenda despre cea de a treia soţie a lordului Darby, lady Anne.

– A condamnat-o la moarte? Asta nu sună bine. Melissa era prea obosită ca să-i pese. Fusese o zi lungă. Emoţional era epuizată. Fizic era extenuată. Şi nici nu voia să se mai gîndească la

asta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să recunoască că mîinile lui lucrau.

El o scoase din apă cu o singură mînă. Sfîrcurile erau nişte aureole brune şi moi. Stropii de apă pe care-i arunca peste ei săreau şi zburau, fiecare producînd o senzaţie infinitesimală în sufletul ei. Şi totuşi nu simţea nici un pericol. O cascadă de apă fierbinte îi spălă. Apoi alta. Apoi asprimea unei ţesături care nu era deloc o ţesătură, ci limba bărbatului. El îşi ridică faţa puţin deasupra sînilor ei. Pielea ei trepida. El o lăsă să alunece în apă.

– Tu te răneşti uşor. Cum ea nu răspunse, el îi arătă cu mîna. Ea îi acoperi mîna cu mîna ei.

– Ce bine este uneori!

El zîmbi candid.

– Şi acum?

Inima ei se deschise cînd el o tachina aşa. Putea fi un cuplu oarecare, se iubeau, glumeau, se jucau unul cu altul, se supuneau destinului. Vieţile lor erau legate de Helene şi Reggi. Şi de Aurora. Nu avea dreptul...

– Reilly.

– N-am observat niciodată cît de des îţi mişti buzele.

Ea nu observase niciodată ce gust bun avea săpunul, pînă ce el îşi trecu un deget peste buza ei inferioară. Îşi strînse buzele.

– Te iubesc.

– Nu mi s-a părut în după-amiaza aceasta,

şopti ea. După ce... după...

El privi spre apă. Ea dorea ca el s-o privească.

– Oare mereu va fi atît de incomod?

– Cît timp eu nu voi putea spune ceea ce simt.

– Eu nu te iubesc.

– Am să-mi încerc şansele.

Ea zîmbi tristă, trecîndu-şi mîna udă peste cicatricea lui.

– Ai avut prea multe şanse.

Îi cuprinse braţele ridicînd-o în picioare.

– Niciodată nu voi avea destule. Lasă-mă să te iubesc, fetiţo!

– Nu pot să-ţi promit nimic, nu ştiu cît timp voi mai fi aici.

Dar ea va fi mereu aici, Reilly ştia, spiritul ei stăpînind această casă la fel de sigur cum îl va stăpîni şi pe el, dacă o va convinge să rămînă. O ridică din cadă, ţinînd-o în braţele lui. Hainele umede se lipeau de el în locul unde ei se atingeau.

Ea îi desfăcu unul dintre nasturii cămăşii.

– Eu nu pot să-ţi ofer ceea ce doreşti.

El îi ridică bărbia cu degetul mare.

– Asta-i ceea ce vreau eu să-ţi dau. Lasă-mă s-o fac aşa cum trebuia să fi făcut astăzi.

Ea oftă delicat, avînd o expresie derutată întipărită pe faţă.

– N-am vrut să mă plîng.

– M-am oprit prea curînd.

– Erai foarte supărat.

– Nu-mi place să mă prefac.

O strînse mai aproape.

– Doream să te iubesc, dar nu puteam fără să-ţi spun. Nu trebuie să-mi promiţi nimic sau să mă situezi înaintea loialităţii tale faţă de Aurora. Lasă-mă doar să te iubesc.

O sărută lung şi încet, simţind tremurul ei în braţele sale. Cu o zi în urmă nu şi-ar fi putut imagina c-o va îmbrăţişa în felul acesta, c-o va iubi. Şi totuşi, drumul părea mai lung ca niciodată. Erau atît de mulţi factori care le scăpau de sub control. Nu se mai gîndi la asta. La noapte o va iubi aşa cum trebuia s-o facă de la început. El atîrnă prosopul lîngă şemineu. Blana animalului nu era destul de mare ca să încapă amîndoi.

Melissa o atinse uşor cu vîrful degetului.

– Nu-ţi place pielea de tigru?

– Nu sînt pe cale de dispariţie?

– Mulţumită unor oameni ca lord Darwy, mi-e teamă că da. L-a adus pe acesta din India, în secolul trecut.

– Bine că nu este cea de a treia soţie a lordului, murmură ea.

Rîseră împreună, tensiunea dispărînd ca baloanele de săpun. O aşeză ca să simtă blana pe pielea goală.

Senzaţii noi veneau peste cele vechi. Nici un bărbat n-o mai făcuse să se simtă atît de ocrotită şi de ameninţată în acelaşi timp. Trupeşte în si-

guranţă, emoţional descoperită.

O acoperi cu nenumărate sărutări, cu atingeri intime. Cînd el se ridică, ea vru să-l tragă înapoi; braţele şi picioarele ei încolăcindu-se cu ale lui. Stînd deasupra ei, el îşi smulse hainele şi stinse lumina.

Camera deveni mai fierbinte. Lumina focului tremura.

Lumînările aruncau o lumină rece şi albastră peste ţiglele lucioase. Reilly aduse din dulapul din colţ mai multe lumînări şi chibrituri, şi un mic pacheţel pe care îl ascunse. Melissa îşi întoarse leneş capul, ca să vadă cum aprinde fiecare lumînare, umbrele lor mişcîndu-se şi jucînd pe pereţi. Ea privea trupul lui puternic şi robust, umbrele delimitînd musculatura bine formată, graţia lui primară.

– Dacă n-aş şti, aş putea spune că vrei să mă seduci iar.

El privi zîmbetul ei feminin şi prinse o urmă de îndoială în ochii ei. Îşi ridicase genunchii, iar vîrfurile degetelor îi mîngîiau abdomenul. Timiditatea aceea nu putea ascunde tresărirea sînilor, îndrăzneala care se vedea în zîmbetul ei. Era îndrăgostit de o femeie foarte complicată. Să faci dragoste cu ea era mult mai simplu.

El îşi văzu de treabă, lăsînd-o să-l urmărească cum se mişca prin cameră. Lăsă o lumînare în fereastră.

– Ea n-a murit aici, nu-i aşa? întrebă Melissa. Cea de a treia soţie a lordului. N-a închis-o aici sau în altă parte.

Reilly se aplecă uşor deasupra ei.

– Ea se întîlnea cu amantul ei aici. Aproape douăzeci de ani s-au întîlnit. Nu se puteau căsători.

– Şi asta e o tragedie? Se aveau unul pe altul.

– Dar numai în taină.

Rezemat într-un cot, mîngîie cu mîna liberă braţul ei. Degetele lor se strînseră la fel ca în cabina elicopterului. Dorea să o simtă la comandă şi acum. Aducîndu-i mîna spre el, îi sărută fiecare deget, simţindu-i palma cu limba. Apoi îi arătă cum să îl atingă, cînd să se mişte şi cînd să se oprească.

Intuiţia ei era slabă.

– Te-am prevenit, spuse el. Doresc să te iubesc atît de mult cît va dura.

O va iubi pînă cînd ea nu va mai putea nega că sentimentele dintre ei erau reale, pînă cînd ea va şti că era a lui. Mîna ei era moale, zîmbetul larg. Zgîriindu-l cu unghiile pe spate îl trase înspre ea.

– Te doresc.

Capitolul 9

Melissa stătea pe treptele casei Miller telefonase din *Rolls,* anunţînd că vor ajunge în zece minute.

Înăuntru, casa era plină de agitaţie. Bucătăreasa pregătea cina. Cameristele schimbaseră toate aşternuturile şi puneau flori în fiecare vază. Reilly îi dăduse florile personal, un buchet de trandafiri, doi roşii şi trei albi. Cei albi simbolizau zilele în care el venea către ea. Cei roşii simbolizau nopţile. Dacă n-ar fi sunat Miller, ei ar fi rămas încă în camera ei. Stînd nervoasa pe treptele casei, se minuna de schimbarea ir[illegible]venită în relaţia lor. Zilele precedente n-au diminuat cu nimic noaptea de dragoste din faţa focului, în acea micuţă şi exotică cameră de baie. Mîndru şi puternic, îi tăiase respiraţia cu impetuozitatea lui. Apoi îi furase inima cu tandreţea lui blîndă pe care i-o dăruise gradat, aproape imperceptibil. Trupul ei înregistrase fiecare milimetru cu care sexul lui îi umplea trupul pînă cînd acesta se răzvrăti faţă de

cît de gros era şi cît de adînc dorea să penetreze. El continuase să se mişte încet într-o mişcare domoală.

De atunci se întîlneau pe holuri, în camere, pe aleile de lîngă casă. De fiecare dată era ca în cabană. Pentru ea şi numai pentru ea. În timp ce avea grijă de ea şi o dezmierda, păstra totuşi distanţa şi îşi ţinea promisiunea: nu va dormi cu ea pînă cînd nu va fi a lui.

Într-un soare firav ea îl observă că îşi ocupă locul în spatele ei, la picioarele scărilor. El tuşi discret. Cu coada ochiului, ea îi observă ţinuta impecabilă. Haina nu mai era descheiată, cravata nu mai atîrna dezlegată ca acum cîteva momente, în casă. Trupul lui, aşa cum îl ştia ea în intimitate, era rigid şi hotărît. Îi simţea încă amprenta fierbinte pe trupul ei. Reilly tuşi în pumni.

– Oare de cît timp sîntem aici? întrebă încet ca să nu audă nici unul dintre servitorii din jurul lor.

– D cinci minute.

Pe treptele din faţă el simţi dorinţa ei şi scutură subtil din cap. Umerii ei se încordară. Cum vor putea să menţină veşnic această şaradă? Cum o va păcăli pe Aurora? Copilul avea o intuiţie formidabilă. Ea va şti că Melissa s-a schimbat. Se va simţi înşelată, abandonată, părăsită.

Rolls-ul impunător făcu ultima curbă şi se opri. Cum toată lumea stătea pe scări, păreau puţin mai înalţi şi-l aşteptau pe Miller să iasă şi să des-

chidă portierele.

Melissa era speriată, simţind încă strînsoarea puternică a muşchilor lui. Sînii îi erau grei. Picioarele îi tremurau. Dorinţa o zguduia din interior. Îşi aranjă o buclă atingîndu-şi gulerul ca să se asigure că ultima picătură de dragoste a lui Reilly era bine ascunsă. Inconştientă, îi căuta mîna. El îi evită greşeala păşind înainte.

– Bun-venit acasă! Sînt convins că aţi avut o călătorie plăcută.

Reggie ieşi din automobil zîmbind. Miller o ajută pe Helene să coboare de pe bancheta din spate. Imediat, Reggie îi întinse braţul.

– Minunată vreme, Reilly, minunată. Salutări tuturor.

– Bună, Melissa. Ne-ai lipsit teribil de mult, spuse Helene.

Aurora apăru din maşină, mestecînd gumă în spatele mamei sale. Micuţa tornadă blondă se repezi spre Melissa, strîngînd-o în braţe.

Brusc, toate grijile Melissei dispărură. Cum putuse să se gîndească la altceva decît la acest pachet de energie şi strălucire. Această cometă zglobie care îi lumina viaţa?

– Ţi-a plăcut excursia, păpuşă?

– Am văzut Grădina secretă! Şi Trafalgar Square şi British Museum. Are toate pietrele acelea din mormintele vechi şi dinozauri şi Tuten-Tutie-Tutu.

– Tutankamon?

– Da. Îl cunoşti?

– Numai din vedere.

– E îmbrăcat tot în aur şi masca lui cîntărea o sută de kilograme.

Melissa îi zîmbi Helenei.

– Bun-venit înapoi!

Helene oftă melodramatic.

– A păstrat toate astea pentru tine, mi-e teamă. Vei fi copleşită de povestiri.

– Copilul s-a comportat perfect, declară Reggie. O plăcere.

– Şi atîta energie! adăugă Helene. N-am realizat niciodată cît de minunat reuşeşti tu să o ţii ocupată.

Melissa îşi reţinu o replică.

– Vom merge în camera ta, păpuşă, dacă vrei. Poţi să-mi povesteşti acolo.

– Nu uita să coborî la cină! strigă Helene peste umăr cînd Reggie se depărtă.

– Da, doamnă!

Melissa zîmbi spre încîntătoarea ei povară.

– Vorbeşti de parcă ai avut toată Londra în cap.

– Oooh! strigă Aurora ducîndu-şi mîinile la tîmple. Toată Londra este aici?

Melissa o mîngîie pe frunte şi apoi o şterse la gură.

– A intrat acolo şi iese aici.

Aurora îl spionă pe Reilly cum îl ajuta pe Miller

să descarce bagajele şi îl strigă:

– Trebuia să fii acolo, Reilly! A fost o bombă în oraş. A explodat într-un autobuz.

– Am auzit la radio, domnişoară. Noroc că n-a fost nimeni rănit.

– Tati a spus că nu putem să mergem acolo. Eu doream.

Melissa şi Reilly schimbară o privire.

– Ar trebui să-i spui, sir, îi reaminti Melissa.

– El a spus că pot să-i spun tati. Sau Reggie. Dar mami a spus că Reggie nu este gata pentru familie.

– Familie?

Reilly descărcă altă valiză.

– Cred că v-aţi distrat foarte bine, zise Melissa.

Aurora îi trase pe Reilly şi pe Melissa spre ea, arzînd de nerăbdare să le spună o informaţie urgentă.

– Mami îl place, şopti ea.

– Oare? murmură Melissa. Această apropiere îi aduse în nări mirosul lui Reilly. Observă licărirea aurie din ochii lui.

– Ce crezi? întrebă Aurora.

Reilly stătea ţeapăn în faţa ei.

– Cred că o nuntă ar fi exact ceea ce lipseşte acestui loc.

– Nu-i da atenţie, şopti Melissa.

– Am crezut că pentru asta sînt speranţele, răspunse Aurora. Nu-i mare lucru dacă speran-

ţele se pierd. Nu-i aşa, Reilly?

Melissa nu era în dispoziţie de a fi fermecată de un copil precoce de cinci ani. Îi aruncă lui Reilly o privire ameninţătoare.

– Hei, mă contrazici?

El observă dispoziţia ei agresivă şi hotărî că mai cuminte era să fie discret.

– Am spus că o nuntă este ceea ce are nevoie acest loc. Am spus eu nunta lor? O fixă cu o privire care ar fi putut să aprindă lumînările.

Inima Melissei aproape că se opri.

Aurora dorea să ştie cine se mărită, dacă nu mami.

– Nimeni, pufni Melissa. O luă pe Aurora de mînă şi intrară în casă. Rîsul sănătos al lui Reilly le urmări pînă în camera copilului. O nuntă! Ea nu rîdea. Ea nu spera.

Atitudinea sensibilă a Aurorei îi înduioşă inima.

– A adormit fetiţa?

– Doarme tun.

Orologiul din holul principal bătu ora unsprezece.

Reilly stătea în spatele Melissei în pragul uşii şi aruncă o ultimă privire la copilul adormit. Mîna lui se sprijinea pe spatele ei, familiară, puternică.

Melissa ştia că nu-i putea rezista. L-ar fi putut iubi în orice fel.

În pragul uşii el îi mîngîie uşor obrazul cu vîrfurile reci ale degetelor. Atingerea unei priviri, o atingere privită, era tot ce avea nevoie ca să o excite, să-i facă sîngele să fiarbă.

Ea privi spre copilul adormit.

– Nu mai e aşa de sigur ca înainte.

– Ştiu.

Se răsuci pe călcîie şi porni spre hol. El o urmă, vorbind încet.

– Contesa va petrece noaptea în camera lordului.

Melissa nu era surprinsă. Îi văzuse la cină. Infatuarea lor era singurul motiv pentru care îi acordaseră atîta atenţie Aurorei.

Melissa îi mai citise copilului încă o jumătate de oră, pentru ca să o liniştească şi ca să evite întîlnirea cu Reilly.

Se opri în faţa camerei sale. Nu-l putea evita. El avea chei, oricum.

– Ce vrei?

El îşi lăsă trupul să răspundă. Se apropie, împingînd-o spre zid. Buzele lui o sorbeau, alunecînd uşor de pe gura ei fierbinte pe obraz şi pe gît.

– Eşti fierbinte.

– Vinul de la cină.

El o apăsă puţin mai tare, privind-o în ochi. Ea

nu-şi mai putea feri privirea, aşa cum nu-şi putu reţine o şoaptă fierbinte.

– Totuşi faci asta, mă săruţi şi mă simţi, de ce nu mă iubeşti?

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

– Refuzi să faci dragoste cu mine.

– Asta a fost mai demult.

– Ştii ce vreau să spun.

– Pot să dorm cu tine?

– Dacă vei pleca cînd se trezeşte Aurora.

– Pot să dorm cu tine în restul timpului?

– Dar ştii că e imposibil. Helene...

– ... şi Reggie. Ei sînt îndrăgostiţi.

– Asta se poate sfîrşi mîine.

– Sau poate să dureze o veşnicie. Ce legătura are asta cu noi?

– Are. Dacă Helene pleacă, trebuie să plec şi eu.

– Eu te vreau aici.

El nu mai asculta. O sărută sălbatic pe gît.

– Te iubesc.

Ştiind ce avea să urmeze, se încordă. O atinse şi ea vibră, trupul ei tremurînd de aşteptare.

– Atunci iubeşte-mă.

El se încruntă şi deschise uşa dormitorului, trecînd dincolo. Picioarele lor se încolăciră, tălpile ei erau în pericol de a pierde contactul cu solul.

– Am să te iubesc cum ştiu eu mai bine.

– Nu te opri.

– N-am să mă opresc niciodată. Mă crezi?

Ea nu putea nega ceea ce făceau mîinile lui, nu putea nega că trupul ei prindea viaţă pentru el, pregătit şi fierbinte. O atinse cu degetul mare, şi un arc electric trecu prin ei.

– Mă crezi că te iubesc?

O atinse iar. Şi iar.

– Da. Te rog.

Genunchii aproape că îi cedau, cînd el o strînse la pieptul lui. Se lăsă într-un genunchi, sărutînd-o pînă cînd ea începu să tremure şi se arcui pe spate.

– Spune-mi că mă iubeşti.

Ea nu mai putea, aşa cum nu mai putea opri avalanşa de dorinţe ce-i inundaseră trupul, care o purtau mai rapid, mai departe. Intens, total, i se dărui cu totul. Cuvintele lui şuierau. Camera se învîrtea. Se aruncă în braţele lui, fără nici o ezitare.

– Iubeşte-mă, suspină ea.

Îi simţi efortul de a se controla, rigiditatea, forţa.

– Te doresc.

– Eşti a mea? Îi luă faţa în mîini cînd ea încercă să îl aţîţe cu căldura buzelor.

– Sărutul nu este un răspuns. Spune-mi.

Era foarte aproape de un punct important. Îl putea conduce acolo, îl putea face să o iubească.

– Rămîi la noapte.

– Rămîn cu o condiţie.

– Adevărata iubire nu este condiţionată.

El o privi surprins.

– Dragostea înseamnă angajare totală sau nu înseamnă nimic.

Ea îşi aşează blînd palma pe gîtul lui, simţindu-i agitaţia.

– Asta nu înseamnă nimic?

– Trebuie să fie mai mult decît sex între noi. Te iubesc. Ura sunetul acelor cuvinte, implicaţiile acestora. Un fior rece o străbătu. Dădu înapoi.

– Dacă nu faci dragoste cu mine, pleacă.

Aranjîndu-şi cu grijă cămaşa de noapte, o îmbrăcă nervoasă. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre canapea.

– Somn uşor, spuse el.

– Du-te dracului!

El se opri în pragul uşii. Complicată femeie! Ea aruncă cu o pernă în el şi el o prinse într-o mînă. Aproape mîngîind-o, o aşeză încet pe scăunel.

– Bună seara, domnişoară.

A doua pernă izbi uşa închisă.

– Şi fereşte-te!

Restul săptămînii, Melissa îl petrecu în camera fetiţei, învăţînd-o pe Aurora să-l deseneze pe Tutankamon şi povestindu-i lucruri interesante

despre Egipt. Îi reuşea totul, mai puţin să-l uite pe Reilly. Era umilitor să aibă un bărbat care declarase că o iubeşte şi care să nu treacă niciodată dincolo de mîngîieri, chiar dacă o făcea în modul cel mai intim. De ce nu puteau fi ei fericiţi cu ceea ce aveau? Erau buni unul cu celălalt. El era blînd, pasional, generos. Punea mereu nevoile ei în prim-plan. Asta o tulbura mereu. În ciuda delicatelor atenţii cu care o înconjura, continua să stea retras, dîndu-i ei totul în timp ce pentru el nu lua nimic. El numea asta iubire. Ea numea asta joacă. Nopţi şi zile. Nu contează că se simţea obosită şi încordată.

– La joacă, anunţă Aurora.

Doamne, doar n-am gîndit cu voce tare!

– Ce ai spus, dragă?

– Am avut friptură la cină. Înainte de piesă. A fost grozavă piesa. Ştii vreunul din cîntecele acelea? Nu mai erau bilete, dar Reilly a făcut rost. Reggie spune că Reilly e în stare de orice.

Melissa se sili să zîmbească. Reilly era în stare de orice. Mai puţin să facă dragoste cu ea.

Aurora îşi studia bona, punîndu-şi solemn mînuţa pe fruntea Melissei.

– Pari obosită, draga mea. Ai dormit bine?

Ea rîse veselă. Aurora o imita perfect pe mama sa. Creştea atît de repede.

– N-am dormit cîteva nopţi.

– Ai pictat? întrebă Aurora, schimbînd subiectul.

Pictase pentru sufletul ei, ascunsă într-un ungher. Îl iubea. Doar că nu putea să credă că iubirea va dura. Cît mai aveau zile şi nopţi împreună, cît mai putea aduna amintiri ca acelea pe care le ţinea la inima ei, nu-i păsa. Spera doar că va trece cu bine şi zilele ce aveau să vină.

O rugă pe Aurora să-i aducă mapa cu desenele pe care le făcuse pentru ea. Pictura cu cabana o fermecă pe fetiţă, aşa cum se aştepta Melissa.

– Şi ţie îţi place, declară Aurora. Se vede după cum îl priveşti.

– Înseamnă mult pentru mine, păpuşă.

– Ţi-ar plăcea să trăieşti acolo?

Dacă ar putea... Dar un cămin şi un bărbat care să o iubească cu adevărat era prea mult să ceară.

Poate că se şi terminase. În ultimele trei nopţi Reilly nu venise în camera ei. Nu putea crede că el renunţase sau că doar stătea deoparte. Îi propusese să se întîlnească la cabană, rugînd-o să-i acorde o oră în orice după-amiază va vrea ea. Ea nu-i răspunsese. Se întoarse către ceasul din perete. Probabil că acum o aştepta. Oare aşa se va simţi şi cînd va fi cu adevărat despărţită de Reilly? Ochii ei uscaţi înregistrau fiecare detaliu al camerei. Singurătatea aproape că o sufoca.

Obosită, copleşită, aşeză mapa şi spuse cameristei să facă curat. Nici una din iubirile pe care

le văzuse pînă atunci nu rezistase dincolo de infatuare şi de ruinele dezamăgirii. Dragostea nu dura niciodată, doar copiii. Singura dată cînd făcuse dragoste cu ea, Reilly luase toate măsurile de precauţie. Dacă s-ar duce la cabană, oare ar face dragoste cu ea aşa cum o făcuse atunci? Sau o va zăpăci şi o va tortura cu ceea ce ar putea face ei, dacă ea i-ar promite că îl iubeşte, stîndu-i alături la bucurie şi la suferinţă, la bine şi la rău.

Îi veni în minte că nu-i ceruse niciodată să se căsătorească cu el. Inima ei ştia că nu se va mulţumi niciodată cu mai puţin. O mînă micuţă se aşează pe ochii ei. O mîngîie pe Aurora.

– Ce-i?

– Avem un musafir.

– Un ce? Se întoarse.

Reilly stătea în uşa deschisă, impecabil ca întotdeauna. Melissa se întrebă dacă altcineva putea observa efortul pe care îl făcea să-şi ţină umerii drepţi. Inima ei tresări.

– Doreşti ceva?

Privirea lui spunea totul. Avea nevoie de fiecare resursă de energie ca să pară liniştit.

– Doream să ştiu unde să pun astea? Aduse pe un căruţ o vază plină cu flori. Respiraţia ei se opri.

– Care buchet este pentru noi?

– Toate. Îi înmînă florile.

Ea se încruntă, privindu-le. Le strînse la piept înainte ca să le vadă şi Aurora.

– Cum se spune? întrebă copilul.

Prinse năsucul Aurorei şi îl scutură uşor.

– Să nu fii şmecheră.

Cu mîinile la spate, Reilly se răsuci pe călcîie şi se opri în mijlocul camerei, ca un soldat.

– Florile sînt din partea mea, domnişoară. M-am hotărît să-mi iau libertatea de a o curta pe domnişoara.

– Ce înseamnă a curta? întrebă Aurora.

– Este... Se înecă şi tuşi. Scuză-mă. Este ceea ce face şi lordul cu mama ta. Îi trimite flori, o invită la picnic, îi toarnă vin.

– Şi o ţine de mînă?

El se răsuci spre Melissa.

– Dacă mă va lăsa.

– Şi pupîndu-se cînd nu se uită nimeni?

Melissa scoase un şuier de indignare.

– E clar că cineva spionează iar!

Aurora ieşi uşor din încurcătură. Se îndreptă spre Reilly. Părea o versiune a lui în miniatură, cu mîinile la spate, cu ţinuta dreaptă, un mic general care-şi trece în revistă trupele.

– Ai de gînd să-i mai aduci flori lui domnişoara?

– Da, domnişoară.

– Şi baloane?

– Dacă le va primi.

– Şi bomboane? Să ştii că îi plac bomboanele.

Privirea lui pierdută se ridică încet.

– Da?

– Totuşi nu e înnebunită după ele. Îi plac cele cu miez moale.

Se aplecă spre ea şi Aurora îi spuse cu voce scăzută:

– O muşcătură mică şi nimeni nu observă. Aşa ştie care sînt cele moi.

– Atunci bomboane, domnişoară, spuse Reilly.

– Şi încă ceva. Trebuie să-i mai spui într-un fel.

– Nu e destul, domnişoară?

– Va răspunde la numele acesta, dar mami îl cheamă pe Reggie într-un fel... Îi spune inam... imam...

– *Inamorata,* repetă Melissa printre dinţi. Este în italiană.

– *Inamorata,* repetă Reilly, gustînd fiecare silabă.

– Ce-i aia? întrebă Aurora, privind de la un adult la celălalt.

Însemna iubit, în italiană. Reilly se gîndi puţin înainte de a anunţa grav:

– Înseamnă *snookums.*

Aurora zîmbi. Se legănă înainte şi înapoi, ajungînd la concluzia evidentă că bona ei îngrijorată şi administratorul-soldat-de-tinichea, aveau nevoie de încă un sfat.

– Reggie i-a adus lui mami o mulţime de crizanteme, la Londra. O cameră plină.

Reilly ştia. El le comandase. De acolo îi venise ideea de azi. Dacă putea curta o contesă, atunci trebuia să fie în stare să curteze o bonă. Din nefericire, cu bona era mai greu.

– Fără flori, decretă ea. Fără baloane şi fără picnic.

– Mă gîndeam că un picnic i-ar plăcea copilului.

– Da, da.

Aurora bătu din palme.

Melissa o trase pe fetiţă într-o parte.

– Şi fără să te foloseşti de copil! Fără trucuri, Reilly, aşa ne-am înţeles.

– Şi cum rămînem înţeleşi?

Că problemele lor nu se vor amesteca cu serviciul. Că nu va mai coborî niciodată vocea, aşa cum o făcuse acum, că nu-i va mai arunca niciodată priviri pătimaşe cum făcea în clipele acelea. Că nu-i va mîngîia niciodată mîna cu degetul, într-un mod atît de sugestiv.

– Eram în mijlocul unei lecţii.

– Ai un nod în gît? Mîna lui se aşează direct acolo, făcînd-o să aibă fiori reci.

– Mi se pare cam nervoasă profesoara ta, domnişoară.

– I-am spus eu că pare palidă!

– Aşa este. Privirea lui se adînci în ochii ei. Nu puteam ţine un secret ca acesta departe de domnişoara, nu-i aşa, iubito?

– Nu se mai poate aşa, răspunse ea cu greu, vreau să spun că nu putem să vorbim despre asta, nu în mijlocul camerei copilului.

Nu se puteau privi în felul acesta, să aibă asemenea gînduri, să simtă în felul acesta.

– N-ar trebui, adăugă ea.

Reilly se gîndi un moment. Scoase un trandafir din vază şi apoi se aşeză într-un genunchi în faţa fetiţei.

– O prinţesă vede multe şi spune puţine. Avem încredere în discreţia ta, Înălţimea Voastră.

– Mulţumesc.

– Nu vei da în vileag secretul nostru?

– Niciodată. Aurora îl atinse pe umăr cu trandafirul. Te poţi ridica. Reilly se ridică cu un zîmbet pe buze. Cînd o privi pe Melissa, expresia lui deveni dură şi încăpăţînată, iar privirea insistentă. Nu dădea deloc înapoi.

Îi ridică mîna spre buze.

– Ţi-am promis să te iubesc. Înainte însă am să te cuceresc.

– Mă ameninţi din nou?

– Te cuceresc.

Capitolul 10

– Deci aşa înţelegi tu să cucereşti. Cred că asta înlocuieşte... alte lucruri.

Reilly îi privi picioarele lungi, îmbrăcate cu nişte pantaloni mulaţi. Îşi conducea calul spre marginea moşiei, săltînd uşor fundul de pe şa. Aurora se auzea puţin mai în spate, dînd indicaţii precise poneiului cum să meargă mai repede.

Reilly ştia că aerul proaspăt şi plimbarea nu-i vor putea linişti niciodată dorinţele care-i înfierbîntau sîngele. Dar dacă dorea să nu arate nimic, trebuia să se gîndească la alte lucruri. Îşi mînă calul spre cel al Melissei.

– M-am gîndit că mai bine ar fi să păstrăm distanţa un timp. Ţinînd cont şi de însoţitoarea noastră.

– Ea nu este departe.

– Mi-ai lipsit.

Strînse puternic cu coapsele crupa calului, îndemnîndu-l fără voie să facă un salt. Cînd trase de frîu, iapa îşi întoarse capul. Reilly avea sen-

timentul că Melissei i-ar fi plăcut să facă acelaşi lucru.

– Tu eşti acela care s-a dat la o parte, spuse ea.

– Tu m-ai împins.

– Ai refuzat să faci dragoste cu mine.

– Dar credeam că asta am făcut.

– Crezi că vreau numai să mă săruţi? Să mă atingi peste tot? Să mă mîngîi de parcă aş fi o statuie de porţelan? Sîngele năvăli în obrajii ei.

– Sînt femeie. Dacă vrei să mă iubeşti...

– Eşti femeie, adevărat.

Ochii ei clipiră.

– Ce vrei să spui?

El îşi trase calul mai aproape de al ei, picioarele lor aproape atingîndu-se. O fixă cu o privire ucigătoare.

– Vreau să spun că trupul tău e fierbinte şi moale, şi pot să-mi umplu mîinile cu el. Cînd te strîng la piept, pulsul tău goneşte. Simt mirosul tău dulce în mîini. Nu eşti statuie. Dacă erai, puteam să te aşez în patul meu fără teamă. Este femeia din tine pe care n-o cunosc.

Ea îşi struni calul şi se opri. Calul celălalt făcu acelaşi lucru.

– Vrei să spui că nu ai încredere în mine?

– Blochezi poteca! Poneiul Aurorei se învîrtea în jurul lor, tropăind. Aurora îl opri.

– De ce ne-am oprit?

– Asta am întrebat şi eu, sări şi Melissa, privindu-l pe Reilly.

– Mă gîndeam că mergem prea repede, spuse el.

Aurora privi descumpănită.

– Nu-i nici o distracţie să mergi încet.

– Uneori cineva trebuie să meargă încet, răspunse Reilly privind-o în ochi pe Melissa.

– Trebuie să înveţi cum se comportă animalul tău.

– Asta nu e greu, spuse Aurora. Spui „Hai!" ca să meargă şi „Ho!" ca să stea.

Melissa îşi ridică bărbia într-un fel obraznic.

– Mi se pare normal. Tot spun „Hai!" de cîteva zile.

Reilly se hotărî să-i explice el Aurorei:

– Uite aşa, domnişoară. Am călărit acest cal deosebit doar o singură dată. Am senzaţia că putem merge departe împreună. Dar înainte de a încerca nişte sărituri, trebuie să-i cunosc mai bine personalitatea.

– Sărim şi noi? întrebă Aurora emoţionată.

– Tu nu, domnişoară. Asta e pentru călăreţii mai mari.

– Nu mai spune, murmură Melissa.

Aurora îşi struni poneiul şi îl conduse în jos, pe potecă. Reilly aruncă o privire plină de grijă pe drumul ce îl urma Melissa. Caii merseră vreo jumătate de milă.

– Acum nu vorbeşti cu mine? întrebă el.

Melissa studia copacii din drumul lor.

– N-ai călărit niciodată calul? Crezi că puteai găsi o metaforă mai jignitoare?

– Eu n-am vrut...

Ea ridică o mînă, oprindu-l în mijlocul frazei. Nici prinţesa Anne n-ar fi fost mai rece. Melissa îşi ascunse scînteia din privire. Avea tot dreptul să fie furioasă pentru această comparaţie cu un animal. Dintr-un anumit motiv, explicaţia lui răbdătoare pentru Aurora, combinată cu ţinuta încordată pe care o avea, îi stîrnise simpatia.

El se străduia.

Pentru moment se simţea în avantaj.

– Nu mă interesează să vorbesc despre asta, spuse ea.

El se ridică în şa.

– Nu avem altceva de făcut decît să vorbim. Am mers prea rapid cu partea fizică, aşa că s-a îndepărtat de noi. Ca într-o cursă de cai? Trebuie să trecem firul? Asta este?

– Da, mormăi el nemulţumit. A fost o nefericită alegere de cuvinte, pe care o regret.

Să-l acuzi pe Reilly de un limbaj nepotrivit, era o neaşteptată turnură. Faptul că-l sîcîia, îi dădea Melissei o neaşteptată putere.

– Vreau să ştiu mai mult despre tine, spuse el aspru. Atîta tot. Dacă tu te superi la cea mai mică greşeală...

– Ai sugerat că nu ai încredere în mine.

– Tu mi-ai spus să nu am.

Şi vorbise serios. Jocul se terminase. Ea şopti:

– Nu trebuie să te ataşezi de mine, Reilly. Treaba mea e să am grijă de Aurora. Dacă pleacă ea, plec şi eu. Îi zîmbi.

– Asta înseamnă bunul-simţ al cailor.

El schimbă drumul. Renunţînd la cuvinte, o prinse de încheietură. Mişcarea bruscă sperie calul care sări într-o parte.

– Vreau să ştiu mai multe despre femeia pe care o iubesc, decît unduirea spatelui şi respiraţia dulce pe care o sorb din pieptul ei minunat. Am spus bine?

Melissa o căuta pe potecă pe Aurora. Copila era cîţiva paşi mai în faţă. Reilly părea că nu-i pasă de cine îl vede şi îl aude.

– Vreau să ştiu totul despre tine, Melissa. Partea sexuală a fost numai un pas pe acest drum.

– Vrei să mă îmbunezi înainte de a mă călări din nou.

El o lăsă, privind-o cu ochi trişti. Îşi mînă calul înainte pe potecă. Ea îl urmă gonind chiar mai repede, micşorînd distanţa dintre ea şi Aurora, zburînd printre petele de lumină şi de umbră pe care le desena soarele printre crengi. În timp ce Reilly le ajungea din urmă, Melissa fredona, întrebîndu-se dacă englezii ştiau acel cîntec. Aurora îl ştia şi cînta fericită.

– Bătrîna iapă sură...

Judecînd după veselia lui Reilly, englezii păreau să ştie cîntecul.

Jumătate de oră mai tîrziu, traversînd cîmpuri şi poiene, Reilly descălecă şi conduse poneiul Aurorei lîngă o stîncă înaltă. Melissa apucă aceeaşi potecă.

– Sari peste stîncă! strigă Aurora cînd Reilly încălecă iar.

– Nu cred că i-a plăcea calului acest lucru, spuse Melissa.

Privirea lui Reilly se adînci. Zîmbetul Melissei se transformă într-un rîs melodios. O bucurie ciudată o cuprinse, de fapt se distra. Îl tachina, pur şi simplu îşi petrecea timpul împreună cu el, şi asta o făcea fericită şi liberă, lipsită de griji, relaxată. Poate că sexul era un pas pe acel drum. Explicaţiile lui uşuraseră insuportabila tensiune prin care trecuse în aceste ultime zile. Dar dacă el credea că ea va fi de acord să-şi lase liberă atracţia pentru el, atunci nu era cel mai inteligent bărbat pe care îl cunoscuse. Era chiar mai mult, credea ea. Nu venise la ea mai tîrziu, pentru că dorea să o iubească mai mult. El o iubea. Şi dorea să o cucerească. Ceva din inima ei îi spunea

să se ferească. Încă nu putea să creadă într-un viitor împreună, cît timp îndatoririle ei erau altele.

„Ho!" murmură ea. Calul ei se opri. Reilly dorea să ştie mai multe despre ea. Credea că asta va adînci relaţia lor. Melissa ştia că ar fi putut însemna sfîrşitul. Ea încercase în mai multe feluri să-i explice tumultuoasa ei viaţă. Toate încercările se sfîrşiseră la fel.

Era atît de preocupată cu aceste explicaţii, încît abia observă impunătorul *Rolls Royce* ce trecea silenţios pe drumul prăfuit. Cîteva minute mai tîrziu ei înconjurau un desiş, intrînd mai adînc în pădure. Tresări la ţipătul Aurorei. Dincolo de un pîrîu limpede, o masă era acoperită cu mai multe feluri de mîncare. În briza blîndă a pădurii pîlpîiau două lumînări. Argintul strălucea în bătaia soarelui.

– Un picnic! ţipă Aurora.

Cînd Reilly o ajută să descalece, ea îl cuprinse cu mîinile pe după gît. Oare s-ar folosi vreodată Melissa de îndemînarea lui de a crea un moment magic?

– Eşti un om deosebit, Reilly?

– Îmi fac doar datoria, domnişoară.

Ea îşi reţinu un zîmbet în colţul gurii.

– Este atît de greu să mă cucereşti?

El trase adînc aer în piept şi expiră încet.

– Să spunem că nu este zi în parc.

Ea rîse puternic de sinceritatea lui. Trecîndu-şi

piciorul peste şa, sări pe pămînt. Îi dădu cravaşa încă nefolosită.

– Doreai să călăreşti un cal. Uite-o, este a ta.

Iapa fornăi şi îşi frecă nasul de umărul lui Reilly. Melissa rîse veselă şi se îndreptă spre masă.

Reilly mormăi ceva neinteligibil, privindu-i picioarele lungi strînse delicat în pantalonii de călărie albi şi cizmele înalte şi negre. Niciodată nu fusese atît de dificil să ţină cont de bunele maniere. Dacă n-ar fi fost copilul acolo, i-ar fi plătit ironia Melissei cu o baie în pîrîu. Sărutul lui ar fi scos scrobeala din gulerul acela ţeapăn. Ar fi făcut-o praf în mîinile lui. Praf exploziv.

El legă caii de o creangă joasă. Jucînd perfect rolul de administrator, el trase scaunul Aurorei, apoi o aşeză pe Melissa în dreapta sa.

– Vin? O sticlă de vin stătea în frapieră.

Aurora se aplecă peste masă ca să-i şoptească Melissei ceva:

– Vrea să te cucerească.

– M-am prins.

Aurora întinse paharul. Reilly i-l umplu cu apă minerală. Apoi dezveli, una cîte una, farfuriile.

– Un sos franţuzesc pentru pui. Bucătăreasa experimentează bucătăria continentală pentru oaspeţii noştri.

– Mami spune că englezii ar fi bucătari minunaţi, dacă n-ar fierbe totul pînă îşi pierde savoarea.

Melissa îndreptă un deget spre ea.

– Vrea să spună, Reilly, că Helene apreciază un meniu mai cosmopolit.

– Nu m-am simţit ofensat, domnişoară. Cred că putem să o mulţumim pe contesă. Cu puţin exerciţiu putem veni în întîmpinarea oricăror nevoi.

– Altă metaforă? întrebă Melissa.

Reilly servi o salată de legume, vorbind spre Melissa.

– Vreau să spun, domnişoară, că oamenii se pot schimba, se pot adapta.

– Pune capacul pe farfurii.

– Sau lasă-le să se răcească dacă sînt prea fierbinţi.

– Nu mai vreau să fiarbă nimic pe aici.

– Unele lucruri trebuie savurate cu limba, mai mult timp.

– Mai vechi?

– Mai coapte.

Ea sorbi din vin.

– Se poate să dorească cineva să ştie ce se află în farfurie înainte de a mînca. Asta ai vrut să spui?

– Cam aşa.

Ei îi plăcu. Îl privi în ochi şi văzu iubire, răbdare şi umor. Vedea un om care n-ar fi făcut rău pentru nimic în lume. Pentru asta trebuia să fie cinstită. El nu o cunoştea prea bine, pentru că nu-l

lăsase. Dar dacă l-ar fi lăsat, ar fi putut renunţa total la ea. Îşi puse şervetul, muşcînd dintr-un morcov mititel. Era moale ca untul.

– Unele reţete sînt păstrate de generaţii. Precum marile secrete de familie.

– Aş fi onorat dacă ai împărţi reţeta ta cu mine.

– N-am ştiut niciodată că îţi place să găteşti, spuse Aurora.

– Linişte. Acum vorbesc oamenii mari.

– Bine. Aurora gustă din mîncare.

Melissa îl privi scurt pe Reilly.

– Dragostea, de exemplu. Aceasta e un fel pe care îl evit.

– Te superi dacă întreb de ce?

– Probabil pentru că mama l-a presărat în tot ceea ce a gătit.

El o studie îndelung. Puteau vorbi codificat la nesfîrşit. Pentru ca să înţeleagă mai mult, trebuiau să aştepte un moment în care copilul era departe. El căută mîna Melissei. O ridică, apoi o duse la buze. În ciuda interesului pe care îl arăta Aurora, el continuă:

– Vinul ţi-a înroşit obrajii.

– Da. Reilly atinse obrazul Melissei, lăsînd-o să simtă contrastul dintre căldura lui şi a ei.

Ochii ei se închiseră.

– Nu credeam că ai să faci asta, şopti ea.

– Ăsta e un alt mod de a te iubi.

Era totuna pentru Melissa, o dorinţă puternică

care-i atingea inima, la fiecare bătaie.

– Puteţi să mă iertaţi acum? Aurora îşi împinse scaunul înapoi. Merg să îl perii pe ponei.

Reilly lăsă mîna Melissei şi prinse scaunul.

– Bine, domnişoară. Dar să nu-l călăreşti pînă cînd nu e gata.

– Da, Reilly.

El se aşează înapoi.

Melissa o privi pe Aurora cum peria poneiul.

– N-ar trebui să fim aşa de familiari cînd este cu noi.

– Face bine unui copil să vadă dragoste adevărată. Îi arată ce trebuie să aştepte de la viaţă cînd va creşte mare.

– Poate că eu n-am aşteptat-o, pentru că nu am văzut-o niciodată.

– A fost chiar atît de rea căsnicia părinţilor tăi?

– Eram atît de mică, încît nici nu-mi amintesc.

– Atunci, poate, următoarea căsătorie a mamei tale?

Ea rîse fără zîmbet.

– Care dintre ele?

El aştepta mut ca o stîncă. Melissa îşi strînse buzele şi trase aer în piept. Poate că îl pierdea cu asta.

– Mama s-a căsătorit de cinci ori. Cel puţin, după ultima numărătoare. Nu-ţi vine să rîzi?

– E neobişnuit.

– E ridicol. A alergat după fiecare „descope-

rire", căutînd iubirea, pasiunea, ceva, orice mai bun decît avusese înainte. După un an sau doi de căsnicie, lucrul îşi pierdea strălucirea. Întotdeauna..Începeau certuri, bătăi, îşi acuza bărbaţii că o înşeală. Începea să caute iar pe cineva care vedea aceleaşi stele ca şi ea, care auzea aceeaşi muzică. Dragostea n-a durat niciodată. Începusem să cred că nici nu există.

– Pînă cînd?

– Nu scapi nimic, nu-i aşa?

– Încerc.

– Credeam că dragostea e o fantezie creată de femei, o fantezie sortită să piară prea curînd.

– Pînă m-ai întîlnit pe mine?

– Dar cine poate spune că va dura?

– Îţi promit...

Ea se aşeză.

– Să nu faci asta. Pentru asta sînt jurămintele din ziua nunţii. Eu ştiu, am fost camerista miresei de patru ori. Rectific, domnişoară de onoare la cea de a doua nuntă a lui Sally, cameristă la nunţile trei, patru şi cinci.

– Tatăl tău unde era?

Ea simţi reţinerea din vocea lui. Reilly îi considera pe taţi la fel de răspunzători pentru îngrijirea copiilor. Aşa era felul lui de a fi. Ea zîmbi amar.

– O mulţime de adulţi se plîng că taţii lor n-au fost prin preajmă cînd au crescut. În cazul nostru, eu nu am fost prin preajmă, destul. El e un om

bun, dar are viaţa lui, asta-i tot. Altă soţie. O fiică numită Dianne. Îi vedeam numai cînd Sally se întîlnea cu cineva căruia nu-i plăceau copiii. Şi în lunile de miere, bineînţeles. Ea pleca în luna de miere, iar eu plecam în Iowa. Mai puţin atunci cînd s-a măritat a cincea oară.

– Ce s-a întîmplat atunci.

– Am fost îndepărtată de tot, am fost trimisă la internat. Unul dintre cele mai frumoase din Europa, nu pot să mă plîng. Tot ce e mai bun pentru noua soţie a doctorului Waverly.

Cea mai bună şcoală nu era un cămin. Reilly îşi aşeză cuţitul în farfurie. Carnea îşi pierduse savoarea.

– Înţeleg că n-ai văzut-o de mult.

– De fiecare dată cînd sîntem în acelaşi oraş, în acelaşi timp. Eu nu o caut, dacă asta vrei să spui. Sally nu este ca alţii, ştiu asta. Pot s-o şi înţeleg. În luna de miere nu este loc pentru copii. Eu am stat în calea ei.

– Copiii nu stau în cale, fac parte din ea. Ce ar fi viaţa fără ei.

– Dar tu n-ai copii.

– Îmi doresc.

Melissa îl crezu. Reilly vorbea întotdeauna serios. El ştia să asculte totodată, cîntărind fiecare cuvînt al ei la fel cum îi asculta fiecare suspin atunci cînd o atingea. Îi era absurd de recunoscătoare, chiar dacă se gîndea că este alt exemplu

de atenţie pentru detalii. El nu dădea înapoi, nu ofta din adîncul sufletului cînd încerca să îndrepte una dintre greşelile majore din viaţa lui.

Reilly era plin de tact, era atent.

– Te vezi tu om de familie, Reilly?

– Te-am văzut stînd în bucătăria mea. Ştiu că aparţii acestui loc, împreună cu mine. Cît despre copii, şi un orb poate vedea că îi iubeşti.

– Eu îl iubesc pe acesta.

– Dar nu este al tău, nu-i aşa?

Melissa îi întoarse un zîmbet blînd.

– Sigur că nu. Sînt însă legături foarte puternice.

– Trecutul, de exemplu.

– Cum aşa?

– *Tu* eşti ea. Te vezi pe tine în ea, o fetiţă care are nevoie să ştie că va fi iubită, că oamenii pe care îi iubeşte n-o vor părăsi.

– Ah, psihanaliza. Talentele tale sînt inepuizabile?

Dragostea lui era inepuizabilă.

– Am atins un nerv?

– Te apropii. Problemele mamei mele poate că mi-au afectat sentimentul de siguranţă cînd eram copil, dar totul are şi o parte bună.

– Care?

– Am învăţat să mă bizui pe mine. Sînt foarte tare, atunci cînd e nevoie. Sînt ca o stîncă, atunci cînd e vorba de Aurora. Ea nu va avea niciodată

acel sentiment. Am reuşit, Reilly. Am reuşit destul de bine. În ciuda faptului că nu-şi putea recunoaşte dragostea cînd îl vedea, reuşise excepţional de bine, se gîndea el.

– Helene este o bună mamă, adăugă ea, chiar dacă nu întrebase nimeni. Aurora o adoră. Este foarte atentă. Punctul ei slab a fost alegerea bărbaţilor. Prinţul Albercht şi Monsieur Trenchement erau interesaţi mai mult de o viaţă de playboy.

– Lordul este foarte ataşat de copil.

– Crezi?

El nu putea rezista acelei vulnerabilităţi ce răzbătea din vocea ei, speranţa şi grija protectoare ce renăşteau ori de cîte ori era în discuţie fericirea Aurorei.

– Va fi fericită aici, spuse Reilly. Reggie este un om foarte responsabil şi serios. Ca şi angajamentele sale.

– Ca şi tine.

– Un bărbat se ţine de cuvînt sau nu este bărbat.

– Eu aş spune că ai fixat regulile tale destul de ferm în aceste ultime zile.

– Ştii că te doresc.

– Te cred. Cred în tine. Dar nu cred că va dura.

– Crezi în mine?

– Da.

El veni mai aproape.

– Nu renunţa la noi, Melissa. Este singurul lucru care mă sperie.

– Nu-mi imaginez că există un lucru care să te sperie.

– Avem de învăţat multe lucruri unul despre celălalt.

Se iubeau. Nu însemna asta totul? Ea avu deodată o imensă dorinţă de a-i spune adevărul, de a se arunca în braţele lui, de a-i da tot ce dorea el.

O zi, o după-amiază, un bărbat o iubise exact aşa cum era ea. Dacă întotdeauna era posibil, dacă exista, atunci îl va iubi întotdeauna.

Rîdeau şi glumeau, iar caii lor se îndreptau spre casă. Reilly şi Melissa o provocară pe Aurora la o întrecere, lăsînd poneiul să treacă primul linia de sosire. Aurora spuse că nu este drept, ei au fost prea preocupaţi cu discuţiile lor ca să fie atenţi la cursă.

Cu supremă demnitate, Reilly fu de acord şi recunoscu. Melissa îi povestise trecutul ei cu o privire atît de speriată, încît se aştepta la o mică răceală din partea lui.

Îi dăduse cheia către sufletul ei, către ea. Copil fiind, văzuse adulţi trădîndu-se unul pe altul în

numele iubirii, pînă cînd a asociat dragostea cu pierderea de oameni. Dacă i-ar putea dovedi că dragostea durează, poate că ea ar crede într-un viitor al lor.

Reilly se uită spre Helene şi Reggie, care stăteau în faţa casei. Ei vor fi exemplul lor. Cu capetele apropiate, cu mîinile strînse, dădeau toate semnele potenţialei căsătorii.

Reilly sări de pe cal şi o ajută pe Aurora să descalece. Apăru un băiat care conduse calul la grajd. Melissa rămase pe cal pînă se întoarse Reilly. El o apucă de mijloc, iar ea alunecă în braţele lui. Trupurile lor se atingeau. În momentul în care cizmele ei atingeau pămîntul, mîinile ei îi simţeau pieptul. Numai ochii lor trădau fericirea acelei după-amiezi, intimitatea şi tainele pe care le împărţiseră.

– Vezi, zise el arătînd spre angajaţii care erau în partea cealaltă a casei. Totul merge bine.

– Trebuie totuşi să ne controlăm.

– Discreţie este al doilea nume al meu.

– Niciodată nu ţi l-am aflat pe primul.

Nu avusese niciodată şansa să i-l spună.

Un ecou ascuţit al unei voci de femeie răsună în lungul parcului.

– Nu ştiu de ce presupui tu că voi simţi aşa! ţipă Helene.

– Dar, dragă...

Restul cuvintelor lui Reggie se pierdură în vînt.

Melissa şi Reilly îngheţară. Nici unul nu scotea vreun cuvînt.

– Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta, tună Helene.

– Nu e nici un ton, răspunse Reggie, răspicat. Este un răspuns. Dacă nu te-ai înfuria tot timpul, n-ar fi necesar să te pedepsesc aşa.

– Of, Doamne! murmură Melissa.

Reilly se încruntă. Ştia că este un nefericit joc de cuvinte. Ca bărbat, era de acord. Chiar de la această distanţă el recunoscu disperarea bărbatului pe cale de a pierde tot ce a visat şi şi-a dorit. Logica nu era Dumnezeul iubirii. Reggie încercase cu ajutorul ei să conducă femeia pe care o iubea.

– Probabil că pedeapsa nu e metoda cea mai bună. Ceea ce vreau să spun...

– Să nu spui nimic!

Melissa se clătină cînd biciul Helenei tăie aerul. Vocea ei accentuată răsună:

– N-am să mă căsătoresc cu un bărbat care vrea să-mi facă reguli. Am avut doi asemenea bărbaţi în viaţa mea, un prinţ care credea că titlul mă va copleşi şi altul care credea că mă va cumpăra cu miliardele lui. Ce vreau eu? Doresc să fiu iubită, nu să aparţin cuiva. N-am să fiu înţeleasă!

– Dar, dragă, te-ai aprins prea tare...

– Ha! Îţi arăt eu aprins. Reilly! Unde e pilotul? Vom zbura la *Heathrow, tout de suite.* Aurora! Melissa!

Helene tuna şi fulgera. Reggie era nervos.

Melissa şi Reilly erau muţi. Caii tropăiau în boxe.

– Unde este Aurora? întrebă Melissa încet. Trebuie s-o găsesc pe Aurora.

Reilly o prinse de mînă. Ea se întoarse, ochii îi străluceau.

– Dacă ar fi auzit...

Reilly porni spre marginea moşiei. Aurora răsări din spatele poneiului ei, cu o perie în mînă şi cu cravaşa în cealaltă. Într-o tăcere mormîntală se uită la bona ei. Melissa alergă spre ea şi o strînse în braţe.

– O să fie bine, păpuşă.

– Dar îmi plăcea aici, şopti ea cu obrazul lipit de al Melissei.

– Şi mie, scumpo, şi mie.

Reilly se crispă.

– Ei pot să treacă peste asta. Adulţii se mai ceartă.

– Mami nu se împacă niciodată.

– Important este că se iubesc, insistă el. Aşa că vor rezolva ei.

– Şi dacă nu?

El privi pierdut spre Melissa.

– Dacă nu rezolvă ei, asta nu înseamnă că nu putem s-o rezolvăm noi.

Melissa stătea cu mîinile micuţei într-ale ei.

– Dacă Helene pleacă, va trebui să plec şi eu.

– Dar nu eşti proprietatea ei.

Ea îi zîmbi tandru, clătinîndu-şi capul dintr-o parte în alta, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji.

– Din păcate, nici tu nu eşti proprietatea... Îmi pare rău, Reilly.

O conduse pe fetiţă afară, vorbindu-i cu voce joasă.

El o făcuse iar, se îndrăgostise de o femeie care nu putea fi a lui, şi toate astea pentru că încercase să cucerească o femeie pe care nici măcar nu o cunoştea.

Intră în casă prin spate. Avea nevoie să se gîndească. Nu era de acord cu Melissa, vieţile lor le aparţineau. Viaţa e prea scurtă, ca să renunţi fără luptă.

Întrebarea era cu cine să se lupte?

Capitolul 11

Cu o violenţă controlată, Reilly trase perdelele de la dormitor. Era ora patru, ora pentru ceai pe întreg cuprinsul fostului Imperiu Britanic. Momentul cel mai potrivit pentru o discuţie cu lordul.

– Aici, murmură Reggie cufundat într-un fotoliu. Ţinea într-o mînă o sticlă de brandy pe jumătate goală.

– A plecat?

– Contesa era în bibliotecă ultima dată, domnule.

Se certase cu Melissa. Reilly nu avusese timp să tragă cu urechea, avînd alte aranjamente de făcut.

– Am sunat dispeceratul de zbor. Elicopterul nu va fi gata pînă mîine. Întreţinerea are programat un motor pentru zilele astea.

– Întreţinerea? Tu n-ai permis nimănui să se atingă de maşina aia.

– Pentru toate există un început, sir.

Urmă o pauză lungă.

– Tu n-ai putea să exagerezi niciodată, nu-i aşa, Reilly?

– Pentru toate există un început, murmură el pentru sine. Luă sticla goală din mîna lui Reggie şi o aşeză cu zgomot pe masă. Reilly era sigur că emoţiile îl doborîseră pe lord mai tare decît sticla de brandy.

– Nu puteţi renunţa, sir.

– Nu cred că mai am de ales, bătrîne.

– Scuze. Replica scurtă, militărească, a lui Reilly îl surprinse pe Reggie.

– Să mă scuz? Dumnezeule, dar n-am greşit cu nimic!

– Veţi greşi, sir, dacă o lăsaţi să plece pe contesă. Eu nu v-am văzut niciodată atît de fericit. N-aş vrea să văd că totul se năruie. Reggie sesiză poziţia lui Reilly faţă de această situaţie.

– Înţeleg că ai făcut foarte multe pentru vizita asta. Apreciez totul. Dar doamna e supărată foc pe mine. Ghinion. Un spectacol prost. Mai mult nu pot face.

Nici Reilly, sau aşa se părea. Niciodată nu se simţise mai descumpănit ca acum. Cum naiba să fi ştiut ce o va supăra atît de tare pe Helene? Curtase tot timpul femeia nepotrivită. Mergea apăsat pe covorul oriental, murmurîndu-i numele, pînă cînd îi veni o idee.

– Am găsit, sir. Cumpăraţi-i ceva, o capă...

El se răsuci în scaun.

– Nu am de gînd să cumpăr femeia, Reilly. Helene are sentimente. Poate să pară mulţumită la suprafaţă, dar, te asigur că are în sufletul ei o mulţime de sentimente complicate, adînci. Şi să fiu al naibii dacă ştiu care sînt. Am invitat-o la o plimbare călare, ca apoi sînt acuzat că mă consider deja stăpînul ei.

Reilly tuşi.

– Asta-i rău?

– Cel mai rău, sir. Nu există apărare. Dacă eşti de acord, te incriminezi singur, iar dacă nu eşti, îi dai apă la moară.

– Dar i-am spus că nu e adevărat! I-am arătat tot ce am... ai făcut pentru ea.

– Şi?

– M-a acuzat că gîndesc despre ea că n-o interesează decît banii. Cînd ne apropiam de casă era gata să mă lovească şi să mă sfîşie cu cravaşa.

– Am observat biciul, sir.

– Pardon?

– Din greşeală.

– I-am cumpărat brăţara, poneiul Aurorei...

– Vă place copilul?

– E un înger. Îmi aminteşte de mama ei.

– O iubiţi pe contesă?

Reggie privea pe fereastră, iar privirea lui spunea totul.

– Asta nu e o discuţie pentru un gentleman.

– Aveţi dreptate, sir.

Stînd la fereastră, Reggie îşi duse mîna spre frunte, dar se opri la mijlocul drumului. Afară, Melissa gesticula violent cu Helene prin grădină. Erau lacrimi pe faţa Helenei? Ochii ei erau roşii de plîns? Stînd umăr la umăr cu lordul, Reilly nu putea fi sigur. Sperînd că Melissa o ruga pe stăpîna ei să mai acorde o şansă acestei relaţii, o mîngîia cu privirea.

– Crezi că ar fi bine să-i cumpăr o jucărie? spuse Reggie în cele din urmă.

– Nu sînt jucării pentru femei, sir.

– Da. Probabil că aşa este. Ce naiba! La ce crede ea că mă gîndesc? Femeia gîndurilor mele...

Reggie puse o întrebare pentru amîndoi bărbaţii:

– Şi dacă nu-i bună ideea?

– Atunci încercaţi altceva, răspunse Reilly aprins. Şi apoi încă ceva, sir. Nu renunţaţi, dacă o iubiţi.

Reggie îşi privi administratorul într-o lumină nouă.

– Te-ai implicat foarte tare în problema asta.

– Într-un fel, sir.

Reggie făcu o faţă severă. Se îndreptă spre telefon, punîndu-i lui Reilly receptorul în mînă.

– Prinde-mi bijutierii din Londra, e unul în josul străzii Ritz.

Reilly porni imediat la treabă.

– Pot să le spun ce vă interesează? Altă brăţară? Ceva mai mare?

Reggie rămase pe loc, gîndindu-se.

– Ceva mai mic.

– Mai mic? Reilly rămase cu gura uscată. Dacă era prea mic, atunci Helene va fi de două ori jignită. Bătălia va fi pierdută definitiv. Reggie se gîndea. Ceva... ca un inel, cred.

Reilly prinse din zbor. Învăţase de mult să simtă cele mai subtile dorinţe ale stăpînului său. Prinse ideea din zbor: verighete, inele de logodnă.

– Foarte bine, sir, foarte bine.

Melissa se gîndi s-o aducă pe Aurora la cină, ca să o convingă că totul era bine.

Sufrageria nu fusese nicicînd mai neprimitoare. Reggie nu apăru, iar Helene se scuză că o doare capul. Două cameriste transmiteau aceste scuze din două colţuri opuse ale casei. Chiar şi Reilly evită să apară, delegînd un servitor să servească masa. Dezamăgită, Melissa o luă pe Aurora de mînă şi plecară la bucătărie. Mîncară în liniştе, împreună cu personalul. Tacîmurile de argint se auzeau, cristaline, pe farfuriile de porţelan.

Foarte rănită, Helene era supărată că Reggie

o jignise. Melissa dorise să o calmeze puţin. Dacă erau doar jignirile! Dar să o considere deja a lui... Să pierzi un bărbat pe care îl iubeşti pentru singurul motiv că ţi-a fost frică să i-o spui, era de o sută de ori mai rău.

Îşi deschise în cele din urmă inima în faţa lui Reilly, scuturîndu-se de trecutul apăsător. El ascultase povestea cu stoicism, cu multă răbdare, avertizînd-o cu blîndeţe asupra unor riscuri şi mai mari. Era pe cale să-şi asume cel mai mare risc şi să-i spună că îl iubeşte, cînd s-a întîmplat dezastrul.

Ironie. Ea era întotdeauna cea care fugea prima, refuzînd să se implice într-o relaţie. Acum, că dezastrul s-a produs, se regăsi luptîndu-se cu greu cu aceste sentimente contradictorii. Dar nu va lăsa ca această stupidă întîmplare să distrugă ceea ce clădise ea împreună cu Reilly. Dorea dragostea lui, chiar dacă asta o speria, chiar dacă inima ei păzită şi lumea ei cu grijă consolidată, erau întoarse cu fundul în sus. Mai mult decît orice dorea să vorbească cu el.

Un trăsnet zgudui ferestrele. Ploaia stropea geamurile. Crengile copacilor izbeau pereţii casei. Reilly stătea în pragul uşii, iar vîntul îi flutura prin păr.

Melissa veni în vîrfurile picioarelor şi se aruncă în braţele lui. El oftă discret, ca să nu observe ea. În spatele ei, conversaţia se opri. Întreg perso-

nalul amuţise.

Ei nu-i păsa. Călcase una dintre regulile cele mai importante, dar nu-i mai păsa de nimic. Vedea furtuna din ochii lui. În inima ei se zvîrcoleau cuvinte ce trebuiau spuse.

El o lăsă, uşor, din braţe, cu privirea arzînd, inexplicabil de distant.

– Scuză-mă, domnişoară.

Împietrită, mută, ea se depărtă. Dar nu pentru mult timp. Un val de iubire o împinse aproape de el. Dragostea lui era cea care îi dădea curajul de a lupta.

– Unde ai fost?

– Am avut treabă, domnişoară. Lordul mi-a cerut să zbor pînă la Londra.

– La ora asta? Pe aşa vreme?

Haverford murmura ceva de la masă.

– Credeam că elicopterul nu funcţionează.

– Ce repede circulă veştile pe aici, răspunse Reilly.

– Poate că nu chiar aşa de repede. Şeful pazei se răsuci spre Melissa. Bucătăreasa îi zîmbi ca unui vechi confident. Cameristele îşi dădeau coate pe sub masă. Crowley îşi unse alt biscuit, cu mintea la treburile lui. Reilly rămase indiferent la zbuciumul Melissei. Îşi scoase haina şi îndepărtă absent mîna Melissei, care îl strîngea uşor de braţ. Nici nu-i observă consternarea, era sigur de ea, ferindu-şi faţa cînd păşi spre bucătărie.

– Am crezut că vor dura mai mult reparaţiile elicopterului, dar l-am verificat şi am zburat cu bine.

– Ai trecut şi peste casa lui Robin Hood? întrebă Aurora.

Reilly îşi trecu mîna prin păr.

– Îmi pare rău, domnişoară, n-am avut timp.

Rămasă singură în pragul uşii, Melissa îşi strînse braţele la piept cu furie.

– Ar trebui să te agăţi de orice şansă pe care o mai ai.

Vocea ei surprinse pe toată lumea, inclusiv pe ea.

Privirea lui Reilly nu reuşi să o întîlnească pe a ei.

– S-ar putea să ai dreptate, domnişoară.

– Să nu renunţi niciodată, asta e deviza mea.

– Şi a mea. Uneori. Contesa încă mai doreşte să plece?

– N-am mai vorbit cu ea.

Doream să vorbesc mai întîi cu tine.

Bucătăreasa se ridică, punîndu-i lui Reilly mîncare într-o farfurie.

– Nu fi îngrijorată, Mary, spuse el încet, am o treabă cu lordul, mai întîi.

– Să nu-l laşi să renunţe, iubitule.

– Nu.

Şi totuşi o lăsă pe Melissa acolo, fără să-i spună nimic. Ea nici nu ştia dacă să se înfurie sau să

izbucnească în lacrimi. Nu putea înţelege de ce se poartă aşa. O bănuială îi încolţi în minte. Poate că zborul pînă la Londra şi înapoi, îi dăduse răgazul să se gîndească la cele ce i-a spus ea. Poate că hotărîse că e mai sigur să nu se implice într-o relaţie cu o femeie care nu cunoştea iubirea.

Acum ştia. Inima ei bătea cu putere. Dar cum să o spună? Trebuia să fi ştiut că lui nu-i plac efuziunile sentimentale în faţa personalului. Poate acest lucru să explice atitudinea lui.

Reilly se opri la o oglindă de lîngă banca servitorilor, aranjîndu-şi cravata. Ascunse un mic pacheţel în buzunar.

Melissa se apropie.

– Ea îl iubeşte, să ştii.

Încordat, se întoarse spre ea.

– Contesa şi lordul?

Privirea ei îl implora.

– Ştiu sigur, Reilly. Îl iubeşte foarte mult.

– Şi el o iubeşte.

Şi atunci, de ce se purta aşa?

El se ridică, iar expresia de pe faţa lui îi impunea tăcere. Nu era locul potrivit pentru cuvinte.

– Trebuie să facem ceva, insistă ea aşezîndu-se în calea lui. Fiecare trebuie să cunoască sentimentele celuilalt.

– Păi ea poate să i le spună.

– Acum?

El privi peste umărul ei la ceilalţi meseni.

– Iartă-mă, domnişoară, am un pachet pentru lord.

Obrajii ei se înroşiră. El nu înţelegea nimic.

– Desigur. Dacă vrei să pleci, eu nu te opresc.

El rămase încremenit acolo, cu fălcile încleştate, cu mîna mîngîind o cutie pătrată de catifea. O puse meticulos în buzunar, apoi porni pe scări în sus.

Melissa stătea în capătul mesei. Nu se aşteptase ca el să se poarte faţă de ea atît de profesional, din moment ce îi declarase dragostea. Omul era preocupat, era la fel de îngrijorat ca Reggie, pe cît era ea pentru Helene.

Tocmai zburase pînă la Londra şi înapoi. Dumnezeule! Îi găsea mereu scuze, pînă cînd ajunse la cea de care se temea cel mai tare: se răzgîndise şi nu o mai iubea.

Ridicîndu-se, anunţă că e ora de culcare a Aurorei.

– Dar abia dacă ai mîncat, răspunse bucătăreasa. Să-ţi mai dau o farfurie, să mănînci în cameră.

– Nu, mulţumesc. Noapte bună tuturor.

Nici nu observă conversaţiile aprinse care izbucniră în momentul în care părăsea camera.

Aurora o prinse de mînă. Uşa bibliotecii se deschise. Apăru Reilly. Părea că se aştepta să o găsească acolo, părea că o aşteaptă. Cu o ţinută

soldăţească, el se înclină şi o pofti înăuntru.

Melissa strînse mîna Aurorei. Refuza să se lase intimidată de simpla lui prezenţă. Dacă dragostea lor nu va duce nicăieri, ea se va descurca. Toată viaţa ei se despărţise de oameni. Dar nu-şi va mai nega sentimentele niciodată.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

– Poate că ar fi potrivit puţin mai tîrziu.

– Acum.

– Melissa!

Dintr-un colţ al bibliotecii apăru Helene, zîmbind. O sărută pe amîndoi obrajii.

– Draga mea, totul e bine. Ţi-am spus eu că aşa va fi.

Helene îi spusese ei? Melissa îşi reveni rapid.

– Reggie m-a cerut în căsătorie!

– Şi tu ai spus...

– Da!

Melissa răsuflă uşurată. Avea lacrimi în ochi.

– E minunat, doamnă!

Aurora zburda printre ele, îmbrăţişîndu-le.

– Mami se mărită iar! se întoarse spre Reggie.

El o mîngîie pe creştet atît de bucuros, încît Vandkye începu să latre.

– Acum totul va fi bine. Ştiam eu! Ştiam eu!

Melissa se îndreptă spre Reilly, cu lacrimi în ochi şi cu un zîmbet cald ce-i lumina faţa.

– Tu ai făcut asta?

El se încruntă aproape imperceptibil, aruncînd

o privire îngrijorată spre Helene.

– El mi-a adus inelul. A zburat pînă la Londra numai pentru asta. Nu-i aşa că e grozav? Şi aşa de grijuliu!

Îl mîngîie pe obraz pe Reilly.

– Mulţumesc, dragul meu.

Aurora dansa în jurul lui Reilly. El se aplecă şi o lăsă să-l cuprindă cu amîndouă mînuţele.

– Bun-venit în familie, domnişoară.

– Mulţumesc, Reilly.

Melissa păşi mai în faţă.

– Mulţumesc, Reilly. Pentru tot.

– Mi-am făcut datoria, domnişoară.

– Doar atît?

Încercă să sune cît mai normal. Teama îi cuprinse inima, cuvintele apărîndu-i acum prosteşti şi naive. Reilly o cîştigase pe femeia pe care o dorea Reggie. „Datoria" lui era îndeplinită.

O prinse de mînă pe Aurora.

– E vremea de culcare, păpuşă.

– Nu vrei să serveşti nişte şampanie cu noi, Melissa?

– Îmi pare rău, sir, nu în seara asta. Micuţa este foarte obosită.

– O să am un nou tătic!

– Ştiu, păpuşă, dar e vremea de culcare. Nu-ţi fie teamă, că va fi tot aici mîine de dimineaţă.

Şi Reilly la fel. Şi în fiecare zi, apoi. Deci se ferea de ea, cum vor lucra împreună, cum vor trăi

împreună în casa aceea mare? Trebuia să se gîndească.

– Desigur, ne vei ajuta în pregătirile de nuntă. Sînt atîtea de făcut!

– Îl voi suna pe avocatul dumnevoastră mîine de dimineaţă, doamnă.

– Acel om oribil... Trebuie să avem nişte furnizori, nişte aranjamente florale. Ţii minte nunta cu Monsieur Trenchement? Trebuie să fie exact opusul ei.

– Da, doamnă. Ştiu cum se organizează nunţile.

Reggie îşi chemă administratorul.

– Reilly! Caută-l pe avocat mîine, la prima oră. Un contract prenupţial, cam aşa ceva, condiţii pentru Aurora, fonduri, de toate. Vreau să văd că se acordă mare atenţie copilului.

– Da, sir.

– Tu şi cu Melissa veţi aranja totul splendid, sînt sigur.

Reilly nu era chiar aşa de sigur. El o privea pe Melissa cum o conducea pe Aurora pe scări, în timp ce turna şampanie fericitei perechi. Apoi se retrase discret, lăsîndu-i pe cei doi să-şi facă planuri de viitor.

Să se scuze în faţa Melissei pentru comportarea sa însemna că trebuia, mai întîi, să-şi explice sieşi acest lucru. Cîteva ore crezuse că a pierdut-o. Zburînd spre casă, se întreba dacă o va mai găsi

acolo, dacă nu cumva Helene îi ordonase lui Miller să le ducă în altă parte. Îşi imagina camera Aurorei, goală, îşi imagina dormitorul pustiu. Cînd o văzu pe Melissa la intrarea în bucătărie, era mai impresionat decît putea exprima în cuvinte.

Atunci de ce o tratase atît de rece, aşa cum îl acuzase odată şi ticăloasa de Clare că era?

Pentru că Melissa a avut tot timpul dreptate, nu aveau nici un viitor împreună. Cît timp o simplă ceartă dintre Helene şi Reggie putea nărui tot ce aveau ei, dragostea nu era de-ajuns. Poate că nu-şi putea permite un rubin, dar verigheta era singurul răspuns.

Melissa exersa la caligrafie pe masa cea mare din bibliotecă. În mod normal o nuntă atît de mare trebuia pregătită în cîteva luni.

Helene se hotărî să calce regulile şi să se căsătorească rapid, impulsiv, să lipsească lumea presei de privilegiul de a o vedea într-o catedrală engleză. Îi ceruse Melissei să grăbească invitaţiile, să le înmîneze personal. La început ea reuşi să combine acest lucru cu lecţiile Aurorei de caligrafie. Copilul se plictisi repede în atmosfera încărcată din bibliotecă şi alese lecţiile de călărie. Melissa nu se putea plînge. După două săptămîni

abia ajunsese la litera G din enorma agendă a Helenei. Şi mai erau două săptămîni pînă la nuntă.

– Parcă eşti un călugăr care transcrie *Biblia*.

Îşi strînse buzele cînd Reilly intră. Nu-l mai văzuse decît în trecere de atunci. El avea grijă de avocaţii care veneau zilnic în maşinile lor negre, plimbîndu-se şi discutînd mereu cu Reggie. Reilly se dovedise încă o dată indispensabil.

Dar ei îi lipsise foarte mult.

– Ocupată? întrebă el.

O lăsă mai încet. Încercase să-i spună, printre jocuri şi cuvinte, printre zîmbete calde în holuri întunecate, că regreta felul în care se purtase în bucătărie, în seara aceea. Nu se va mai întîmpla niciodată aşa ceva. Pe cuvînt! Dar, ce naiba, cînd îi va da şansa să i-o spună?

El aşeză pe colţul mesei o carte roşie, legată în piele.

– Agenda lordului. Mi-am permis să notez, în creion, cine va primi invitaţie şi cine va primi doar o înştiinţare.

– Eficient ca întotdeauna. Cred că ai pierdut ceva nopţi ca să faci asta.

Inima ei îngheţă cînd se apropie de ea. El desena cercuri sub ochii ei încremeniţi.

– Nu sînt singurul care şi-a pierdut somnul.

Ea îşi închise ochii şi puse mîna peste mîna lui.

– Ce s-a întîmplat, Reilly?

El se îndreptă, stînd departe de ea, atît cît îi permitea canapeaua.

– Aveam nevoie de timp, să mă gîndesc.

– Ce ai hotărît?

– Va trebui să comandăm nişte ghirlande. Oaspeţii se vor aştepta ca fiecare cameră să fie decorată într-un mod festiv.

– Şi florile? Am uitat de flori.

El îşi aruncă privirea pe desenul complicat al covorului oriental.

– Ai spus că mă iubeşti, Reilly. Am dreptul să te întreb dacă mai simţi aşa.

– Aveai dreptate că vieţile noastre nu ne aparţin. În situaţia asta, noi nu avem nici un viitor.

– Asta nu înseamnă că eu n-am să lupt pentru ceea ce avem noi acum.

– Şi anume?

– Cînd se certau Helene şi Reggie, mi-am dat seama că trebuia să te iubesc mai mult. Trebuie să ştim mereu acest lucru, cît timp vom fi împreună.

– Va fi de-ajuns iubirea?

– Iubirea este totul.

Melissa se aplecă pe pieptul lui, simţindu-i mirosul unic, aroma masculină şi încă ceva, un vag gust familiar, un miros pe care îl asocia în mintea ei cu ocaziile deosebite.

– Ai lustruit argintăria.

– Eu vreau mai mult decît dragostea ta, Melissa.

Ea îi întoarse un zîmbet dulce.

– Atunci hai să ne întîlnim la cabană.

– Nu pot.

– Ştiu că eşti ocupat. Dar crezi că eu stau degeaba aici?

– Este în curs de demontare. Interiorul, cel puţin.

Surprinsă, ea spuse agitată:

– Cabana? Dar era locul nostru!

– Mutăm monitoarele de pază în altă parte. Am găsit un loc mai bun. Cabana va rămîne goală.

Se aşeză înapoi, cu picioarele ei lungi strînse sub ea.

El dorea să se mute acolo. Dar, mai întîi, trebuia să găsească cuvintele. Venise să o ceară în căsătorie. Ziua aceasta va fi cea mai fericită din viaţa lui. În loc de asta, el bîjbîia, căutînd cuvinte simple, împiedicîndu-se în detalii, ghirlande, invitaţii. Se chinuia, aşa cum făcuse în ultimele două săptămîni, cînd se gîndise cum să o ceară, ce putea să-i ofere.

A-i cere unei femei să-ţi dăruiască viaţa ei, era ca şi cum trebuia să alegi care fir trebuia tăiat într-o bombă gata să explodeze. Se ridică de pe canapea şi se îndreptă, cu greu, spre uşa dublă. Adresă cîteva cuvinte unei servitoare care zăbovise prea mult în hol, ştergînd o statuetă a lui Adonis. Asigurîndu-se că sînt singuri, închise uşile în spatele lui şi se aşeză iar pe canapea.

Îşi pipăi inconştient vesta. Trebuia să se fi gîndit, cînd plecase la Londra, să-i aducă un inel. Era foarte neobişnuit pentru el să uite un amănunt atît de important. Asta îl făcea să se simtă prost. Ca un bărbat îndrăgostit. Se mai simţise aşa, odată, în Irlanda de Nord. De astă dată dorea să se asigure înainte de a-şi oferi inima şi sufletul.

Ea se întoarse către el, răsfoind mulţumea de invitaţii.

– Nu-i nevoie de atîtea pregătiri, Reilly.

Inima lui bătea puternic. Ea îl refuza, chiar înainte ca el să vorbească:

– Înţeleg.

Ea rîse.

– Stăpînul tău se însoară. Ţi-ai făcut datoria. Idila ta cu mine a fost un premiu. A fost şi un minunat exemplu de clarviziune. Cînd Helene se gîndea să plece, am fost eu acolo s-o împiedic. Pentru că m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Bine lucrat, Reilly!

El o strînse de umeri, trăgînd-o spre el cu forţă.

– Tu n-ai făcut niciodată parte din datoria mea.

Ea nu-l privi, refuzînd să accepte aceste fantezii care-i sunau chiar şi ei paranoice.

– Cum pot eu să ştiu. Ce pot eu să gîndesc? Vrei să vorbeşti cu mine, dar m-ai evitat timp de două săptămîni.

– M-am gîndit.

– Am fost şi eu prin gîndurile tale?

– Tu eşti gîndul meu.

– Şi atunci de ce nu mă laşi înăuntru? De ce mă alungi?

– Nu eram sigur de ce vei spune.

– Voi spune ceea ce am tot încercat să-ţi spun de două săptămîni. Te iubesc. De asta îţi era frică?

– Da. Mi-a fost frică că în orice moment poţi să mă părăseşti.

Capitolul 12

Ea trase adînc aer în piept.

El ajunse lîngă ea, nedorind să o lase să dea înapoi. Buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei.

– Eu vreau să ştiu că ai să rămîi, indiferent ce se întîmplă cu ei. Nu putem atîrna de un fir, Melissa.

– Te iubesc.

– Spune-mi că eşti a mea.

– Sînt.

– Pentru totdeauna?

Ea rîse, blînd de această dată, mîngîindu-i faţa.

– Ştii că eu nu cred în veşnicie. Dar cred în dragoste. Tu m-ai făcut să cred în ea. Eşti un om minunat, Reilly.

– Eşti fericită aici?

– Mai fericită ca niciodată.

– Atunci rămîi. Mărită-te cu mine.

– Ştii că nu se poate.

El îi cuprinse faţa în palme, mai grijuliu decît cu argintăria.

– Nu glumesc. Te vreau aici.

– Dar mă ai. Numai să nu ceri...

– De ce nu?

Se smulse din îmbrăţişarea lui. Cumva, el ştiuse tot timpul că se va duce de rîpă totul, dintr-o mişcare greşită sau dintr-un cuvînt.

– Nu pot.

Se retrase pe culoarul făcut de canapea şi masa cea lungă. În mîini mai avea teancul de invitaţii.

El trebuia să se apropie, să încerce.

– De ce nu? întrebă el.

– Deoarece căsătoriile sînt veşnice, spuse ea simplu. Şi veşniciile nu durează.

– Pot să dureze.

– Dacă poţi să crezi asta, poţi să crezi şi în căsnicia lor. Cît timp va dura, eu voi fi aici. Nu plec nicăieri, Reilly.

– Pînă cînd nu va pleca copilul.

– Sînt aici. Sîntem aici. Să ne bucurăm. De ce nu poate fi iubirea de ajuns?

Cuvintele trecură ca nişte schije prin pielea lui, lovindu-l oricît s-ar fi ferit. S-ar fi aşezat în genunchi, ar fi făcut orice. Dar nu putea să-i înfrîngă rezistenţa.

– Mi-am promis că nu voi dormi niciodată cu o femeie pe care n-o voi putea numi „a mea".

– Dar am făcut deja dragoste. O dată.

– A fost numai de încercare. Am putea să avem o viaţă întreagă de făcut dragoste. Eu nu te-aş părăsi niciodată.

– Dar Aurora? I-am promis că voi fi mereu aici, cînd va avea nevoie de mine. Nu pot să calc această promisiune pentru că m-am îndrăgostit.

– Dar dacă eu am nevoie de tine?

Ochii ei sclipiră.

– Ea a venit prima.

– Vrei să spui că trebuie să învăţ să accept asta.

Ea îşi stăpîni cu greu lacrimile.

– Dacă mă iubeşti, mă accepţi aşa cum sînt, te rog...

Se retrase, cu o ţinută impecabilă, cu mîinile pe lîngă corp. Nu putea. Nu putea să-şi dedice viaţa cuiva care nu-i aparţinea, care nu dorea să-i aparţină.

– Atunci poate că ar trebui să ne oprim aici.

Tresări, atinse obiectele de pe masă, dărîmă teancul de invitaţii şi călimara de cerneală. Se înţepă cu peniţa.

Făcuse o mare greşeală. Dar cu el acolo, aşteptînd răspunsul ei, nu se putea hotărî ce era mai rău: să refuze cererea lui în căsătorie sau să se îndrăgostească mai tare de el.

– Asta-i tot? întrebă el.

O durere vie o străbătu în starea ei de con-

fuzie. Avea sentimentul teribil că nu va mai auzi niciodată acel accent din Yorkshire, care era doar pentru ea. Cînd vor vorbi data viitoare şi apoi de fiecare dată, ştia că nu va mai vorbi aşa, va folosi limbajul lui obişnuit, comun, profesional, pentru străini şi pentru vizitatori. Se înecă. Ridică agenda roşie, răsfoind paginile aurii.

– Ştii cumva cum să te adresezi unei femei de două ori divorţată, soţia unui fost ambasador, căsătorită acum cu un duce?

El rămase mut.

– Hei, Reilly, tu le ştii pe toate.

– Mai puţin cum să rezolv această problemă.

Paginile se umeziră de lacrimile ei. El se apropie. Ea îl respinse.

– Poate că ar trebui să pleci. Te rog. Vrei să faci asta pentru mine? Ar fi făcut orice. Îşi refăcu masca aceea dură pe care o avea cînd datoria îl chema. Melissa zăcea pe canapea, concentrată asupra muncii ei. Trase o foaie albă în faţa ei. O lacrimă căzu.

Reilly se prefăcu că nu observă. Discreţia, numea el asta. Nu vedea nici o soluţie.

– Eu nu pot să te iubesc temporar. Este veşnic sau nu este dragoste.

– Of, eu cred că e veşnică, oftă ea. Dar te iubesc prea mult ca să-ţi fac promisiuni pe care nu pot să le ţin. Regret, Reilly.

Se auzi un orologiu.

Bedford House era destul de mare ca să ţină un om ocupat toată ziua, să-l împiedice să gîndească prea mult, să-şi dorească lucruri care nu-i aparţineau, la care nu avea dreptul.

– Te las să-ţi faci treaba, domnişoară.

Se îndreptă spre uşă. La fiecare pas se aştepta să-i vorbească. Covorul înăbuşea zgomotul paşilor, pînă cînd ajunse pe cimentul din hol. În urma lui, peniţa zgîria hîrtia groasă, cerată, cufundîndu-se mereu, mereu, în călimară.

El închise uşile duble în urma lui. Ca un soldat înaintea unei bătălii, îşi imagina că toate armele sînt îndreptate spre inima lui. Un zgomot se auzi din partea cealaltă a uşii. Degetele lui se încleştară pe clanţă.

Erau prea asemănători. Fiecare îşi construise cu greu un cămin.

Căminul ei era copilul, al lui era aici. Pînă cînd unul din ei nu va sacrifica totul, erau sortiţi să rămînă despărţiţi, aşa cum erau cele două linii subţiri, paralele, pe care Melissa le desenase pe hîrtia ei.

– Pot să te ajut?

Melissa se întoarse. Nu dorea să creadă despre ea că îl spiona. Abia dacă mai intrase în

aripa servitorilor de la discuţia aceea, de acum zece zile.

El arăta perfect. Cu spatele drept, cu faţa aspră, nu trăda nici o emoţie.

– Asta nu este ceea ce pare.

El luă din mîinile ei bucata de fotografie şi şterse de pe ea un fir imaginar de praf.

– Am văzut-o pe fetiţă jos, în hol. Cred că vă jucaţi.

– Ea m-a scos la joacă. Spune că am muncit prea mult.

– Are dreptate.

Reilly nu trebuia să o privească ca să-şi dea seama. Cunoştea faţa ei foarte bine, o memorase în lungile momente fierbinţi pe care le-au petrecut împreună.

De ce venise? Stătea lungit în pat, liniştit în camera deja curăţată, gustînd ceva ce-i adusese bucătăreasa.

– Patru zile pînă la nuntă, spuse Melissa repede.

Vocea ei pluti în aer, distrugînd tăcerea mormîntală a camerei în care se simţise, odată, ca acasă. Se simţea ca într-o celulă.

– Mi se pare că de fiecare dacă cînd mă întorc, tu faci ceva. Te simt mereu cu coada ochiului. Mereu dai înapoi.

– Sînt foarte multe de făcut.

Şi foarte multe de uitat. Se închisese în biblio-

tecă precum o călugăriţă în chilia ei albă, în timp ce el servea masa unui şir nesfîrşit de oaspeţi. Uneori se uita spre ea cînd se plimba pe lîngă garaj, urmărind noile sisteme de pază, verificînd automobilele oaspeţilor. Îl mai ajuta şi pe Crowley. Singurul loc în care nu o putea vedea era biblioteca şi camera fetiţei. Sau camera ei.

Azi ea venise la el, graţie unui drăcuşor cu păr blond.

Reilly arătă spre mobile, simţindu-se la fel de morocănos şi indispus ca şi Reggie. Apoi se corectă în gînd: aşa cum era Reggie, înainte de a o cunoaşte pe femeia iubită.

– Doreşti ceva, domnişoară?

– Am auzit că pleci cu ei în luna de miere.

– Lordul mi-a cerut să-l însoţesc. Voi face aranjamentele pentru plecarea în Jamaica. Cabana pe care ducele le-a împrumutat-o în Kingstown mai trebuie reparată. Lordul doreşte tot ce e mai bun pentru contesă.

– Le vei servi micul dejun la pat, în fiecare dimineaţă?

– Aceasta este una dintre îndatoririle mele.

Discuţia ajunse într-un impas, agăţată în ideea de a aştepta fericirea altora, în timp ce a lor se stingea.

Melissa se îndreptă spre uşă, încercînd cu disperare să găsească un motiv ca să mai rămînă. Cum puteau ei să facă dragoste, cînd nici măcar

nu puteau sta de vorbă? În clipa cînd atinse clanţa, Reilly vorbi:

– Bucătăreasa îmi dă lecţii. Sînt ucenicul ei.

Melissa zîmbi, iar obrajii prinseră culoare.

– Nu mă surprinde. Încep să cred că eşti în stare de orice.

Atunci de ce o pierdea. Ea citea în ochii lui la fel de limpede ca şi cînd ar fi spus-o.

El se întoarse.

– Voi lipsi o lună.

Un pas. Încă un pas mic.

– O să-mi lipseşti.

– Ai să fii aici cu copilul. Ar trebui să fii fericită.

Se opri. Ea încerca să dea o perspectivă lucrurilor, să lămurească faptul că se va descurca.

– Să nu-ţi faci griji pentru mine. Am mai fost părăsită cînd au plecat oamenii în luna de miere. Mama mea a făcut carieră cu asta. Totuşi. Speram.

– Ce sperai?

– Că dacă pleacă Helene şi Reggie, vom avea o lună întreagă, să vorbim.

El nu se lăsă impresionat.

– Voi fi plecat o lună.

– Ai mai spus.

Altă tăcere apăsătoare.

Melissa nu mai ştia ce să spună. Aparţinea acestui loc la fel de mult ca şi Reilly; era nefiresc de uşor să se justifice.

– Ne jucam. Aurora a venit aici să se ascundă. Îi spun poveşti şi anecdote. O urmăresc ca o umbră. Nu mi-am dat seama că e camera ta.

– Deci asta face ea.

– Încep să bănuiesc un model, nu-i aşa?

– Ieri ne-a aranjat o întîlnire. Acum două zile ne-a trimis în sat pe amîndoi.

– M-a întrebat săptămîna trecută „unde este curtezana". Ea crede că e un joc.

Un joc care se terminase cu un scor nedecis.

– Reilly...

– Domnişoară...

Ea rîse, pentru că vorbiseră amîndoi deodată.

– Nu mi-a spus aşa de mult. Ca nume, nu ca barieră.

– E mai uşor aşa.

– Vom trăi împreună.

– Într-un fel.

– Vom munci împreună, atunci. Trăind în aceeaşi casă.

– Dacă nu vrei să te măriţi cu mine

– Nu pot.

– Atunci va trebui să păstrăm o distanţă.

Ea încerca, fir-ar să fie! Zece zile încercase.

Privea prin cameră, ţinîndu-şi mîinile pe marginea metalică a patului. Se auziră voci de afară. Era tentată să deschidă uşa. Spre uşurarea lui, îşi coborî vocea şi vorbi în şoaptă:

– Presupun că se vor ridica unele semne de

întrebare dacă voi fi văzută ieşind din camera ta.

Imperturbabil, ca de obicei, el răspunse că, probabil, personalul nu va fi surprins.

– Sînt foarte receptivi.

Ei îşi imaginau motivul pentru starea lui de nemulţumire, cu mult timp înainte, credea Reilly. Timp de zece zile fusese foarte nervos cu toată lumea. Sfaturile pe care încercase bucătăreasa să i le dea se izbiră de un zid de încăpăţînare. Îşi pierdea întreaga reputaţie de om care nu face compromisuri. O pierdea pe Melissa şi nu părea că are scăpare. Viaţa pe care şi-o dorise se spulbera în toate direcţiile ca o bombă care exploda într-o mişcare lentă. Nu putea prinde bucăţile destul de repede ca să le pună la loc.

Ea se îndreptă spre uşă.

– Doreşti o ceaşcă de ceai? răbufni el.

Ea clătină din cap, dar rămase. Cînd începu să privească prin cameră din nou, inima lui începu iar să bată.

– Nu e deloc ceea ce mă aşteptam. Mi-am imaginat că eşti foarte spartan, foarte soldăţesc. Ai construit un cămin într-un alt cămin. Oare? El zări dezordinea pe care ea o trecuse, politicoasă, cu vederea. La ce-i era bun patul unui bărbat care îşi pierduse obişnuinţa de a dormi fără o femeie lîngă el? La ce bun tapetul alb şi strălucitor, fără minunatele ei desene şi culori? Hainele îi atîrnau ca nişte stafii la toaletă. Păstrau parfumul

ei, dobîndit ilicit din îmbrăţişări fugare.

Ea se întoarse de la toaletă. Cu permisiunea lui mută, păşi în camera cealaltă. Îi părea ca o cameră de hotel, măsuţe vechi culese din celelalte camere ale casei, o canapea uzată, o veioză veche îndreptată spre tavan. Un televizor mut. Un radio mut.

Reveni în dormitor. Observă fotografiile aşezate pe o măsuţă. Ascultă explicaţiile lui concise:

– Poze de la şaisprezece ani. Nu prea ai ce vedea.

Ea zîmbi privind fotografia din mîinile ei.

– Jucai rugby? Arătă echipamentul lui în dungi.

El nu-i răspunse, iar ea puse fotografia înapoi şi luă alta.

– Cei doi fraţi ai mei, eu, tata.

Ea le zîmbi celor patru bărbaţi, ca şi cum ar fi făcut cunoştinţă cu ei. Toţi erau bine făcuţi. Robert avea o figură combativă, Michael avea o faţă care trăda simţul umorului.

Reilly avea ambele calităţi şi, în plus, avea o mare stăpînire de sine şi o privire pătrunzătoare care o studia pe Melissa foarte intens.

Să o piardă acum, după ce o iubise, îl putea răni pentru toată viaţa. Să o lase acum să plece însemna o catastrofă.

Paginile se îndoiau uşor.

– Părinţii mei.

– Par foarte fericiţi.

– Patruzeci de ani.

– Mi-ai spus.

– Ai ascultat? O atinse pentru prima oară în acele zile. Simţi un fior puternic în trupul ei, care, ca o salcie, dorea să se arcuiască.

– Trebuie să-mi respect promisiunea făcută Aurorei. Te rog spune-mi că înţelegi.

– Cred că da. Promisiunea nu era chiar pentru ea, ci pentru fetiţa care ai fost tu, cea care a fost mereu părăsită. Eu n-o voi părăsi niciodată, Melissa. Eu cînd fac o promisiune, o respect.

– Dar Aurora?

– Mama ei poate să o îngrijească.

– Mamele nu sînt întotdeauna cei mai buni judecători.

– Ai ei sau ai tăi?

Oftă.

– Toţi avem un bagaj de emotivitate. Şi eu sînt prima care să mi-o recunosc. Dar eram matură cînd am făcut această promisiune. Şi n-am s-o încalc.

El îşi duse mîna la gură. Şi trecutul său juca un rol aici. Întotdeauna dorise o femeie care să poată face un angajament... În cazul Melissei... Ea nu era pentru el.

– Arăţi atît de obosit! spuse ea.

– Eşti frumoasă.

– Plin de tact, ca întotdeauna. Arăt ca naiba.

Mama ar fi şocată. Helene mi-a şi spus-o, în fiecare zi.

– Zilele în care ţi-aş fi spus cît de mult te iubesc.

Ştia că trebuie să lupte. Îi spusese lui Reggie să nu renunţe niciodată. Dar cu cine se lupta?

Îi mîngîie faţa cu vîrful degetelor.

– Ai mai pictat?

– M-am oprit pe la cabană, săptămîna trecută, şi speram să mai pictez.

– N-am avut timp să fac curat acolo.

– N-am putut suporta să o văd goală.

El nu putea suporta să o vadă îndepărtîndu-se. Oare cabana era tot ce mai aveau ei împreună? Cîteva după-amieze furate.

– Am să mă ocup de ea după nuntă.

O lună departe. Nu puteau rezolva nimic aşa. Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, ea îl cuprinse în braţe.

– O să-mi fie dor de tine.

El o îmbrăţişă grăbit, fără să se întrebe de ce i se părea normal ca ea să fie acolo. Ca la prima ei vizită în bucătărie, era convins că ea aparţinea acestei camere pe care n-o vizitase niciodată, împreună cu el. Era o nebunie. Dar era şi lucrul pe care îl ştiuse cel mai sigur în viaţa lui.

– Ai să mă aştepţi?

Cu obrazul sprijinit în pieptul lui, lacrimile îi udau cămaşa. Zîmbind, ea îi răspunse:

– Doar dacă Haverford nu-mi face o ofertă mai bună în următoarele zile.

– Va avea grijă de tine. Şi de micuţă.

– Faci despărţirea mai uşoară.

– Este singurul motiv pentru care ai venit?

Altă tăcere se aşternu, plină de cuvinte ce nu puteau fi spuse. O cuprinse după umeri.

– Dacă vei locui aici, vreau s-o faci pentru că doreşti să fii cu mine, nu pentru că ai grijă de copil. Nu pentru că este datoria ta. N-am crezut niciodată că voi avea un rival de cinci ani. Unde este ea?

– La lecţia de călărie.

– Te simţi în siguranţă cînd nu o ai în faţa ochilor?

– Nu de această securitate are ea nevoie. În plus, toată lumea o iubeşte. Doar că s-ar putea să se întîmple ceva cu noua ei familie. Vreau să ştie că există cineva acolo, pentru ea.

– Mereu?

– Pînă cînd va fi destul de mare să se descurce singură. Mi-ai cerut să te aştept. Te voi aştepta. Dar numai pentru o lună. Şi eu îţi cer să mă aştepţi.

– Cît?

– Pînă ce ea va fi independentă.

Buzele lui se strînseră într-o linie subţire.

Ea îi aruncă o privire.

– Unul dintre primele lucruri pe care le-am ob-

servat la tine a fost răbdarea. Spune-mi că vei fi acolo pentru mine, cînd Aurora va fi gata de plecare.

– Atunci vei fi gata să mă iubeşti?

Degetele ei îi mîngîiau buzele uscate.

– Pentru asta, sînt gata.

O strînse în braţe. El avea nevoie de ea. Mereu va avea nevoie de ea.

– Dacă nu putem face angajamente, putem totuşi să facem dragoste, spuse ea.

– Nu vreau să te mai las, domnişoară. Niciodată.

Gura lui flămîndă o sorbea bucată cu bucată. Gura ei îl aştepta. Limba lui pătrunse înăuntru cu furie. Cînd vorbi din nou, vocea lui era moale şi caldă:

– Şi tu mă iubeşti.

– Te iubesc.

Capitolul 13

Reilly se duse şi încuie uşa. Îi auzea respiraţia fremătătoare. Trecu pe lîngă oglindă şi văzu o faţă dură şi aspră, o gură împietrită. Îşi scoase cămaşa şi îşi aranjă restul hainelor, spunîndu-i să facă şi ea acelaşi lucru.

– Eşti a mea, spuse el. Acesta este patul nostru nupţial.

Ea trase aer în plămîni. Oftă. Dragostea pe care o făcuseră înainte fusese blîndă, seducătoare. Aceasta era primitivă, plină de forţă, orice urmă de civilizaţie dispăruse.

– Vreau să-ţi văd faţa.

Se răsuci să-l vadă, pînă ce bărbia aproape că îi atingea pieptul lui puternic. Se dăruise cu totul. Ochii ei erau închişi cînd el o săruta pe ureche. Braţul lui liber o încolăci, palma îi strivea sînii grei, iar abdomenul o apăsa, o ridica, o cobora.

Prea ameţită ca să scoată un sunet, se încolăci în jurul lui. Trupul ei se încordă, făcînd loc

pentru puterea lui sălbatică. Pătrunse mai adînc decît simţise ea vreodată.

Lumea se învîrtea şi dansa, pămîntul însuşi se ondula. O cuprinse de mijloc cu amîndouă mîinile şi se aşează pe călcîie, trăgînd-o împreună cu el. Spatele ei se sprijinea pe pieptul lui. Se prăbuşi peste el, cu respiraţia sufocată de un spasm.

Nu avea cum să scape. Mîinile lui frenetice îi violau tot corpul. Degetele lui erau înfipte în părul ei.

Apoi îi atinse triunghiul de păr roşu şi ea începu să plîngă, zbătîndu-se şi arcuindu-se spre el. El îi acoperi cu mîna gura ei.

– Nu puteam să las să ne audă cineva.

– Ştiu, răspunse ea cu un suspin.

– Dragostea e uimitoare, nu-i aşa? Nu m-am gîndit niciodată...

Aştepta.

– Cred că nu m-am gîndit niciodată, spuse ea în sfîrşit. N-am visat niciodată.

– Hei, eşti a mea!

Melissa zîmbi într-o uimire mută, privind pereţii albi, mobila veche şi bărbatul din oglindă, care o ţinea atît de aproape, încît păreau un singur trup. În sfîrşit, aparţinea cuiva. Aparţinea acestui loc.

– Te iubesc, Reilly.

El o îmbrăţişă.

– În patru zile plec.

– Te voi aştepta.

Îi sărută umrii, simţind sarea de pe pielea ei.

– Ai să mă aştepţi?

– Cît vrei tu.

În hol răsunară nişte voci. Se despărţiră. Reilly o înfăşură într-un cearceaf. Tandreţea revenise, dorinţele sălbatice muriseră. Ea îşi aranjă părul răvăşit.

– Voi visa cu tine.

– Să visezi mereu.

– Te iubesc.

– Te iubesc.

– Te voi aştepta.

Melissa se plimba prin parc, ascultînd cîntecul păsărilor. Nunta fusese spectaculoasă. Helene arătase foarte şic în rochia ei de mireasă. Lordul Darby fusese mai demn şi mai aristocrat decît vechile portrete de pe pereţii casei. Aurora fusese îmbrăcată în catifea roşie, un înger frumos cu un minunat buchet de boboci de trandafiri.

Faptul că se dăruise trup şi suflet lui Reilly, nu putea s-o facă pe Melissa să uite de îndatoririle sale faţă de copil. Pentru Melissa, nunţile însemnau abandon, o mamă care îşi caută aventuri romantice.

Copilul suportase destul de bine, retrăgîndu-se

în camera lui atunci cînd adulţii erau prea agitaţi. Melissa era îngrijorată pentru ea în acele clipe.

– Vor lipsi numai o lună, o asigură ea.

– Ştiu, răspunse Aurora în maniera ei sobră. Ţi-am spus, cînd mami are un soţ nou, am şi eu un tătic nou. Pînă se întorc, eu rămîn cu poneiul meu, cu grădinile şi cu tine.

Stînd în poartă, Melissa medita. Nu era sigură că îi plăcea lista aceea de cumpărături. Dar atitudinea Aurorei o ajută. Murmură o veche promisiune. Mă ai pe mine, micuţo. Iar ea îl avea pe Reilly. Mai degrabă dorea să-l aibă. Acum Reilly era al lor. Nu puteau să-şi închirieze un administrator acolo? Se hotărî să deseneze o imagine care-i veni în minte: un magazin de închiriat administratori, cu modele expuse, negrii cu sacouri albe, albi cu fracuri negre, asiatici cu veste, servind ceai. Administratori vechi şi noi... Şi un singur Reilly.

Era absolut unic. Şi dacă nu şi-ar fi şters zîmbetul de pe faţă, orice servitor care trecea pe acolo ar fi ştiut de ce. Era o femeie foarte norocoasă. Şi foarte singură, de zece zile.

Primise o scrisoare de la el, din ziua în care au ajuns. Nu avea dreptul să aştepte alta prea curînd. Dar pîndea mereu poarta.

Poştaşul aducea corespondenţa, aşezînd scrisorile din Jamaica deasupra.

Despături cele patru pagini scrise de mînă,

trecînd peste paragraful de introducere.

Melissa pufni şi aruncă foile. Patru pagini de instrucţiuni pentru personal! Şi ce o să spună bucătăreasa cînd o să vadă foile rupte? Probabil că va rîde şi va mormăi ceva spre o oală care fierbe. Răsfoi cealaltă corespondenţă. Un plic subţire purta numele ei şi venea din Jamaica. Paşii îi încetiniră.

Dragostea mea. Mi-am terminat treburile. Am propria mea cabană, la capătul plajei. Este goală fără tine şi singuratică cum numai paradisul poate fi. Îmi lipseşti foarte mult. Oricît au încercat, fetele jamaicane nu au fost în stare să-mi aline durerea.

Ha! Acoperi hîrtia cu palma. O tachina şi o provoca să citească tot.

Avea gura uscată. Inima îi bătea puternic. Îi vorbea la fel ca în pat, poetic şi romantic. Încheie cu o formulă, ca întotdeauna, că o va iubi mereu. Şi ea îl va iubi, incapabilă să-şi închipuie o altă iubire. Tot ce era ea, tot ce avea ea, îi dăruise lui.

Totul, mai puţin mîna ei pentru căsătorie, îi şopti conştiinţa.

Totul, mai puţin veşnicia.

Vocea Aurorei îi întrerupse gîndurile:

– Ai primit scrisoare de la Reilly?

– De ce crezi asta, păpuşă?

– Pentru că eşti foarte fericită. A pus parfum în scrisoare? De asta faci şi tu la fel? Pot să miros?

– Nu, iubito, nu are nici un miros. Hai să mergem în cameră.

– Bine.

Aurora se adîncise în lecţiile ei cu un nou entuziasm. La început, Melissa era îngrijorată crezînd că acesta este un mod de a umple lipsa mamei sale, dar, ca de obicei, Aurora accepta senină tot ce-i oferea viaţa.

– Eşti gata pentru lecţia de citire?

– Hai să facem istorie. Azi mă simt deşteaptă.

– Tu eşti deşteaptă.

– Dar printre alţi copii voi mai fi deşteaptă?

– Chiar mai deşteaptă. Tu vorbeşti engleza, franceza, chiar şi un pic de italiană.

– Dacă aş merge la şcoală, aş sta în prima bancă, aş lua testele şi aş avea o mulţime de cărţi. Aş şti totul. Toţi regii, reginele, ţările, capitalele...

Mintea Melissei zbura departe, pe plajele însorite.

O mînă mică o scutură.

– Îmi pare rău. Ce-i, iubito?

– Dacă scriu o scrisoare lui mami şi lui tati, o trimiţi tu la poştă?

– Sigur că da.

Aurora se retrase într-un colţ să-şi scrie scrisoarea. Melissa citea scrisoarea lui Reilly. Era cu gîndul numai la ea. Va fi în stare ea vreodată să-i răspundă cu aceeaşi dragoste? Sau inima ei va fi

împărţită între dragostea pentru el şi dragostea pentru acest copil?

Această lună de despărţire ar fi trebuit să-i dea timp de gîndire. Dar ea se bucură de pacea acestor zile, de casa bine gospodărită, de progresele uimitoare ale Aurorei. Nu pentru prima dată se gîndea la Bedford House ca la o prelungire a lui Reilly, statornică, stabilă, liniştită.

Se hotărî să meargă la cabană, cînd Aurora va avea lecţiile de călărie.

Ajunse acolo şi începu să strîngă bucăţile de cablu şi resturile de benzi de pe jos. Data viitoare veni înarmată cu o mătură, o perie, o găleată şi detergent. Spre sfîrşitul săptămînii aduse nişte tapet din magazie, bucăţi mai vechi ce rămăseseră de la decorarea casei. Cu învoirea bucătăresei împrumută nişte scaune, o canapea veche din aripa de vest şi două veioze. Cabana deveni parte din viaţa ei. O aducea pe Aurora şi o punea să-i citească, în timp ce ea făcea treabă. Copilul se simţea ca la şcoală.

– Oricum, sînt prea mare pentru camera mea. Melissa zîmbi. Aurora avea despre şcoală o imagine ce rivaliza cu Disneyland-ul.

– Bucătăreasa a întrebat de ce nu aduci şi un

pat aici.

Melissa se răsuci pe scaunul pe care se urcase, cu o rolă în mînă. Privi la singura cameră pe care nu o decorase încă, micul dormitor pe care îl împărţise odată cu Reilly.

– Un pat?

– A spus că nimeni nu foloseşte cabana şi că ar putea fi a ta.

A ei? Ideea explodă în cabana readusă la viaţă. Nu a ei, ci a lor. Văzu cabana într-o lumină nouă. Asta făcuse tot timpul: propriul ei cămin. Datorită Aurorei reuşise. Datorită lui Reilly avea curajul să prindă rădăcini.

Se gîndi la micuţa care stătea la masă, lîngă fereastră. Poate că Reilly avea dreptate, fetiţa era ea. Dar nu în întregime. Aurora nu se putea apăra, aşa cum o apăra ea. Nici nu avea nevoie, o avea pe ea, mereu aproape.

În cinci zile va fi aici. Atunci va face mai mult decît a promis. Îl va cere în căsătorie, pentru tot restul vieţii.

– Ce tot spui acolo? întrebă Aurora.

Se gîndi puţin şi apoi răspunse:

– Sînt îndrăgostită.

– Ei bine, ştiam asta.

Veni şi dimineaţa de sîmbătă. Melissa aflase că Helene şi Reggie au hotărît să mai rămînă o zi la Londra. Păli la aflarea veştii.

– Sigur că Reilly al nostru va veni mai repede, să vadă dacă totul este în ordine la moşie.

– Sigur, spuse Melissa. Va veni azi. Ştiuse asta de o lună. Nu era pregătită.

Cuprinsă brusc de dorinţa de a fugi, aruncă o privire prin bucătărie. Şi ce dacă îi venise ideea să locuiască în cabană? Dar dacă cererea în căsătorie era stupidă? Dar dacă o va refuza?

Era gata să-i promită orice, ceea ce era şi ceea ce avea. Inclusiv angajamentul ei faţă de Aurora. Va accepta?

O jumătate de oră mai tîrziu, stătea în cabană şi mîinile îi tremurau cînd îşi turna ceaiul. Auzi paşi. Un ciocănit puternic zgudui uşa. Deschise. Era Reilly.

– Deci, te-ai mutat aici.

Cuvintele „bine ai venit acasă" muriră pe buzele ei. Trecu pe lîngă ea ferindu-se cu grijă să n-o atingă.

– Nu m-am aşteptat la asta din partea ta.

Nici ea nu se aşteptase la asta din partea lui. Uimită, îl privea cum străbate sufrageria ca un urs. Îşi drese vocea:

– Nu poţi trăi cu mine. Bine. Ai hotărît că n-o să meargă. S-ar putea să ai dreptate. Dar ai fi putut aştepta pînă ajungeam acasă, să mi-o spui

în faţă, nu să te ascunzi aici, în pădure. Nu ştiu cît de speriată eşti, dar vei trece şi de asta.

Încordarea Melissei se risipi ca prin farmec. Stătea la masă, turnînd ceaiul.

– Dacă stai jos, îţi explic.

– Ţi-am mai spus că eu nu mă amestec acolo unde nu e treaba mea. Deci, ţi-ai făcut un cămin aici. Asta spune multe.

– Oare?

– Ai tot ce îţi doreşti. O masă pentru copil. Un loc al tău.

– Ai fi putut să mă previi în scrisori.

Ea blocă uşa, cu ceainicul într-o mînă şi cu zahărul în cealaltă. Nici Ioana D'Arc nu stătea mai dreaptă şi mai sigură.

– N-am crezut că era necesar să te previn.

– Ai dreptate. M-ai prevenit înainte.

Şi îl iubea de multă, multă vreme.

– Mi-am făcut casă aici. Vrei s-o vezi?

El nu-şi dezlipea ochii de pe faţa ei.

– O văd.

– Bucătăria.

Cu mîinile la spate, se întoarse.

– Da, o bucătărie... frumoasă.

Refuza să se întoarcă, privind în ochii ei, ca şi cum ar fi pierdut ceva ce numai acolo putea regăsi.

– Melissa.

Nu. Trebuia s-o facă în felul ei. Mai întîi, trebuia

să aleagă. Dacă punea ceainicul jos, el putea să scape, putea să plece înainte să-i fi spus ce avea de spus. Se mişcă repede. Îl luă de mînă, folosind fără ruşine metoda Aurorei.

– Hai. Am să-ţi arăt.

Deschise uşa dormitorului. El privi patul pe care i-l dăruise bucătăreasa, tapetul, cuierul din colţ. Cuierul lui.

– Înţeleg că n-ai trecut prin camera ta înainte de a veni aici să te răsteşti la mine.

Nu avusese timp. Fusese departe de ea o lună de zile, a visat-o, a trăit pentru ziua asta. De asta a căzut cerul pe el cînd i s-a spus că ea se mutase în cabană. Dar nu i s-a spus şi ce mutase acolo.

Se răsuci, încet, pe călcîie. Melissa îl mîngîie pe obraz. Un luptător.

– Ştiu că-ţi plac lucrurile la locul lor. Aici e locul lor.

– Mi-ai mutat dormitorul aici?

– Tu aparţii acestui loc. Împreună cu mine.

Nici nu putea să o ia în braţe. Trebuia să-şi revină. Şi pentru el cabana avea o semnificaţie deosebită. Acolo au făcut prima oară dragoste. Nu dorea să mai piardă şi această şansă. Nu va mai avea niciodată alta.

Capitolul 14

Păşi spre centrul camerei privind căminul, statuetele vechi pe care le împrumutase din aripa veche. Locul era făcut din bucăţi din viaţa lui, tablouri din viaţa ei, totul refăcut în stilul artistic al Melissei, spre care tindeau amîndoi, căruia îi aparţineau.

Puţin prea artistic, hotărî după o clipă de gîndire. Pentru că nu a avut niciodată un cămin al ei, îl construise pe acesta cu mult suflet, îl idealizase. Şi o făcuse pentru ei.

– Vrei să trăim împreună. Asta este.

– Nu chiar.

Se apropie de el. *Curajul pe care îl are orice femeie,* se gîndi el.

O privi îngrijorat.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Cu o condiţie.

El pufni, supărat.

– Asta nu e căsătorie.

Ea stătea liniştită la masă, cu picioarele încru-

cişate. Luă ceainicul şi turnă. Îşi puse două cuburi de zahăr în ceaşcă. El se aşeză şi făcu acelaşi lucru.

– Mă mai iubeşti?

– Asta nu se schimbă într-o lună...

– Dragostea înseamnă să-i accepţi pe oameni aşa cum sînt.

– Înseamnă că fetiţa este înaintea mea.

– A venit prima.

– Eu trebuie să ştiu că eşti a mea.

– Sînt.

– Pînă se despart Helene şi Reggie.

– Dacă ţine cinci ani, rămîn fără casă. Aurora mai trebuie să crească puţin, asta-i tot. Îţi cer numai să aştepţi.

– Să văd dacă am înţeles bine. Am cinci ani de căsnicie provizorie, cu opţiunea de a o face permanentă cînd creşte copilul.

– Putem să facem să meargă. Mă voi mărita cu tine.

– Spui acum.

– Nu putem să ne atîrnăm vieţile de căsnicia lor.

Amîndoi îşi priveau ceştile de ceai. El dorea să o strîngă în braţe, nu să stea şi să negocieze, ca şi cum era un contract oarecare.

– Oamenii te-au părăsit, spuse el. Pentru că s-au îndrăgostit de altcineva. Eu nu plec nicăieri, Melissa. Niciodată. Poţi să-mi faci şi tu o promi-

siune similară?

– Nu pot fără să încalc altă promisiune.

Altă tăcere prelungită.

– Nu mă pune să aleg, Reilly.

– Se pare că deja ai ales.

Se ridică mai obosit ca niciodată. Întorcîndu-se să plece, luă o carpetă veche.

– E una mai bună în corpul vestic. Am să ţi-o trimit săptămîna viitoare.

– Reilly!

Se opri în pragul uşii.

– Da, domnişoară.

– Mi-am făcut casă aici. Am să rămîn.

– Pînă cînd?

Plecă. Îi veneau în minte cuvintele pe care i le spusese lui Regie. „Luptă pentru ea. Dacă nu merge, încearcă altceva. Dacă o iubeşti, să nu renunţi niciodată". El nu renunţase. Dar nu ştia ce să mai facă. Ea a promis să fie acolo pentru copil.

Aurora alergă spre el. O ridică şi o sărută. Melissa îi privea prin geam. Aşa va fi mereu, dacă accepta propunerea ei. Aurora venind la Melissa şi Melissa fiind acolo. De ce nu? De ce nu putea reuşi? Se întoarse.

– Ai promis că vei fi mereu acolo, pentru copil.

– Ştii bine.

– Atunci de ce nu poţi să fii aici pentru copil?

– Aici?

– Dacă se întîmplă ceva cu părinţii ei, tu vei fi

aici. Cu mine. Ea va şti că eşti aici. Va şti că va fi întotdeauna bine-venită.

– N-ar fi acelaşi lucru.

– De ce n-o întrebi pe ea?

– Cum aş putea? E copil.

– Întreab-o dacă o deranjează căsătoria noastră.

– Tu ştii ce-o să răspundă. I-ar plăcea. Pentru ea ar fi o nouă ocazie să-şi poarte rochiţa de catifea roşie.

– Exact. Nu se simte trădată că noi ne-am îndrăgostit. Pentru ea nu este o trădare, Melissa. Ea nu eşti tu, Melissa.

Nu, nu era.

– Poate că este un copil mai puternic decît am fost eu, dar asta nu înseamnă că nu poate fi rănită.

Reilly păşi în faţa ei.

– E puternică datorită ţie. În toate peregrinările mamei sale te-a avut pe tine. Tu ai făcut-o destul de puternică şi se va împăca cu asta. Întreab-o. Întreab-o ce simte ea.

Deschise uşa cabanei în momentul în care ea ridică mîna să ciocănească.

– Reilly, spuse ea formal.

– Prinţesă. Se înclină adînc.

– Am făcut ce ai spus tu.

– Ce anume?

– Am sunat-o pe mami la Londra.

– Interurban? întrebă Melissa.

– M-a ajutat bucătăreasa. Doream un răspuns la scrisoarea mea.

– La care scrisoare?

– Aceea pe care am scris-o eu singură.

Foarte mulţumită de ea, se învîrtea prin cameră.

Totuşi, acei ochi albaştri care dansau, îi evitau pe ai Melissei.

– Aurora?

– Reilly a spus că ar trebui, pufni ea.

Melissa îl fixă cu o privire rece.

– Ei bine, ce s-a întîmplat?

– Cînd am intrat în casă, a venit la mine cu scrisoarea aceea, răspunse Reilly. I-am sugerat să o sune pe mama ei, dacă nu mai poate aştepta pînă mîine.

Melissa îşi imagina scena. Aurora nu era timidă cînd cerea ceva. Aşezată la masa ei, îşi scoase creioanele şi caietele, ca şi cum s-ar fi pregătit să scrie misterioasa scrisoare. Melissa îşi încrucişă mîinile la piept.

– Şi care scrisoare va fi asta?

– Cea despre şcoală, răspunse copilul pripit.

Prea pripit. O bănuială îi încolţi în minte Melissei.

– Le-ai povestit despre noua noastră şcoală?

– Le-am spus că vreau să merg la şcoală. La o şcoală adevărată.

Încremenită, Melissa se răsuci spre Reilly. Cu

tactul său obişnuit, acesta o ciufuli pe mica prinţesă.

– Şcoală.

Aurora luă o ascuţitoare şi îşi ascuţi toate creioanele.

– Vreau să merg. Sînt destul de mare. Tu ai spus că sînt destul de deşteaptă. N-am primit răspuns la scrisoarea mea, aşa că Reilly mi-a spus că pot să dau telefon.

Melissa se aşeză în partea cealaltă a mesei. Reilly intui ce dorea ea şi îi veni în întîmpinare.

– Şi mami ce a spus?

– A zis „bine". Voi pleca la o şcoală publică în septembrie.

Şcoală publică! se gîndea Melissa îngrozită. În Anglia asta însemna şcoală particulară. Internat.

– Vin acasă în weekend.

Puse ascuţitoarea pe masă şi începu să scrie cu creionul ascuţit pe hîrtia albă, litere mari: A, B, C.

– Va fi frumos.

– Tu ştiai. I se părea că venise sfîrşitul lumii.

– Am crezut că tu o ajutai să scrie acele scrisori.

– Domnişoara spune că sînt avansată, adăugă ea.

– Sigur că eşti. Se întoarse spre Melissa. Lordul şi contesa au discutat despre asta la cină, într-o seară...

– ...şi bineînţeles că ţi-au cerut părerea! Melissa era furioasă. Ai aranjat şi asta, nu-i aşa? Ai aranjat totul. Expresia lui îngheţă.

– Am sugerat că un internat era prea mult pentru o persoană aşa de tînără.

– Tînără? Are numai cinci ani!

– Aproape şase, o corectă Aurora. Fiul ducelui are şapte şi spune că e frumos la şcoală.

Melissa îşi sprijini coatele pe masă, cu capul în mîini. Auzise mereu despre acest copil.

– La şcoală nu e frumos, declară ea.

Aurora se arătă foarte surprinsă.

– Credeam că eşti deşteaptă.

– Nu e problema de a fi deştept! Este de a fi îndepărtat. De a nu fi dorit...

Se opri. Pentru nimic în lume nu i-ar fi transmis copilului spaimele ei.

– Aurora, te simţi nedorită aici? Vrei să mergi la şcoală pentru că mami şi-a găsit pe altcineva?

Tremura. Adulţii puneau cele mai prosteşti întrebări.

– E frumos la şcoală.

– La Bedford House a fost frumos, nu-i aşa?

– Amîndouă sînt frumoase. Vin acasă în weekend şi în vacanţă şi vara. Putem să ne jucăm aici, dacă vrei.

Melissa se ridică brusc. Dumnezeule! Ştiuse că Aurora dorea asta. Copilul vorbea mereu despre şcoală în ultimele săptămîni.

– Eu cred că domnişoara are nevoie să fie puţin singură. Vrei să te joci pe afară.

Simţind că e momentul să-i lase pe cei mari, Aurora coborî de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Strîngînd la piept caietul şi creioanele, se opri în prag.

– Îmi pare rău, era un secret. Ştiam că tu n-ai să mă laşi, aşa că nu ţi-am spus.

Era aşa de simplu. Melissa rîse din toată inima. Cinci ani şi jumătate, aproape şase, şi deja îşi păcălea bona.

– Nu-i nimic, păpuşă. O să fie bine. Vom vorbi mai tîrziu despre asta.

– Mami a spus că e o idee bună, adăugă Aurora care nu putea rezista unei noi înţepături.

– Sînt convinsă. Acum du-te afară.

Se întinse să o mîngîie pe cap, dar fetiţa o zbughise deja. Melissa rămase cu mîna în aer.

Reilly deschise şi închise uşa. Fetiţa alerga pe potecă, uitînd pe loc tensiunea din cabană.

– Şcoală, şopti Melissa.

– Sîntem prea departe de o şcoală potrivită, ca s-o ducem în fiecare zi. Internatul este cea mai bună idee.

– E o idee groaznică. Nu vezi ce-i fac? Sînt căsătoriţi abia de o lună şi deja o îndepărtează. Scapă de ea! Va fi distrusă cînd va realiza.

– Ea a vrut să plece.

– A simţit că nu e dorită. Trebuia să-i acord

mai multă atenţie.

Reilly o apucă cu mîinile şi o scutură.

– Ascultă-te pe tine! Ascult-o pe ea! Nu este o refulare, e o aventură. Ea doreşte asta. Nici unul dintre servitori nu are copii. Ea are nevoie să fie printre copii.

– Dar eu am nevoie de ea.

Aceste cuvinte sparte ţîşniră odată cu lacrimile. Întreg trupul se scutura.

Reilly o luă în braţe, mîngîindu-i părul, simţindu-i încordarea trupului.

– Ai dorit să fie fericită, sănătoasă şi puternică. Ai vrut să controlezi tot ceea ce viaţa i-a scos în cale. Ai reuşit.

Ochii ei scăldaţi în lacrimi nu vedeau chiar aşa lucrurile.

– Am făcut-o destul de puternică, ca să se descurce fără mine, asta-i?

– E ceva greşit în asta?

Nimic, dacă nu se supăra că este lăsată în urmă. Dar Reilly era acolo. Reilly îi dădea batista, strîngînd-o în braţe, o lăsă să plîngă, să se descarce pentru un lucru atît de natural ca plecarea la şcoală a unui copil.

– Nu-mi vine să cred că mă prostesc aşa.

– Nu spune asta.

– Ea vrea să meargă la şcoală.

– Aşa a spus ea.

– Nu este speriată. Nu se simte respinsă.

– Datorită ţie.

– Am făcut o treabă bună.

– Asta a fost o treabă bună.

– Atunci de ce mă simt aşa?

Îi ridică bărbia.

– Eşti femeie, nu-i aşa?

Un pumn slab de femeie îl lovi în piept.

– Să nu începi iar.

– E un pui care-şi părăseşte cuibul. Nu-ţi place asta. E foarte normal. Copiii cresc.

– Dar nu vreau să crească aşa de repede. Şi şcoala...

– Ce-i rău în asta?

Îşi şterse nasul cu batista. Nu trebuia să se gîndească mult.

– Cînd aveam paisprezece ani, mama s-a măritat a cincea oară. M-au anunţat că mă trimit la şcoală. La internat. Era exil. Niciodată nu m-am simţit atît de respinsă. Îmi aduc aminte acum, e o prostie. Dar mă doare. Vreau să spun că nu eram dorită.

– Eu te doresc. Aurora te doreşte. Încă are nevoie de tine.

Melissa îşi şterse iute lacrimile cînd în uşă apăru Aurora.

– Ce s-a întîmplat, păpuşă?

– Vă certaţi?

Melissa trase un scaun şi se aşeză întinzînd mîinile. Aurora se aruncă în braţele ei. Melissa o

mîngîie blînd, aranjîndu-i părul.

– Să nu te superi, domnişoară.

– Nu pentru mine sînt îngrijorată.

Încercă să nu o strîngă prea tare, dar nu reuşea.

– Am să fiu mereu aici, păpuşă. Orice s-ar întîmpla. Să ştii asta.

– Şi unde ai să mai mergi?

Reilly şterse delicat o lacrimă de pe obrazul Melissei.

– Aşa este, domnişoară. Domnişoară va fi mereu aici, pentru tine.

– Cu tine, Reilly? întrebă ea.

– Da, răspunse el. Mă va avea pe mine.

– Ea te iubeşte. Of, mi-a spus să nu-ţi spun.

– Atunci va fi secretul nostru.

Aurora se bucura. Afară, un fluture mare se juca în briza caldă.

– Îmi dai voie?

– Du-te.

– Dar nu mai plîngi!

O sărută pe Melissa pe obraz. Apoi strecură o floare în mîna lui Reilly.

– Fă-i curte, şopti ea.

– Mulţumesc, domnişoară.

Melissa îşi ascunse privirea, dar nu avea rost să se prefacă. În clipa cînd Aurora dispăru, se aruncă în braţele lui Reilly. Avea nevoie să se sprijine de cineva ca Reilly care ştia întotdeauna ce trebuie făcut.

– Nu mai are nevoie de mine.

– Ştie unde să te găsească la nevoie.

El îi sărută părul, obrajii, umezeala amăruie a lacrimilor ei.

– Dacă ea nu are nevoie de tine, eu am.

– Tu n-ai nevoie de nimeni. Tu eşti Reilly. Lumea funcţionează, pentru că tu întorci ceasurile în fiecare dimineaţă.

– Un bărbat nu are nevoie de o femeie la fel ca un copil.

– Dar dacă vrei un copil, să-l creşti liber şi plin de încredere, să fie iubit, cred că putem aranja. Nu există nici un loc pe lumea asta mai potrivit pentru asta.

Pentru că Reilly îl făcuse aşa, sigur, comod, protejat. Melissa aruncă o privire prin cabană. Poate că era doar un colţ al moşiei, dar era al lor.

– Vrei să trăieşti aici?

– Asta nu prea sună a întrebare.

– Nici un este.

Ea izbucni în rîs.

– De obicei ai mai mult tact, Reilly. Credeam că ai să mă ceri în căsătorie, în mod formal.

O nevoie puternică ardea în ochii lui şi ea o cunoştea.

– Aparţii acestui loc. Cu mine.

– Pot să spun şi eu ceva, aici?

– Numai dacă este *da*.

Îi atinse faţa, urmărindu-i cicatricea de la

tîmplă. Nu crezuse niciodată în dragoste, nu crezuse niciodată în cineva. Dar cu Reilly era altfel. Credea în el din ziua în care se urcase în elicopterul acela. Crezuse în trupul lui mai mult decît o singură noapte. Credea în el că-i va lua dragostea şi o va păstra în siguranţă. Cît timp era Reilly, totul va ieşi bine.

– Cum reuşeşti asta? întrebă ea minunîndu-se. Mă faci să cred în lucruri, să-mi asum riscuri. M-ai dus chiar şi cu acel glorios mixer de ouă al tău.

– A să te duc la altar.

Se arcui în braţele lui.

– Şi dacă nu va dura căsătoria lor?

– A noastră va dura.

Alt sărut. Îi spusese odată că fiecare act al dragostei era o promisiune. Făcea promisiuni.

Şi ea la fel.

– Poţi să stai aici să lucrezi, să pictezi, să creşti copii şi să mă iubeşti. Dacă Aurora are nevoie de tine, ştie unde să te găsească.

– Şi tu?

– Ce-i cu mine?

– Vei avea vreodată nevoie de mine, aşa cum eu am nevoie de tine?

– Am să te iubesc pînă cînd această casă se va prăbuşi peste noi. Asta nu se va întîmpla niciodată, dacă Reilly avea grijă de ea.

– Te iubesc, Reilly.

– Atunci mă crezi?

– Cred în tine.

Era tot ce dorea să audă. Deschise uşa şi îi strigă Aurorei:

– Lecţia de călărie s-a mutat la ora unu. Ar fi mai bine să te plimbi.

Copilul chicoti şi se îndreptă spre casă.

– Ai aranjat asta înainte de a veni aici.

– Îmi place să mă gîndesc mai departe.

– Te gîndeşti la toate.

– Mă gîndesc la tine. Nu cred că am să mă pot opri vreodată.

Închise încet uşa în urma lui. Melissa îşi ţinu respiraţia pînă ajunse în braţele lui. Se sărutau şi îşi şopteau sute de promisiuni. Cuvintele nu mai contau.

Găsise, în sfîrşit, ceea ce-i lipsise toată viaţa, o iubire în care să creadă. Reilly era pasional şi impetuos în braţele ei. Era de asemenea stabil şi sigur. Iubirea lui era o bază solidă pe care să construieşti o casă. Era timpul să înceapă.

Sfîrşit